

КАРТЪН
РОБЪРДС

СТРАХ

КАРЪН РОБЪРДС СТРАХ

Превод: Силвия Желева

chitanka.info

Когато се е заклела никога вече да не се влюби, тя едва ли си е представяла, че той ще открадне сърцето ѝ.

Ако е нужно да кара стар и разнебитен камион из най-бедните и опасни квартали със затъкнат в колана на дънките Смит&Уесън, за да осигури покрив над главата на сина си, Саманта Джоунс ще бъде най-добра в професията. Не я плашат търговците на наркотици, нито бандите пънкари. Те са хората, сред които живее. Но мъжът, когото намира завързан и кървящ в багажника на лъскаво ново БМВ, е от съвсем друга порода.

Единственият начин Даниел Пантеро да остане жив е да вземе в плен красивата си спасителка и да я принуди да му помогне.

Дали тя ще се остави да бъде изкушена от красивия, но всяващ страх непознат и каква ще е цената да се влюби в мъж, чиято работа го заставя непрекъснато да върви по острието на бръснача...

Действието в новия романтичен трилър на Карън Робърдс върви стремително към разплитането на сложна интрига. Класически романтичен трилър от истински майстор!

Бук ривю

ГЛАВА 1

— *Мамо, страх ме е!* — прошепна Тайлър. Лежеше на леглото, прегърнал с едната си ръка любимото си плюшено мече, а другата подложил под главата си. Беше толкова дребен и слаб, че едва се забелязваше под завивките. Черната му коса беше все още мокра от душа, и от него се излъчваше слабият приятен мирис на бебешки шампоан. Изражението на очите му издаваше абсолютното му убеждение, че тя трябва да го пази от всички беди. Саманта Джоунс сведе поглед към четиригодишния си син и сърцето ѝ се сви. Тя беше двайсет и три годишна самотна майка с несигурна и рискована работа, малко пари и абсолютно никакъв опит в отглеждането на деца. А той беше всичко, което имаше.

Вероятно нямаше скоро да получи наградата за майка на годината, но се стараеше.

— *Затвори очи и заспивай.* Ще се върна, преди да си се събудил — обеща Сам. Беше със сини очи, стройна и с фини кости, буйната ѝ черна коса стигаше до средата на гърба. Седеше в края на леглото му, в кръга светлина, хвърлян от червената лампа върху нощното шкафче, облегла се на възглавницата, а краката ѝ бяха под ъгъл, за да не пада от скута ѝ книгата, която четеше. Беше облечена в дънки и синя, избеляла вече от пране, униформена риза и трябваше само да обуе ботушите си, за да тръгне за работа. Но най-напред трябваше да изпълни нощния ритуал по слагането на Тайлър в леглото. — Мисис Менайфи е тук.

Звукът от включения телевизор в дневната потвърди думите ѝ. Синди Менайфи, петдесет и няколко годишна вдовица, която живееше сама в съседния апартамент, имаше ключ и идваше, когато имаха нужда от нея. Първото, което винаги правеше, бе да включи телевизора. Мисис Менайфи работеше през деня — беше счетоводител на магазин за автомобилни гуми. Живееше от заплата до заплата и се радваше да стои нощем при Тайлър, докато Сам работеше. Казваше, че

тъй като живее съвсем наблизо, е все едно ѝ плащат за това, че си седи у дома.

— Знам — каза Тайлър дори още по-тихо. Кожата му беше светла като нейната, но носът му беше обсипан с лунички. Очите му я молеха. — Не може ли да си останеш у дома поне веднъж?

Стомахът на Сам се сви. Знаеше, че чувството за вина е загуба на време, защото трябваше да работи и да ги издържа, но Тайлър като че ли наистина се нуждаеше от нея тази вечер. Беше имал лош ден в предучилищната детска градина — приятелят му Джош беше поканил две други момчета да нощуват в дома му, а Тайлър не беше поканен. За да го накара да се почувства по-добре, тя беше взела филм, който той обичаше да гледа, и двамата бяха прекарвали вечерта в ядене на пуканки пред телевизора, поради което той беше все още буден. Едва не се поддаде на импулса да остане — само веднъж — с него, но трябваше да работи, за да осигури храна и квартира за двамата. Опитваше се да подреди нещата така, че с Тайлър да прекарват възможно най-много време заедно. Сутрин, докато той беше на градина, тя посещаваше лекции в университета, за да получи правото да стане техник в екипа на *Бърза помощ*. Като такава, щеше да печели достатъчно, за да може някой ден да си купи малка къща и да плаща за такива неща като велосипеди и зъбни шини. Нощем, докато той спеше, работеше — връщаше на собствениците им откраднатите автомобили. Беше уморена постоянно да се бори със стреса, но полагате огромни усилия това да остане скрито за Тайлър.

— Големия Ред чака отпред. Ще се натъжи, ако не изляза. — Големият Ред беше името, дадено от Тайлър на камиона влекач, който тя караше. Сам, като продължаваше да говори весело, стана от леглото и остави книгата на нощното шкафче.

— Използва ли спрея, който плаши чудовищата? — Долната устна на Тайлър трепереше.

Сърцето на Сам отново се сви от чувство за вина. Тайлър имаше кошмари напоследък, за които педиатърът беше казал, че са естествени за възрастта му, но тя продължаваше да се тревожи. Беше ѝ хрумнала идеята да напълни пластмасово шише с вода и да каже на Тайлър, че е смес, която трябва да държи кошмарите надалеч. Той бе нарекъл течността *спрей против чудовища* и слагаше шишето си под леглото всяка вечер, преди да си легне. Но продължаваше да има кошмари.

Сам не можеше да престане да мисли, че ако имаше по-възрастна и по-опитна майка, ако живееше в къща в предградията и имаше баща, който да е част от живота му, както и всякакви други полезни и добри неща, синът ѝ нямаше да има кошмари.

— Тайлър, искаш ли да поседя при теб, докато заспиш? Мога да ти изпея нещо — каза мисис Менайфи, застанала на прага.

Мисис Менайфи знаеше, че Сам трябва да се яви на работа до 23:00 часа, за да получи нарежданията за нощта. А до този час оставаха едва двацет минути. Тя трябваше да тръгва.

— Добре — каза Тайлър.

— Благодаря. — Сам се усмихна на мисис Менайфи с истинска благодарност, а тя издърпа червения люлеещ се стол — боядисан в цвета на нощната лампа и таблата на леглото — и седна. Ситно накъдрената коса на мисис Менайфи беше може би прекалено яркочервена, гримът ѝ беше може би малко по-силен от желаното, блузите, които носеше, бяха може би прекалено впити в едрата ѝ плът, но тя беше сърдечна и мила жена, много добра с Тайлър и можеше да ѝ се има абсолютно доверие. Сам и Тайлър се бяха нанесли в това жилище преди година и бяха установили удобно приятелство — мисис Менайфи наглеждаше Тайлър, а Сам поливаше цветята ѝ и хранеше котката ѝ, когато тя беше на гости на дъщеря си в Чикаго.

— Ще се видим на сутринта — каза Сам весело и тръгна към вратата.

— Всичко с нас ще бъде наред — успокои я мисис Менайфи.

Сам спря на прага и погледна сина си за последен път. Той наистина беше сгушен удобно в леглото, а мисис Менайфи се люлееше в стола до него.

Очите му бяха широко отворени, погледът му я следваше.

— Обичам те, мамо.

Сърцето ѝ отново се сви.

— Аз също те обичам, миличкият ми.

Когато Сам излизаше от апартамента, мисис Менайфи вече пееше *Конски надбягвания в Кемптаун* с плътния си, леко дрезгав глас.

Около петнайсет секунди преди първият куршум да се забие в плътта му, Даниъл Пантеро прие факта, че вероятно ще умре. Като се

имаше предвид, че беше със завързани ръце и крака и напъхан в багажника на колата, не можеше да направи кой знае какво, освен горчиво да съжалява за обстоятелствата, принудили го да се забърка във всичко това.

— Наистина ли мислеше, че няма да те намерим, задник такъв? — Името на мъжа, насочил пистолет към главата му, беше Арми Вайт. Той наистина с нищо не се различаваше от всеки обикновен човек. Среден на ръст и на тегло, нито стар, нито млад, нямаше нищо, с което да бъде запомнен. Никой не би и предположил, че е наемен убиец. И то един от най-добрите. В момента работеше за картела *Зета*. Вайт се беше появил току-що на сцената и ето как Дани беше разбрал, че му остават само секунди живот. Случилото се преди това беше по вина на главорезите, които работеха за този мъж. — Къде са парите?

Устата на Дани беше пресъхнала — тъкмо бяха извадили парцала от нея — и той не можеше да говори. Опита се да преглътне, но не успя, защото нямаше слюнка. Не знаеше за какви пари говори Вайт, но със сигурност нямаше да направи този факт негово достойние.

— В чекмеджето с чорапите — изграчи Дани. Проклет да беше, ако трепнеше. Опита се да не мисли за майка си, шейсет и шест годишна вдовица, изглупяла от любов по него — най-малкото ѝ дете и единствен син. Смъртта му щеше да я съкруши. Трите му сестри също щяха да бъдат смазани от мъка. И никога вече нямаше да играе на видеоигри или баскетбол с племенниците си.

Моля те, Господи, нека...

Вайт стреля в него. Просто така.

В бедрото. Беше насочил натам дулото на пистолета в последната минута. Слабият звук от изстрела — Вайт използваше заглушител — беше регистриран от съзнанието на Дани почти в същия миг, в който куршумът се вряза в плътта му.

Дани извика. Болката беше силна. Бедрото му беше като нажежено. Почувства топлата кръв, която бликна от раната. Дали не беше засегната артерия? Дали не беше счупена кост? Потта го заля на вълни. Едва не повърна. Искаше да се претърколи и да зарита в знак на протест, но беше завързан и наблъскан в багажника. При неговия ръст от метър и деветдесет и тегло деветдесет килограма, възможностите за движение бяха силно ограничени. Той изруга и се опита да не обръща

внимание на болката, а да накара мозъка си да работи и да измисли начин да се измъкне оттук.

За нещастие, мозъкът му отказваше.

— Следващия път ще стрелям в лакътя ти. — Очите на Вайт бяха студени и безмилостни като водите на река Мисисипи, която течеше зад склада. Трупът му скоро щеше да се озове в тях. — Отново питам: Къде са парите?

По дяволите. Дан дишаше тежко. Продължаваше да усеща кръвта, която струеше от раната и се просмукваше в дънките му. Знаеше, че загубата на кръв ще се окаже проблем, ако живееше по-дълго от следващите няколко минути. Което, като се имаше предвид развоят на събитията, едва ли щеше да се случи. Заля го черната вълна на гнева — някой май щеше да пострада здравата, но моментът не беше подходящ за такива чувства. Може би трябваше да се опита да се разбере с противника или, по-скоро, трябваше да измисли някакъв начин да оцелее. Сега, когато имаше ясна представа какво го очаква, трябваше да започне да умолява нападателя си. Но това едва ли би му помогнало. Въпреки усилията си да игнорира болката, тя заплашваше да завладее всичките му сетива. Господи, когато беше решил да вземе участие в това, беше приел възможността, че може да умре — тя беше част от играта — но да бъде раздробен на парчета, преди да намери смъртта си, беше по-лошо от всичко, което си беше представял.

Критендън можеше да върви по дяволите. Къде беше той, къде бяха всички, докато се разиграваше този ад?

Дулото на пистолета на Вайт беше помръднало почти незабележимо. Сърцето на Дани подскочи. Замисли се, че на майка му щеше да се наложи да идентифицира тялото, и побърза да прогони мисълта от главата си.

— У Сантос са — нададе стон. Това беше лъжа, но ако лъжите можеха да му спечелят време, той беше готов да лъже като проститутка за два долара.

Вайт не стреля.

— Сантос? — повтори. В склада беше тъмно, ако се изключеше единствената гола крушка над главите им. Добро място за измъчване и убийство. Като се имаше предвид положението на тялото му, за Дани бе почти невъзможно да разчете изражението на Вайт. Но долови нотката на заинтересуваност в гласа му.

Вайт реши, че съществува някаква вероятност той да казва истината. Дани автоматично регистрира тази информация, за да я предаде на Критендън по-късно, и едва след това се сети, че вероятно няма да оживее, за да предаде каквото и да е.

Не искаше да умре. Беше на трийсет и две. Имаше голямо и шумно семейство. Секси приятелка. И добра (макар и опасна, като се имаше предвид сегашната ситуация) работа. Имаше още билети за среща от шампионата на баскетболната лига след две седмици. Да, имаше доста неща, като се замислиш.

— Имаш пет секунди да ми кажеш всичко, каквото знаеш.

Вайт се прицелваше внимателно в десния му лакът. Онзи, който бе от горната страна. Ако куршумът пронижеше лакътя му под този ъгъл, изгарящата болка щеше да накара раната в крака му да изглежда като ухапване от комар. Ставата щеше да бъде раздробена и той никога вече нямаше да може да използва ръката си. Не че тя щеше да му трябва там, накъдето се беше запътил, но все пак. По дяволите.

— Едно. Две. Три. Ч...

Само мисълта за още болка проясни замъгления му разум достатъчно, че да се опита да импровизира.

Обля го нова вълна на пот.

— Както казах, Сантос...

— Идват. Знаят къде сме. — Дотича един от нападателите му, който шляпаше по бетонния под.

Откъде? Дани не знаеше, макар да предполагаше, че са поставили охрана пред склада. Той беше прекалено ценен за федералните, за да го изоставят просто така.

Вайт вероятно очакваше, че те ще го потърсят и спасят. Същото очакваше и Дани, макар и по съвсем различна причина.

Вайт изруга тихо и свали пистолета, за огромно облекчение на Дани.

— Ще довършим това по-късно, Марко — каза.

Да, Марко, като в Рик Марко, защото Вайт всъщност нямаше идея кой е той. Която беше и единствената причина Дани да е още жив.

После Вайт отстъпи назад и капакът на багажника се затръшна.

След миг колата вече потегляте със свистене на гуми. Дани лежеше в багажника, сляп като къртица в пълния мрак. Виеше му се свят от силната болка и се бореше да намери достатъчно кислород, за

да запази съзнание, но въздухът беше горещ и наситен с изгорели газове.

Все още се опитваше да осмисли току-що случилото се. Не, всъщност мислеше за това, как се е случило нападението над уж сигурната къща, където, под името Марко, той беше охрана за последните двацет и четири часа, бързото изстребване на полицаите, които трябваше да го защитят, отвличането му и жестокият разпит.

Те идват. Като удавник на сламка Дани се държеше за надеждата, която се съдържаше в предупреждението. Под *те* се подразбираха федералните. Той беше федерален агент под прикритие, за Бога. И колегите му федерални агенти нямаше да го оставят да умре просто така.

Два часът сутринта във великолепия център на Сейнт Луис, мислеше мрачно Сам. Петък вечер бе преминала неусетно в събота сутрин. Все още беше достатъчно красива, че мъжете да се заглеждат след нея и да ѝ подсвиркват. Трябваше да танцува в този час, да се весели или поне да гледа филм, докато яде пица. И въобще да прави нещо друго.

Въздъхна._Слез на земята. Ако не правеше това, щеше да работиш трета смяна в Уолмарт. Или, Уофъл Хаус. Или на някое друго, но също толкова противно място._

Вместо това, тя караше огромния червен камион по неравната улица, от двете страни на която се редяха барове и салони, където правеха татуировки, евтини ресторантчета и магазини за алкохол. Прекалено ярките неоновы реклами я бяха докарвали дотам да вижда нещата двойни. Не обръщаше внимание на минувачите и на търговците на наркотици по ъглите. Не обръщаше внимание и на пънкарите, които като че ли непрекъснато си търсеха белята. Ако продължаваха да си я търсят, тя имаше револвер *Смит&Уесън* на седалката до себе си. И гаечен ключ под нея. Макар и да не искаше да го признае, това бяха нейните хора. И тези опасни и мръсни улици бяха нейните улици. Можеше да се справи. Кое не означаваше, че трябва да ѝ харесва.

Мобилният ѝ телефон звънна. Беше най-добрата ѝ приятелка, Кендра Уилсън.

— Какво? — каза Сам.

— Тъкмо излизам от работа. — Кендра работеше през уикендите на касата на местния супермаркет. Бяха приятелки още от детската градина. Когато животът на Сам беше влязъл в задънена улица преди около пет години, Кендра бе една от малкото, на които можеше да разчита. — Имаш ли нужда от нещо?

— Можеш ли да вземеш малко смес за палачинки? — отговори Сам. — И сироп. Тайлър обича палачинки в събота сутрин, а аз още съм на работа.

Преди около пет години означаваше времето, когато бе разбрала, че е бременна с Тайлър. Беше току-що завършила гимназия и работеше като сервитьорка в *Червения омар*, докато се опитваше да реши какво ще прави с живота си. Беше безразсъдно осемнайсетгодишно момиче, което искаше просто да се забавлява, когато лентата на теста за бременност беше порозовяла. И сега беше бореща се с живота самотна майка. *Думата забавлявам се* беше отстъпила място на *оцелявам*. Ето защо караше камион в тази звездна юнска нощ. *Чичо* ѝ — много възрастен вече и бивш приятел на пралея ѝ, който се бе оказал достатъчно любезен да ѝ даде работа след раждането на Тайлър и така бе направил възможно задържането на бебето — беше починал миналата година и ѝ беше оставил *камиона*, както и работните си взаимоотношения с фирмата *А плас колатералрикавъри*. През повечето нощи, особено откакто икономиката се беше раздвижила, фирмата ѝ даваше списък на превозни средства, които трябваше да бъдат върнати на собствениците им. Нямах да забогатее, нямаше да стигне дори нивото на средната класа, но поне осигуряваше издръжката на себе си и сина си, а това наистина имаше значение. Напоследък бизнесът се беше пооживил — миналата седмица беше върнала на собствениците им десет превозни средства. Плащаха ѝ по седемдесет долара за всяко, но ѝ удържаха разноските, което означаваше, че е получила петстотин долара. Разбира се, почти всичките пари бяха отишли за плащането на наема, но поне беше успяла да го плати, макар и със седмица закъснение. Очакваше нов чек на следващия ден, от който щеше да плати тока и водата, както и градината на Тайлър, плюс парите за мисис Менайфи и обичайните разноски по камиона. Вероятно щеше да ѝ се наложи да плати и някакви такси в университета, което щеше да ѝ

остави пари да купи храна само за една седмица, и то ако ги харчеше внимателно.

— Тайлър има късмет, че е петък. — С тези думи Кендра искаше да каже, че току-що е получила седмичната си заплата. Като всички тях, Кендра винаги беше без пари в края на работната седмица, което ще рече петък. Затова и беше предложила да купи някакви продукти за Сам. Работната седмица на Сам свършваше в събота вечер.

— Ще ти ги върна в неделя — каза Сам.

— Знам — отговори Кендра. — Ще приключиш ли скоро?

— Би трябвало. По следите съм на онова *БМВ*. Ще приключа, когато го откроя.

— Хубава кола. — Гласът на Кендра бе малко по-бодър. — Може би собственикът ще бъде наоколо. Може да се окаже твоят билет, щом притежава *БМВ*.

— Съмнявам се, щом колата му е открадната — отговори Сам. — Нямам нужда от такъв билет. Двамата с Тайлър се справяме добре.

— Да. Чувала съм го и преди. — Кендра много искаше Сам да се уреди по някакъв начин в живота, а на Сам ѝ бе дошло до гуша от приказките ѝ. Тайлър беше прекрасен подарък, но баща му — не. Всъщност, щом беше разбрал, че Сам е бременна, той беше избягал. Оттогава Сам го беше видяла точно два пъти. Той не ѝ беше дал и един долар до този момент. Тъй като нямаше редовна работа, Сам не можеше да направи нищо по въпроса. Бяха на една и съща възраст и той продължаваше да бъде свободен като вятъра, докато тя... Е, на нея ѝ се беше наложило да порасне. И мислеше, че е приключила с мъжете веднъж завинаги.

— Трябва да вървя — каза Сам, когато локаторът, прикрепен към таблото, нададе сигнал, което означаваше, че се е приближила. За щастие, колата, по чиито следи беше, беше само на две години и достатъчно скъпа, че собственикът ѝ да си направи труда да вгради в нея GPS. Оборудването, с което Сам разполагаше, не беше чак толкова модерно и скъпо, но беше достатъчно добро да улавя сигнала, когато от целта я делят само няколко пресечки.

Зави наляво при *Първа*, след това отново наляво при *Хенеси*. Спусна се към реката. Нощта беше абсолютно черна и ветровита, а пълноводната Мисисипи блестеше като мазна лента под светлината на бледата пълна луна. Виждаха се светлините на големите кораби —

плаващи казина на града. Мостовете и високите сгради, които оформяха назъбената линия на града. Всичко това блестеше в далечината и представляваше красива гледка.

От другата страна на реката се намираше Илинойс, където живееше Сам, или както още го наричаха, Източен Сейнт Луис. Той беше доведената грозна сестра на богатите квартали.

— Ето те и теб — измърмори Сам със задоволство, когато сигналът стана непрекъснат. Колата, която търсеше, беше паркирана в края на *Фортнъм*, малко, встрани от складовете. Видя я и се усмихна доволно. В далечината осигурителните светлини на складовете хвърляха жълт отблясък. На близкия ъгъл се намираше единствената улична лампа в района, но тя не работеше. Така като я гледаше, май отдавна беше излязла от строя. На улицата имаше и други коли, повечето от които бяха просто стари боклуци, но нито една от тях не се намираше близо до нейната цел. Сградите от другата страна на улицата бяха определени за събаряне — опит на града да се пребори за нова жилищна площ. Събарянето беше започнало, преди икономиката да пострада, и вероятно беше изглеждало добра идея по онова време. Сега в тези сгради намираха убежище банди и търговци на наркотици. Тази нощ там се забелязваше огромно оживление. Може би трябваше да държи района под око, в случай че собственикът на *БМВ-то* се навърташе наоколо.

Хората обикновено възразяваха, ако я уловяха да връща автомобилите им. Поради което тя работеше нощем и беше въоръжена.

Направи няколко маневри и камионът се озова само на метър и половина от предната броня на *БМВ-то*, спусна лебедката, втъкна пистолета в колана на дънките си и го покри с ризата, слезе и се огледа бързо, след което надникна в колата, за да се увери, че няма никого вътре. Видя само скъпите черни кожени седалки и никакви лични вещи. Добре. Защото личните вещи бяха винаги допълнително усложнение — хората обикновено твърдяха, че са били откраднати.

Подухна топъл ветрец и разроши косата ѝ, като един кичур залепна за устните ѝ. Сам нетърпеливо го отстрани и го сложи зад ухото си. Косата ѝ беше завързана на ниска конска опашка, за да не ѝ пречи, но тя беше гъста, чуплива и непрекъснато се изплъзваше. Толкова близо до реката, въздухът миришеше леко на риба с примес на нещо неопределено. Двигателят на камиона мъркаше тихо, а голямата

метална верига се спусна с лек шум, което винаги я изнервяше леко — нямаше как да го избегне или замаскира, — а като се имаше предвид оживлението от другата страна на улицата, той можеше да привлече вниманието.

Сам се залови за работа, като държеше близкия район под око. Камионът ѝ беше стар, но тя го познаваше добре и работеше бързо. Сграбчи тежката верига и закачи *БМВ-то* за нея, обезопаси с допълнителните ремъци и натисна лоста, който щеше да изправи автомобила на задните му гуми.

Проверяваше ремъците за последен път, преди да влезе обратно в камиона, когато забеляза, че багажникът е отворен. Вътрешните светлини не светеха, но определено беше отворен и се поклащаше. Тя смръщи вежди, хвърли поглед към къщите от другата страна на улицата, където нещата май загрубяха, и заобиколи колата, за да затвори багажника.

Беше на крачка от задната броня и вече бе протегнала ръка към капака, когато забеляза мъжа, който беше прострелян и с ясни следи от побой.

Ниско подстригана черна коса, трийсетгодишен може би, висок (*ако се съдеше по това колко е превит*), широки и здрави рамене и гърди, мускулести ръце, завързани на гърба му, тениска с къси ръкави, тесни хълбоци и дълги крака в черни дънки.

По които имаше... кръв.

Забеляза всичко това само за секунда. Докато го гледаше втренчено в почуда, той нададе стон.

Сам усети по гърба ѝ да пролазват студените тръпки на страха.

Дани вдиша два пъти свежия въздух, преди странният факт да стигне до съзнанието му. Той идваше в съзнание, после отново го губеше и всеки път му беше все по-трудно да изплува. Кръвта му изтичаше от раната, но в сегашното си положение не можеше да направи нищо. Имаше нужда от турникет или поне от превръзка.

Добрата новина беше, че изглеждаше все по-вероятно да намери смъртта си поради загуба на кръв, преди Вайт да се е върнал да го убие.

Поне така му се струваше, преди свежият въздух да му помогне да дойде в съзнание за пореден път. Отвори очи и видя нещо наистина изненадващо — момиче, което го гледаше втренчено.

ГЛАВА 2

Хубаво момиче в началото на двайсетте, с деликатен нос и брадичка и дълга черна коса, която се развяваше на вятъра. Бейзболна шапка беше нахлупена ниско над очите му, които бяха силно присвити. Широката чувствена уста беше стисната здраво.

Вярно, умът му беше доста объркан от събитията, но в никакъв случай не халюцинираше. Тя определено беше там, силуетът ѝ се очертаваше ясно на фона на звездното нощно небе и държеше с една ръка отворения капак на багажника. Беше висока може би метър и шейсет, но това зависеше от обувките, които носеше — а той не виждаше по-долу от кръста ѝ. Беше облечена в синя риза с къси ръкави, на нея имаше значка с името ѝ. Беше със светла кожа и много слаба. И изглеждаше толкова изненадана да го види, колкото и той нея.

И много по-малко щастлива.

— Помощ — каза той с дрезгав глас.

Тя смръщи вежди.

— Ще се обадя на ченгетата. — Обърна се и като че ли се канеше да си тръгне.

— Чакай! Не! — Исусе, беше му трудно да мисли, какво оставаше да говори. Но знаеше едно — ако тя избягаше, той нямаше шанс да оцелее. — Трябва да...

Но така и не довърши изречението.

— Какво, по дяволите... — Възкликанието дойде някъде иззад гърба ѝ и беше произнесено с остър мъжки глас. Дани отвори уста, за да я предупреди, но тя се обърна рязко. Прекалено късно, защото пистолетът я удари силно по слепоочието. Дани го видя да проблясва на лунната светлина. От тъпия звук при удара му прилоша. Момичето падна като торба с пясък. На нейно място се появи едрият силует на един от нападателите му. Той се задържа достатъчно дълго, че Дани да го разпознае, а после се скри от очите му — вероятно се наведе над момичето. Серхио Торес, член на *Зета* и човек на Вайт. Около трийсетгодишен, нисък и като че ли без врат, с черна коса и мургава

кожа, изпитваше радост, когато можеше да нарани някого. Фактът, че момичето нямаше абсолютно нищо общо с това, въобще не би му попречил. Хрумна му да извика за помощ, докато това все още бе възможно, но се отказа. По две причини. Едната беше, че вероятно наоколо нямаше никого, освен момичето, което Торес вече бе елиминирал, а другата — че викът сигурно щеше да му спечели силен удар по главата, ако не и нещо по-лошо. Дани проклинаше и себе си, и Бога, както и цялата Вселена заради неспособността си да ѝ помогне по някакъв начин, както и да се възползва от частта от секундата, за да извика за помощ — въобще, да направи нещо — когато Торес се изправи с момичето в ръце...

... и го хвърли в багажника до него. Освободи се от нея така, сякаш беше торба боклук. Тя падна като парцалена кукла и се опря в гърба му. Беше топла и не изглеждаше кой знае колко тежка, но зае малкото свободно пространство. Тежестта ѝ, падна изцяло върху завързаните му ръце и това му причини силна болка. Бяха изтръпнали, защото притокът на кръв в тях бе оскъден.

Но сега те отново бяха чувствителни и той направи гримаса, когато предпазливо раздвижи пръстите си. Струваше му се, че един от тях е счупен.

Едва тогава Дани осъзна, че положението на тялото му е абсолютно неудобно. Бяха се свлекли към отворения край на багажника. Вероятно предницата на колата е била повдигната, докато е бил в безсъзнание. Както и да е, беше се изместил напред и така оставаше малко свободно място зад него. Кое то сега тялото на момичето беше запълнило.

— Ще се видим отново скоро, Марко — каза Торес.

Капакът на багажника се затвори и Дани отново потъна в непрогледен мрак, сякаш се намираше в дълбока пещера.

По дяволите. Беше пропуснал шанса си.

Да направи какво? Нямаше смисъл да вика за помощ, тъй като наоколо нямаше никого. Да изскочи от багажника и да побегне, както бе завързан, а и ранен, също не беше възможно. По дяволите, дори ръцете и краката му да бяха свободни, пак не беше сигурен, че ще може да върви. Нямаше да успее да ги убеди да го пуснат — и това беше сигурно.

Тогава какво можеше да направи?

Добър въпрос. Отговор — каквото и да е. Защото алтернативата беше да лежи там и да чака да умре.

— По дяволите, защо просто не я застреля? — запита нападателят му. Макар и приглушени — и въпреки затворения капак, шумът от дишането на момичето и отеждането на собствения му пулс в ушите му — думите все пак стигнаха до него. Дани ги чу, но не разпозна гласа.

— Тук, на улицата? — отговори Торес. — Всеки може да ни види.

— Не виждам никого.

— Кое то не означава, че и нас не ни виждат...

Дани не чу нищо повече, защото очевидно се бяха отдалечили от багажника. Лежеше в задушния мрак и не му достигаше въздух, за да си поеме дъх, виеше му се свят и изпитваше болки по цялото тяло. Най-силна беше тази в бедрото. Грубият плат на дъното на багажника драскаше бузата му и кожата на голите му ръце. А металният под отдолу беше твърд като гранит.

Исусе Христе, откъде се бе взело това момиче? Която и да беше, щяха да убият и нея, след като я бяха хвърлили в багажника при него.

Фактът, че тя нямаше нищо общо с *това*, едва ли щеше да ги спре. Макар Дани да не бе имал личен контакт с Вайт преди, той бе добре познат на ФБР. Беше безмилостен убиец като всички други, с които Бюрото си беше имало работа, и фактът, че сега работеше за *Зета*, го правеше още по-важна мишена — ако Дани доживееше да разкаже за това на някого. *Зета* бяха мексикански картел за наркотици, известни с бруталността си. Само преди две седмици в Интернет се беше появил видеоматериал, който показваше как обезглавяват шестима от бандата на техните съперници, картела *Гълф*. Фактът, че един от тези обезглавени беше агент под прикритие на име Карлос Рамирес, беше известен само на ограничен кръг от Бюрото. Но точно това убийство беше позволило на току-що арестувания Рик Марко да сключи сделка с правителството, което бе предал. И беше създало възможност Дани, който по ръст, тегло и цвят на кожата приличаше достатъчно на Марко, да бъде внедрен, докато истинският Марко беше отведен на сигурно място, където да разкаже всичко, което знае.

Силен стържещ звук, който идваше някъде отвън, привлече вниманието на Дани. Той беше придружен от рязко разтърсване —

каквото и да означаваше, те още се движеха. Струваше му се, че теглят колата, което имаше смисъл, щом тя беше вдигната на двете си задни колела.

Очевидно е бил в безсъзнание дълго и е пропуснал нещо.

Нещо, свързано с момичето.

Време беше да действа въпреки ситуацията.

— Хей — каза той в мрака. — Хей, момиче, чуваш ли ме?

Тя се беше отпуснала на гърба му и увеличаваше натиска върху завързаните му ръце и крака. Теглото на тялото ѝ го побутваше по наклона и го изместваше безмилостно в стената. Чуваше дишането ѝ, което означаваше, че е жива. Като си спомни силата на удара, който я беше повалил, реши, че може да остане в безсъзнание известно време. Деликатни кости, крехко телосложение — нежно цвете, ако можеше да се съди по външния вид. Да, беше като декоративно растение и той се съмняваше да дойде бързо в съзнание.

А в момента имаше нужда нещата да се развиват бързо.

Дани изруга тихо. Като се имаше предвид в какво състояние беше той, тя беше единствената им надежда.

— Госпожице — опита отново и по-учтиво с надеждата да докосне сърцето ѝ. Говореше настоятелно, но не толкова високо, че да го чуят и извън багажника. — Чуваш ли ме, момиче? Трябва да се събудиш.

Нищо. Дани опита да я сръга, но съжали, че се е помръднал, в мига, в който усети остра болка в гърба.

Но опита отново.

— По дяволите, жено, ако не дойдеш в съзнание, и двамата ще умрем.

Тя изстена. Дани усети как се скова. У него се зароди надежда. Нима беше помръднала? Дали го беше чула? Трудно беше да се каже. Колата се залюля и изскърца. Той имаше впечатлението, че са завили. Всяка минута Торес и компания можеха да спрат и тогава щеше да се появи Вайт...

Бум. Бум. И щяха да са мъртви.

— Чуваш ли ме, момиче? — В гласа на Дани се долавяше напрежение. Трябваше да полага все по-големи усилия, за да остане в съзнание и да се концентрира върху настоящето. Страхуваше се, че

няма да издържи още дълго. А ако той изгубеше съзнание, с тях беше свършено. — Госпожице?

Тя си пое рязко дъх и се размърда. Нещо — промяна в дишането ѝ или в атмосферата около тях — го накара да мисли, че е в съзнание.

— Госпожице? — Чувстваше се като глупак, че използва това обръщение. — Как се казваш?

За миг реши, че е сгрешил и че тя все пак не е в съзнание.

После чу тих глас:

— Сам.

Дани изпита огромно облекчение.

— Добре, Сам, това наистина е важно. — Способността му да запазва разсъдък в извънредни ситуации му беше спасявала живота и преди. Като че ли нямаше чак толкова голямо значение сега, но още не беше готов да се предаде и да се остави да умре. — Трябва да се концентрираш. Разполагаме само с няколко минути, преди да ни убият.

Отново я чу да си поема рязко дъх.

— Какво... се случи? — Звучеше объркано точно като човек, който идва в съзнание, но поне беше будна и говореше.

Нямаха време за дълги обяснения.

— Попадна на наистина лоши момчета, получи силен удар по главата и беше захвърлена в багажника на колата. Тук, при мен. Когато спрем, лошите момчета ще отворят багажника и ще те убият. Ще убият и мен, но вероятно първо теб, защото от теб нямат нужда.

— Кой...? — поде тя все така объркано, но той я прекъсна безмилостно.

— Няма значение. Нямаме време. Не чу ли, като каза, че ще те убият?

Стори му се, че тя кимна. После, толкова тихо, че едва я чу, каза:

— В багажника на *БМВ-то* сме, нали? Онова, което се канех да закача и тегля.

— Ти си шофьорът на камиона? — Ето я и информацията, която му липсваше.

— Да.

— Добре е да го знам. А сега ме чуй. Ръцете ми са завързани на гърба. Трябва да ме развържеш. Опирай около себе си дали няма да намериш нещо остро. Каквото и да е. И срежи въжетото.

Чуваше дишането ѝ, тя дори се отмести леко. Но не отговори.

— Сам? Хей? Чуваш ли ме? — Гласът му беше напрегнат. Едва се сдържаше да не извика. Да, бяха в безизходица, или поне така му се струваше.

— Чух те.

— Добре. — Търпението му беше на свършване. — Можеш ли да опиташ? Моля те.

— Откъде да знам, че няма да ме нападнеш, ако те развържа? — запита тя. Умът ѝ като че ли започваше да се възвръща. Най-последно. За нещастие, май изпадаха в положение, което нямаше да им помогне особено. — Възможно е ти също да си от лошите момчета.

Всяко колебание от нейна страна едновременно го подлудяваше и ужасяваше. Чувстваше се така, сякаш течаха последните минути на баскетболен мач, неговият отбор губеше с десет точки, а часовникът тиктакаше.

— Кой е в шибания багажник заедно с теб? — опита се да я вразуми той. Трябваше да полага големи усилия, за да остане в съзнание. Нямаше нужда от спорове. — Мисля, това доказва, че сме на една и съща страна, нали?

Дани имаше впечатлението, че тя премисля ситуацията. Колата се залюля и подскочи, след което като че ли набра скорост. Дали не пресичаха някое кръстовище? Реши, че е така.

— Сам, виж, нямаме много време — каза. — Ще ни заведат на някое отдалечено място, където ще ни застрелят. Наистина ще помогнеш много, ако намериш нещо остро и срежеш въжето. Моля те.

Чу я отново да си поема дълбоко дъх, усети я как се напрегна. Като че ли се съвземаше.

— Добре — каза накрая.

— Можеш да ми имаш доверие. И двамата искаме едно и също — да се измъкнем оттук живи. — В багажника беше станало още по-горещо и задушно. Беше тъмно като в гроб и тясно като в утроба. Не можеха да избягат от мириса на кръв, изгорели газове и пот. Разбира се, тя нямаше да разпознае миризмата, нито да разбере какво означава тя. Сам се размърда и той въздъхна от облекчение. Надяваше се и се молеше тя да го послуша и да намери нещо остро, с което да среже въжето.

Тя беше единственият им шанс.

— Те колко са? — Дишаше бързо и плитко, гласът ѝ беше изтънял. От въпроса ѝ той заключи, че тя може да разсъждава, че мислеше трезво.

— Сигурно ще бъдат двама, когато багажникът се отвори. Може би трима — Усещаше женските ѝ форми, притиснати до тялото му. При други обстоятелства щеше може би дори да се наслаждава на това, но в момента мислеше единствено, че пространството е много тясно за двама души.

— Въоръжени ли са? — Това всъщност не беше въпрос.

— Да. — Усещаше хладния допир на дланите ѝ по ръцете си. Те се плъзгаха към завързаните му китки. После стигнаха до възела и започнаха внимателно да го опипват. Господи, какво правеше тя — проверяваше здравината на възела? Нямаха време...

— Завързан съм здраво и въжето се впира в китките ми — обясни ѝ отново. Беше прекалено тъмно и тя не можеше нищо да види. Също като него, мракът превръщаше и нея в слепец. — Възлите са два. Не можеш да ги развържеш. Имаш нужда от нещо, с което да прережеш въжето.

Усети гърдите ѝ да се притискат в гърба му, коленете ѝ се забиха в плътта му. Лек приятен мирис — на шампоан? — проряза задушния въздух. Всичко това му напомни, че тя е жена. Която скоро щеше да умре, ако той не намереше начин да я спаси.

Мисълта го подлудяваше.

— Побързай — каза.

— Не мърдай. — Пръстите ѝ стиснаха здраво китката му и болката се стрелна нагоре по ръцете му, но той не издаде нито звук. Нямахше да направи нищо, което да я стресне или да ѝ попречи.

— Ще трябва да прережеш въжетата — повтори отново през здраво стиснатите си зъби. Нещо остро се заби в лявата му китка — някакво острие — и така го изненада, че извика тихо.

— Съжалявам — каза тя.

Но нямаше значение, защото той започваше да вижда смисъл във всичките ѝ действия.

— Намерила си нещо остро. — Макар да изглеждаше невъзможно, тя се беше справила и при това достатъчно бързо.

— Винаги нося джобно ножче у себе си.

Чувството на благодарност, което изпита, бе така силно, че граничеше с боготворене.

— Не мърдай.

Опитвайки се да събере сили за онова, което предстоеше, Дани положи усилия да не мърда ръцете си. Болката беше силна, затова се застави да не мисли за нея. Усещаше ясно ударите на сърцето си. Пулсът му биеше тежко в ушите. Вече дишаше през устата, поглъщайки малкото останал въздух на жадни глътки, опитвайки се умът му да остане ясен. Благодарение на нея, сега имаха шанс да се измъкнат. Но дори тя да успееше да освободи ръцете му навреме, пак щеше да е нужно чудо, за да останат живи. Беше наострил слух, за да долови и най-малкия звук, идващ отвън. Все още пътуваха, но това нямаше да продължи вечно. А когато автомобилът спреше...

Тя каза:

— Искаш ли да ми кажеш кой си и защо си в този багажник? — Острието отново закачи китката му, преди да се забие във въжетата, но *той* така отчаяно искаше да бъде свободен, че не издаде звук.

— Аз съм кучият син с най-малко късмет в цялата страна — опита да се измъкне от отговора Дани и почувства освобождаването на китките си като дар от Бога. После си спомни в какво състояние беше и не знаеше дали да се засмее, или да заплаче. Невъоръжен, отслабнал от загубата на кръв, пребит до смърт, с куршум в бедрото, вероятно счупен пръст и безброй наранявания, щеше да бъде истински воин, без съмнение.

Но щеше да положи всички усилия. Освен че наистина не искаше да умре тази нощ, сега трябваше да защити и момичето.

— Това ли е отговорът ти? — В гласа ѝ се усещаше нотка на недоверие. Тя се бореше с втория възел. Но спря да работи с ръцете си, когато заговори. Почти усещаше как мръщи вежди.

Исусе, сега не бе моментът за проява на разни настроения. Тясното задушно пространство изсмукваше и последните му сили. А мисълта какво ги чакаше, го плашеше до смърт.

— Продължавай да режеш въжето. Ако искаш да останеш жива, трябва да мога да се движа, преди да са отворили багажника.

— Имаш ли име? Или не? — Явно разбираше в какво отчаяно положение се намират, защото започна да реже отново.

— Няма нужда да знаеш името ми. Трябва да знаеш само, че съм човекът, който ще запази живота ти, нали така? — Замисли се за секунда. — Е, ако побързаш, може и да успея.

Най-кратката пауза.

— О, сега наистина се чувствам в безопасност.

Сарказмът беше напълно заслужен и може би дори щеше да го накара да се усмихне при други обстоятелства. Той самият трябваше да признае, че даденото от него обещание не беше кой знае какво. Но тя поне продължаваше да реже въжето.

— Е, ще ми кажеш ли защо си в този багажник? — запита отново.

Можеше да ѝ признае — не се отказваше лесно. В момента не беше сигурен дали това е добре или зле.

— Не искаш да знаеш — каза Дани. — Повярвай ми. Колкото по-малко знаеш, в толкова по-голяма безопасност си.

Тя изсумтя.

— Като че ли има значение какво ще ми кажеш сега.

Добре, значи беше достатъчно умна да разбере, че здравата са я загазили.

— Трябва само да помниш, че като помагаш на мен, помагаш и на себе си — каза той. — Ние сме от един и същи отбор.

Тя издаде звук на недоверие.

— И трябва да приема думата ти?

— Имаш ли друга възможност?

Ръцете му бяха освободени и от второто въже и това отвлече мислите ѝ от въпросите, които задаваше. Облекчението беше придружено от силна болка, която се стрелна нагоре по ръцете му, обхвана раменете му, после отново се стрелна надолу, тъй като положението му беше безкрайно неудобно. Дани стисна зъби, за да не изстене, и разпъна и сви пръсти няколко пъти.

— Дай ми ножа. — Сви ръце зад тялото си, за да го вземе, без да обърне внимание на пронизалата го непоносима болка.

— Защо? — В гласа ѝ изведнъж се долови нотка на съмнение.

Плод на въображението му ли беше, или колата наистина намаляваше ход? Люлеенето встрани определено беше намаляло.

— Защо, мислиш? Нима се тревожиш, че ще се обърна и ще те нападна с него? Няма, разбра ли? Глезените ми също са завързани. Не

можеш да ги стигнеш, затова ми дай ножа.

Тя издаде някакъв неясен звук, който той нямаше време да осмисля, но му подаде ножа — едно от онези малки джобни многофункционални ножчета. Беше тясно, но макар да беше много трудно, той успя да превие тяло и да стигне до въжето. Острието беше малко, а движенията му причиняваха болка. Освен това ясно усети как от раната му отново бликна кръв.

Трябваше да спре кървенето, ако искаше да оцелее.

— Колко сигурен си, че ще ни убият? — Гласът на момичето беше още по-тих отпреди. Може би защото беше имала време да помисли върху положението им и сега бе наистина уплашена. Инстинктът му подсказваше да я утеши и окуражи, да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Но при тези обстоятелства инстинктът му можеше да върви по дяволите. Тя трябваше да знае истината.

— Сто процента. Ако не ги бяха прекъснали, вече щях да съм мъртъв.

Въпросът беше кой ги бе прекъснал. Дали бяха хората на Критендън, или полицаите, от чиито ръце го бяха откъснали, или някой друг, който също искаше да залови Марко? Или може би нов играч, чиито ходове още не бяха отбелязани на дъската.

Нямаше как да узнаят отговора. Докато тези мисли минаваха през главата му, Дани срязва първия възел и се зае с втория. Не беше въображението му — колата определено намаляваше ход.

Внезапното хрущене на чакъл под гумите му подейства като предупредителна сирена — където и да отиваха, това бе встрани от главните шосета. Което означаваше, че може би приближаваха мястото, избрано от Вайт да ги убие. Защото, разбира се, Вайт беше на път, за да се срещне с Торес и да довърши работата. При тези обстоятелства, чакълът под гумите не можеше да е добър знак. Щеше да е глупак, ако предположеше нещо различно от това, че приближават определеното място.

— Чу ли скърцането на чакъла? Мисля, че пристигаме, където и да е това.

— Вероятно сме на буницето — каза тя.

— Буницето?

— Да, за стари автомобили, нали знаеш. Беше близо до мястото, където те открих. Целият двор там е покрит с чакъл.

В това имаше смисъл. Да, звучеше разумно. Знаеше, че вероятно е загуба на време, но все пак се опита да измисли кой и какво може да им помогне.

— Има ли дежурен? Има ли въобще нещо наоколо като бар или денонощен магазин? — Някъде, накъдето би могла да побегне.

— Не. — Сега дишаше по-бавно, като че ли искаше да се успокои. Успя да среже и втория възел и, слава Богу, краката му бяха свободни.

Щом ги размърда, болката се разпръсна по тялото му на хиляди малки стрелички. Усети как от раната му отново потече кръв. Кого заблуждаваше? Щеше да се бори с Вайт и главорезите му с джобно ножче? В състоянието, в което беше? Дори беше изненадан, че вече не е в безсъзнание заради загубата на кръв. Помисли си, че това вероятно може да се припише на прилива на адреналин. Застави се да се концентрира и започна да разпасва колана си.

— Какво правиш? — запита тя, очевидно доловила движенията му. В гласа ѝ сега определено имаше страх. Е, помисли си той и извади колана си, ако не се страхуваше, вероятно щеше да бъде малоумна.

— Имам куршум в бедрото. Ще направя турникет от колана си.

— Простреляли са те. — Това не беше въпрос. — Ето откъде е кръвта.

— Да.

— Какво, да не е отмъщение? Кой са те?

— Пак ти казвам, че е по-добре да не знаеш.

Дълъг и стържещ звук дойде отвън, някъде откъм предницата на колата, и накара Сам да си поеме рязко дъх.

— Чуваш ли този шум? Това са спирачките на камиона — каза тя и в същия миг колата се залюля различно отпреди. — Спираме.

Дани, макар да му се повдигаше и виеше свят, се опита да си поеме достатъчно въздух, прибра джобното ножче в джоба на тениската си, за да не го изгуби в мрака, завърза колана около бедрото си и го стегна здраво. Господи, болката беше непоносима. Но импровизираният турникет спря изтичането на кръвта. Все пак, имаше опасност да изгуби крака си, ако останеше така повече от петнайсет минути.

Което, изглежда, бе най-малкият им проблем в момента.

— Искам да си готова за скок веднага щом се отвори багажникът. Скачай на земята и бягай. Просто побегни колкото можеш по-бързо и по-надалеч. Бягаш, за да спасиш живота си, чуваш ли ме?

— Чувам. — Отново дишаше бавно, като че ли за да се успокои с усилие на волята. — О, господи, страх ме е.

— Страхът е нещо хубаво в ситуация като тази. Държи те нащрек. — Хвана ръката ѝ. Беше крехка и нежна и изненадващо — като имаше предвид температурата в багажника — студена. Като лед. Или може би не беше изненадващо — усещаше пръстите ѝ леко да треперят, което беше очевидно доказателство за страха ѝ. Тя стисна дланта му и така му подсказа, че има нужда някой да я успокои. Той дръпна ръката ѝ пред тялото си, повдигна я към устните си и я целуна по кокалчетата. Усети я да помръдва едва доловимо и приписа това на изненадата. Тя обаче не се опита да се отдръпне.

— Изненадата е на наша страна — каза той. Продължаваше да държи ръката ѝ, а тя — да го стиска здраво. За да успее да избяга, тя имаше нужда от окуражаване и увереност в себе си. — Ще успеем. Просто прави това, което ти казвам, и ще бъдеш добре.

— Да. Ще те послушам. — Гласът ѝ бе по-спокоен. — А ти?

— Остави ме сам да се тревожа за себе си.

Колата спря. Тялото му се напрегна, а сърцето му увеличи темпото си. Сам задържа дъха си, после бързо издърпа ръката си. Трябва да бе осъзнала какво означаваше фактът, че не се движеха. Усети я как се напрегна, тя се отдръпна от него и вече не се опираше в гърба му. Телата им все още се допираха в няколко точки, но тя като че ли се бе отдръпнала възможно най-далеч и опираше в стената на багажника. Сякаш се страхуваше, че може да не я забележат. Той нямаше нищо против, защото така поне имаше място да се движи. Само да успееше да скочи...

— Ето каква е сделката. — Извади джобното ножче — малко и далеч не смъртоносно — от джоба си. Каква ирония — сега, когато беше спрял кръвотечението, кракът го болеше повече. Трябваше да положи истинско усилие, за да не мисли за него. За щастие, имаше какво да отвлича вниманието му от болката. — Ще се хвърля върху онзи, който отвори багажника. Те мислят, че все още съм завързан, така че няма да очакват нападението ми. Ти ще се възползваш от това, че ще отвлека вниманието им, и ще скочиш на земята. Ще разполагаш

вероятно само с няколко секунди, затова трябва да побегнеш така, сякаш те гонят хиляди дяволи.

— Тихо — предупреди го тя.

И тогава най-последно ги чува — стъпки по чакъла.

Идваха.

Дани се напрегна. Пое си дълбоко дъх и усети как пулсът му се забавя. Тялото му се подготвяше за битка. Сега, когато бе развързан, поне имаше някакъв шанс, колкото и малък да бе. Запъна здравия си крак в някаква издатина в багажника и стисна ножчето. Уменията му за ръкопашен бой бяха отлични, но тъжната истина беше, че беше невъоръжен. Трудно е да се защитава срещу един въоръжен нападател, а какво оставаше за двама. Ако не беше ранен, може би щеше да има шанс, но сега...

Шумът от стъпки секна. Всички сетива на Дани бяха нащрек. Звучите му подсказваха, че идват двама и дори къде са застанали зад колата — единият в средата ѝ, другият малко вляво.

Вероятно и Торес и другия, когото не познаваше така предполагаше. Ако Вайт или някой друг беше тук, то трябваше да е пристигнал по-рано. Защото щеше да чуе, ако още някое превозно средство се приближеше по алеята.

— Изправи глава — прошепна.

Едва беше осъзнал, че вече не чува дишането ѝ, и чу металическо изщракване, което накара космите по тила му да настръхнат, и го предупреди, че някой бе натиснал бутона за отваряне на багажника.

Това беше.

Стомахът му се сви. Мускулите му се напрегнаха като корабни въжета. Адреналинът изпълни вените му.

Багажникът се отвори бавно — нещо, което не отговаряше на ситуацията. За частта от секундата, необходима да нахлуе свеж въздух и да видят звездното небе, Дани успя да регистрира факта, че са на открито. Усети също така мириса на боклук и на реката и видя, че Торес и другият са на местата, където бе предположил, че са. И че дулото поне на един пистолет е насочено към тях.

Време беше за действие.

Пригответи се да скочи. Чу щракването на оръжие, готово за стрелба, зад себе си! — и това бе единственото предупреждение.

ГЛАВА 3

Когато капакът на багажника се вдигна, сърцето на Сам заби бързо. Пулсът ѝ се ускори толкова, че бе единственото, което чуваше. После, така изведнъж, сърцето ѝ заби доста по-бавно.

Пое си дълбоко свеж въздух, видя небето, обсипано със сребристи звезди, чу нощните звуци и страхът ѝ се стопи. Отстъпи място на твърда решителност.

Нямаше да умре тази нощ. Нямаше начин.

Ако умреше, Тайлър щеше да остане сам.

Нямаше нужда от по-силна мотивация. Каквото и да беше необходимо да направи, щеше да оцелее заради момчето си. Когато капакът се вдигна достатъчно и разкри двама мъже, чиито силуети се очертаваха на нощното небе, тя бе извадила пистолета и го беше насочила, готова за действие. Единият от мъжете беше насочил оръжието си към багажника — тъй като то блестеше на лунната светлина, тя го видя така ясно, сякаш беше пладне. Легнала неудобно на едната си страна, тя се прицели по-точно. *Смит&Уесън-ът* беше тежък и топъл от допира до тялото ѝ. Дланите ѝ бяха потни и се плъзгаха, което я накара да го стисне по-здраво. За частта от секундата, която ѝ бе необходима да осъзнае, че наистина се намира в опасност — о, да, положението беше лошо — стомахът ѝ се сви. Тя не му обърна внимание — така, както не обръщаше внимание и на пулсиращата болка в главата си и на страха, който, ако му позволише, щеше да я обсеби. Щом трябваше да се бори за живота си и за този на Тайлър, тогава по дяволите, да, щеше да се бори. Стисна зъби и се прицели малко над блестящото на лунната светлина дуло на оръжието, което копелето държеше.

То беше насочено в нея, не в непознатия. Както беше ѝ казал, очевидно щяха да убият първо нея. Преодолявайки ужаса, който смразяваше кръвта ѝ и караше сърцето ѝ да препуска бясно, тя решително натисна спусъка няколко пъти, прицелвайки се последователно в двете сенки.

— Господи! — извика мъжът, който бе в багажника с нея, и вдигна ръце, за да предпази главата си. Двамата нападатели извикаха от изненада, политнаха назад и паднаха на земята. Сам застана на колене и се огледа диво за нови заплахи, без да обърне никакво внимание на мъжа, който легна по гръб и я погледна втренчено. Каза ѝ нещо, но то не стигна до съзнанието ѝ. Всичко — изстрелите, миризмата на сяр, виковете на двамата и тупването на телата им на земята, насилието, нахлуло изведнъж в живота ѝ — беше такъв кошмар за нея, че не можеше да възприеме реалността.

Не мисли. Просто изчезвай оттук.

Ушите ѝ звъняха заради изстрелите, дадени в тясно пространство, тялото ѝ беше завладяно от паника, но умът ѝ оставаше странно хладен и трезв. Тя скочи на земята като газела — или като майка, чието дете беше в опасност. Каквато и беше.

Мъжете, по които бе стреляла, лежаха на земята близо до колата. Видя ги в мига, в който краката ѝ докоснаха земята. Единият се претърколи и изстана. Другият лежеше неподвижно. Тя остана втренчена в тях за секунда, все още с оръжието в ръце. Единият изглеждаше мъртъв, другият очевидно не беше, но нито един от двамата не представляваше опасност. Сърцето ѝ биеше бясно, дишането ѝ бе прекалено бързо и плитко. Тя се застави да извърне поглед от тях и да огледа околността. Бяха съвсем близо до реката и тя виждаше сребристите ѝ вълни от мястото си, потънало в нощни сенки. Луната и звездите високо над главата ѝ, далечните светлини на Сейнт Луис от другата страна на реката и двата фара на камиона ѝ осигуряваха достатъчно светлина да вижда сравнително добре, макар мракът да замъгляваше много от подробностите. Както и подозираше, бяха в автоморгата, която имаше размерите на футболно игрище. Беше идвала тук много пъти в търсене на автомобилни части. Превозните средства бяха струпани едно върху друго навсякъде, някои от куповете достигаха до шест метра височина. Ниските складове образуваха дълга стена между автоморгата и улицата. Цялото място беше оградено с триметрова ограда, която трябваше (очевидно безуспешно) да защити територията от нарушители. Като огледа всичко това за секунда, Сам заключи, че наоколо няма никого другого.

Освен, разбира се, мъжът, който беше в багажника с нея. С крайчеца на окото си долови мъчителните му движения и се обърна

към него, колебаейки се дали да не застреля и него и така да сложи край на всичко. Стисна устни. Беше очевидно, че е лошо ранен. Влачеше десния си крак. Раменете му бяха прегърбени, а лицето му приличаше на боксова круша, понесла много удари.

Докато се колебаеше — хладнокръвните убийства не бяха стихията ѝ, макар да предполагаше, че може да промени това, ако се налага — през главата ѝ преминаваха дузина противоречащи си мисли. Не той я беше хвърлил в багажника, а бе затворен там заедно с нея. Беше се опитал да я окуражи. Беше държал ръката ѝ, беше я целунал дори. Допирът на устните му до кожата ѝ я бе развълнувал приятно. От друга страна, оставаше фактът, че беше в багажника. Инстинктът ѝ подсказваше, че е от добрите момчета, но добрите момчета обикновено не се озоваваха в багажници. Както и да е, когато ставаше въпрос за мъже, инстинктът ѝ нищо не струваше. Все още се колебаеше дали да дръпне спусъка или не, когато той се озова до нея.

— Дай ми това. — Пистолетът беше изтръгнат от ръката ѝ, преди дори да е осъзнала какво ѝ казваше. Значи трябваше да го застреля, все пак. Но вече беше прекалено късно да направи каквото и да е.

— Хей, това е мое. — Сграбчи пистолета, но беше безполезно.

Дали мъжът, който бе в багажника с нея, ѝ беше съюзник? Да или не, подобно мислене беше опасно.

Той ѝ хвърли укорителен поглед, после закуцука към тялото на мъжа, когото тя беше простреляла.

— Исусе, можеше да ми кажеш, че имаш оръжие — подхвърли през рамо.

— Можеше. — Само че той щеше да ѝ го отнеме, а тя имаше нужда от него, за да се защити. Не беше дори обмислила възможността да му се довери до такава степен. Гледа го известно време — макар да се бе превил като Гърбушкото от Нотр Дам, виждаше се, че е висок и с атлетично телосложение. Красив? Трудно беше да се каже, но отговорът вероятно беше положителен. Беше облечен в дънки и сива тениска, която разкриваше мускулите на ръцете му, на които всеки би завидял, и доста износени маратонки. Беше очевидно, че е получил и други наранявания, освен огнестрелната рана в дясното бедро. Макар и да бе загубил сили, все още беше достатъчно едър и мускулист, за да стигне тя до заключението, че няма да е добре да влезе във физическо стълкновение с него. Каквото и да бе направил, за да го пребият така,

да стрелят по него и да го хвърлят в багажника, за да умре там, то не можеше да е нещо добро. Възможно беше да е лошо момче като мъжете, които я бяха ударили по главата и хвърлили в багажника при него. Лесно можеше да стреля по нея или отново да я вземе в плен. А борбата с него щеше да е само загуба на време. Реши, че може да задържи оръжието — тя искаше само да избяга възможно най-далече. Целта ѝ беше да оцелее и всичко друго можеше да върви по дяволите. Като се възползва от това, че вниманието му беше привлечено от мъжете на земята, осъзнаваща, че скърцането на чакъла под краката ѝ може отново да насочи вниманието му към нея, тя започна да се прокрадва към кабината на *камиона*. Двигателят работеше, което означаваше, че трябва само да скочи вътре и да потегли. Автоморгата обикновено се заключваше. Когато идваше тук да търси части, прескачаше оградата — освен ако някой друг не платеше. Но за да изкара камиона, трябваше да мине през портата. Огледа се бързо. Беше отворена. Да.

Бум. Чу изстрел зад себе си и подскочи. Кой ли беше стрелял? Дали изстрелът беше предназначен за нея? Сам не знаеше, но нямаше да чака, за да разбере. Хвърли бърз поглед през рамо и откри, че непознатият се е надвесил над мъжа, който само допреди малко гърчеше тяло и стенеше. Сега лежеше неподвижен и безмълвен на чакъла, докато новият ѝ познат държеше оръжието под такъв ъгъл, че премахваше всички съмнения кой бе стрелял. Дали го беше убил? Тя може и да не беше хладнокръвна убийца, но този мъж като че ли нямаше такива задръжки. Дали щеше да избие всички свидетели? Господи, дали тя не беше следващата? Инстинктите ѝ крещяха да бяга. И тя побягна като вятъра. Вече до вратата на кабината, срещна известно затруднение. Тя, както винаги, беше заяла. Най-после успя да я отвори, скочи вътре, затвори вратата и я заключи. Бум! Прозвуча друг изстрел. Беше невъзможно да види какво се разиграва, защото камионът беше обърнат в другата посока. Обзалагаше се, че това е поредният смъртоносен изстрел. Дали мъжът нямаше да се втурне към нея сега? Устата на Сам пресъхна, сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите, тя хвана стария заяждащ скоростен лост и го дръпна рязко, после залепи педала за металния под. Двигателят изрева. Вече не можеше да скрие какво възнамерява да направи. Но Големия Ред не помръдна.

— Хайде! — изкрещя силно тя и заудря с длани по кормилото. Като че ли в отговор, камионът се стрелна напред.

— Върви! — окуражи го тя.

За нещастие, за да излезе от двора, трябваше да направи обратен завой.

Изпитваше такъв страх, че на практика подскочаше на седалката. Направи обратния завой и чакълът се разхвърча изпод гумите. Светлините на фаровете прорязаха мрака, тя отново натисна силно педала на газта. Камионът най-после започна да отговаря на подаваните му команди и се втурна към свободата. Мобилният ѝ телефон отхвъркна от мястото си под касетофона и падна на седалката до нея. Тя го погледна с недоумение, после се сети, че може да се обади на 911.

Но не можеше да спре и да протегне ръка към него, защото първата ѝ задача беше да се измъкне оттук. Единствената порта — спасителна порта! — беше право пред нея, може би на около петдесет метра. Вляво бяха дългите и ниски складове, които ѝ пречеха да види улицата. Точно отпред и малко вдясно лежах двамата мъже, които беше простреляла. Очертаваха се като черни запетаи на чакъла.

— Хей! — Мъжът, който бе в багажника с нея, изскочи пред камиона. Застана с лице към нея, ръката му с пистолета висеше до тялото, той се беше привел леко и бе направил болезнена гримаса. Махна ѝ да спре.

Като че ли щеше да го направи.

— Мърдай! — извика тя, но се съмняваше да я чуе. Той не помръдна. Стиснала здраво кормилото и с двете си ръце, тя натисна силно педала на газта. Нямах да спре за нищо на света. Целувката по кокалчетата може и да бе предизвикала приятно вълнение в нея, но пет пари не даваше. Той имаше избор — можеше да се отстрани или да бъде прегазен. Камионът се стрелна напред, двигателят ревеше, гумите караха чакъла да хвърчи на всички страни.

— Махни се от пътя! — извика тя и замаха с едната си ръка. Надяваше се да не е прекалено глупав да...

— По дяволите! — В последната минута, той отскочи встрани. Светлините на фаровете уловиха изненадата и гнева, изписани на лицето му.

Сам се усмихна победоносно, когато камионът мина през мястото, където само преди секунда стоеше той. Облекчението, което изпита, че няма да се наложи да го прегازی, не означаваше, че няма да го направи, ако трябваше. Просто се радваше, че няма да стане причина за смъртта му. Тъкмо започваше да изхвърля всякакви мисли за него от главата си, когато тъп удар по другата врата я накара да отмести поглед от чистия сега път към портата.

— Спри! — Това беше вик. През прозореца я гледаше пребито от бой лице. Едното око беше толкова подуто, че едва не се беше затворило, имаше кървави следи по челото и скулите, носът беше подут. Лицето изглеждаше страшно. За нещастие, вече й беше добре познато. Той опита дръжката — вратата беше заключена, слава Богу! — после заудря по стъклото с пистолета. Беше се уловил за прекалено здравата подпора на огромното странично огледало.

О, не!

— По дяволите, пусни ме вътре!

— За нищо на света! — Като го държеше под око, тя завъртя няколко пъти кормилото наляво и надясно в отчаян опит да го накара да изгуби равновесие и да падне. Не се получи. Под гумите на камиона хвърчеше чакъл и описвайки рязко зигзаг, той се носеше към улицата. Само едната половина на огромната порта беше отворена, което означаваше, че камионът едва щеше да мине. Дали мястото нямаше да се окаже прекалено тясно за него?

Моля те, Господи!

— Наведи се и отвори вратата! — Той отново заудря по стъклото с пистолета. Удряше толкова силно, че тя се страхуваше да не го счупи. После си спомни, че то беше счупено миналата година от отчаян човек, изпаднал в дългове, чиято кола тъкмо щяха да откарат, и бе заменено с дебело и устойчиво стъкло. Човекът, който го бе поставил, я бе уверил, че е толкова здраво, че не може да бъде счупено.

— Не! Слез от камиона ми! — Завъртя рязко кормилото наляво, после надясно. Мъжът ругаеше невъздържано, люлееше се опасно напред и назад, но успя да се задържи. С надеждата да привлече вниманието — помощ: — тя наду клаксона. Ревът му разцепи нощния въздух. Тя трепна. Той също.

— Ти да не си малоумна? Престани да натискаш проклетия клаксон! — извика и отново се залюля към вратата, но успя да сграбчи

дръжката.

— Слез от камиона ми!

— Отвори проклетата врата!

— За нищо на света! Слез!

Единственият начин да го свали на земята май беше да се откаже и от огледалото или поне до това заключение достигна Сам, като погледна към портата.

Не искаше дори да одраска камиона и се колебаеше дали да го направи. Първо, имаше нужда от камиона, за да си изкарва прехраната, а нямаше пари за какъвто и да било ремонт. Второ, ако не преценеше правилно, можеше да се удари толкова лошо, че камионът да се превърне в развалина и тя самата да се окаже хваната в капан. Натисна отново клаксона.

— За Бога, престани! — изкрещя мъжът отново.

Тя завъртя бързо кормилото наляво и надясно в поредния опит да накара мъжът да изтърве опората си. Но този път той дори не се залюля силно. Тази негова относителна стабилност я накара да заключи, че е намерил по-добра опора за краката си. Хвърли му поглед и видя, че на лицето му е изписана решителност. Смръщи вежди. Той се държеше за огледалото с едната си ръка, а другата — сърцето на Сам прескочи удар, като го видя — беше насочила пистолета вътре в кабината. Мили Боже, нима щеше да я застреля?

Кръвта ѝ замръзна.

— Не! — изпищя тя и отново завъртя кормилото рязко последователно вляво и вдясно. Гумите изсвириха. Чакълът се разхвърча навсякъде. Мобилният ѝ телефон подскачаше безполезен на седалката до нея. Беше изкусително близо, но пак недостижим. Мъжът се залюля назад с движението на камиона, после напред и отново се прицели...

Куршумът разби стъклото и парченцата се разхвърчаха навсякъде, посипаха се по седалката. Сам изпищя, наведе глава и едва не се блъсна в огромна купчина стари автомобили. Едва в последната секунда видя накъде се е насочил камионът, и поправи курса му с рязко завъртане на кормилото.

— Исусе! — извика мъжът, когато маневрата ѝ отново наруши равновесието му. Само ръката, която бе изцяло праметната пред

подпората на огледалото, го предпази от падане. Топлият нощен въздух нахлу в кабината.

Без стъклото, което играеше ролята на бариера и ги разделяше, той ѝ се струваше прекалено близо, много по-близо отпреди. Надяваше се да падне или поне да изтърве оръжието.

— Спри, луда...!

— Няма начин! — извика Сам в отговор. Думите едва бяха излезли от устата ѝ, когато непознатият нахлу в кабината през дупката, която току-що бе направил. Сам изруга и камионът мина като хала през портата.

— Слез! Слез от камиона ми!

Като шофираше с една ръка, Сам се наведе и го бутна по широкия гръб с всички сили. Когато това не даде никакъв резултат — със същия успех би отместила и паднало дърво — тя го заудря по главата и раменете с юмрук, за да го принуди да излезе.

— Ох! По дяволите! Престани, по дяволите!

— Слез! Слез веднага!

ГЛАВА 4

Гаечният ключ беше под седалката, където не можеше да го достигне, телефонът ѝ подскочаше близо до вратата, а ножчето и пистолетът ѝ бяха у него. Като си помислеше, че няма никаква възможност да се защити, ѝ прилошаваше. Боричкаха се, когато Големия Ред прелетя през портата. Излезе със свистене на гуми на улицата, на която, освен автоморгата, се намираха още фабрика и други търговски сгради, които сега бяха затворени. Улицата беше тъмна и безлюдна, ако не се броеше мъжът, който със сигурност беше пиян и вървеше със залитане към реката, където, бездомните се събираха и спяха на брега през топлите летни нощи. Фаровете го осветиха и на лицето му се изписаха удивление и ужас. Камионът се носеше бързо към него и той скочи към оградата на фабриката, за да се предпази. Сам успя да избегне удара в последната секунда, като завъртя рязко кормилото. Едва не удари старата кола, която беше паркирала пред фабриката. После камионът отново стъпи стабилно на шосето и се понесе към кръстовището, откъдето щяха да излязат в по-оживен квартал. Непознатият все така се мъчеше да вкара и долната половина на тялото си в кабината, а Сам продължаваше да го налага с юмрук по главата и раменете.

Той спечели. По дяволите.

— Хвани кормилото с две ръце! — извика ѝ, когато нахлу брутално вътре и седна на седалката до нея. Обърна лице към нея и изгуби равновесие за миг, но все пак остана на мястото си. Сам стисна устни, като видя, че нейният пистолет сега е насочен към нея.

Дали щеше да я застреля? Като че ли още не. Мислеше, че въобще няма да стреля по нея, макар че не можеше да е абсолютно сигурна. Но независимо дали щеше да стреля или не, сега той беше в камиона ѝ и тя нямаше как да го изхвърли.

По дяволите отново. Беше свила ръка в юмрук, за да продължи да го удря, но сега я отпусна. Камионът подскочи, попаднал в дупка на пътя, и тя хвана кормилото и с двете си ръце.

— Дръж го здраво.

Като че ли държеше кормилото само защото той ѝ беше казал така. Той дишаше тежко, потеше се и я гледаше гневно, облегал се на вратата. Изпъна дланите си — безименният му пръст беше подут и неподвижен и направи гримаса. От толкова близо ѝ се струваше дори по-едър. Имаше широки рамене и беше мускулест, което ѝ се струваше зловещо. Видът му би я изплашил, ако тя не бе от хората, които се поддават на страха. Черната му коса беше достатъчно дълга, че да се вее на вятъра, който нахлуваше през счупеното стъкло. Брадата му беше набола, което показваше, че не се е бръснал от денонощие.

— Какво не е наред с теб? — извика той.

Сам стисна здраво кормилото и с двете си ръце, защото това ѝ помагаше да потиска импулсите си, които ѝ подсказваха отново да го нападне. Тъй като знаеше, че това би било проява на глупост, а и вероятно не би било безопасно за нея, тя се задоволи само да го изгледа гневно.

— Слез от камиона ми!

— Не.

Тя беше така уплашена, разтревожена и ядосана, че дори възможността да я застреля не я ужасяваше, защото просто не стигаше до съзнанието ѝ. Беше в смъртна опасност — насоченото към нея оръжие го доказваше. Но не бе така ужасена, както трябваше да бъде, и обвиняваше за това адреналина, който изпълваше вените ѝ.

Или може би се дължеше на спомена за нежната му целувка по дланта ѝ...

— Пистолетът е мой — каза рязко. — Нямах право да ми го отнемаш!

— О, така ли? О! — Възкликанието идваше в резултат на това, че като го погледна, тя изгуби контрол над камиона, който се качи на тротоара и едва не се блъсна в един стълб. Тя избегна удара, като завъртя рязко в последната секунда, и минаха на милиметри от стълба. — Внимавай къде караш. И намали, за Бога!

Добре, тогава. На устните ѝ заигра лека усмивка, когато натисна спирачките. Те изскърцаха — както всеки път, когато трябваше да влязат в действие — и камионът се разтrese леко, преди да спре. Както очакваше, мъжът политна силно напред. Лошата новина беше, че успя

да се подпре с ръка на таблото, преди да удари главата си. И не изпусна оръжието.

По дяволите.

— Какво правиш, дявол да те вземе? — Изглеждаше наистина ядосан. — Направи го нарочно.

— Така ли мислиш?

— Защо?

— Искам да си вълн от кабината. — Като стискаше кормилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели, тя изкрещя: — Вълн, вълн, вълн!

— Откажи се, кукло. Това няма да се случи. — Тонът му беше едва ли не брутален. Оръжието отново се насочи към нея и този път изглеждаше още по-страшно. — Тръгвай! Веднага!

— Както кажеш. — Сам сграбчи дръжката на вратата, готова да скочи от камиона. Когато отдръпна крака си от спирачките, Големия Ред потегли. Непознатият се хвърли към нея с изненадваща бързина, като се имаха предвид нараняванията и болката, която ги придружаваше, и я сграбчи за китката. Пръстите му обхванаха деликатните ѝ кости като в менгеме и тя веднага разбра, че няма да може да се изтръгне. После дулото на пистолета я сръга в ребрата и тя извика.

И замръзна на мястото си. Изглежда го гневно.

— Натисни спирачките. — В гласа му се долавяше заплашителна нотка. Погледът, който ѝ хвърли, предизвика студени тръпки на ужас по гръбнака ѝ и тя недоволно се подчини. Изведнъж започна да се страхува от него и чувството на страх въобще не ѝ харесваше. Усещането за дулото на пистолета, забито в плътта ѝ, караше сърцето ѝ да бие бясно. — Нека изясним нещо. Няма да се отървеш от мен и няма да отидеш никъде без мен. В този момент аз съм единственото, което стои между теб и куршум в мозъка. Така че ако искаш да останеш жива, карай.

Сам си пое дълбоко дъх. Лицето му бе така обезобразено от побоя, че бе невъзможно да се разгадае изражението му, но челюстта му бе стисната решително. Подутото му дясно око представляваше просто разрез. Беше почти сигурна, че няма да я застреля, особено от такова близко разстояние, но като му хвърли разярен поглед, тя реши, че не може да рискува.

Заради Тайлър.

— Веднага! — извика той, като видя, че тя се колебае и преценява възможностите си. — Освен ако не искаш просто да седиш тук и да чакаш появата на убийците. Защото ти гарантирам, че идват насам.

Дори само мисълта за това беше по-ужасяваща от присъствието му. Стомахът на Сам се сви като юмрук. Тя вдигна крака си от спирачките и натисна газта. Камионът отново потегли. Платформата с колата го последва.

— Не прекалено бързо — каза той, защото, уплашена от мисълта за нападателите, тя бе натиснала прекалено силно педала за газта и камионът послушно беше набрал скорост. — Шофирай плавно и внимателно. Така, все едно имаш ум в главата си.

— Върви на майната си! — Тя му хвърли убийствен поглед. Но въпреки че инстинктът ѝ крещеше да не го прави, намали скоростта. — Между другото, ще ми е много по-лесно да шофирам *плавно и внимателно*, ако пуснеш китката ми.

За нейна изненада, той го направи и се отдръпна в своята половина. Пистолетът също вече не беше насочен в ребрата ѝ. Но той продължаваше да го стиска здраво и отново беше насочен към нея, с което я предупреждаваше да не предприема импулсивни действия. Сам мислеше трескаво, държеше здраво кормилото и гледаше през предното стъкло, без да вижда почти нищо. Още веднъж ѝ хрумна да скочи от камиона и да побегне, но последният ѝ опит не беше кой знае колко успешен, а и се съмняваше, че ще може да скочи бързо — тежката врата не можеше да се отвори за части от секундата. Може би на половин километър пред тях беше кръстовището, от което започваше *Стори авеню*. Ако поемеше по него и стигнеше до *Сейнт Клеър*, щеше да бъде в район с много барове и клубове и със сигурност щеше да има хора, тоест свидетели, които може би щяха да му попречат да я застреля, ако опита да скочи. Сметна, че там шансовете да срещнат ченге също ще са добри. Ако трябваше да кара към оживен район, за да се измъкне от тази ситуация, това и щеше да направи.

Но оставаше малкият проблем с двамата мъже, които току-що бе застреляла. Беше го направила при самозащита, но дали щеше да успее да убеди ченгетата в това? В квартала Източен Сейнт Луис жителите нямаха никакво доверие в ченгетата. Полицията също нямаше доверие

на жителите. Беше въпрос на *ние* срещу *тях* Беше израснала с това. И *те* бяха ченгетата.

Вероятно нямаше да ѝ повярват. Дори това да се случеше, колко време щеше да е необходимо да бъдат убедени властите да я освободят от затвора, където вероятно щяха да я хвърлят още в мига, когато полицията разбереше за двата трупа?

Ако я приберяха, дори за кратко, какво щеше да стане с Тайлър? Кендра щеше да се грижи за него, както и мисис Менайфи, но...

Лявото ѝ око започна да трепери — дразнещ барометър за емоционалното ѝ състояние. Случваше се, когато беше подложена на силен стрес. Тя автоматично натисна със студения си показалец мускула под окото и хвърли пълен с ненавист поглед на мъжа до себе си.

— Не искам да се замесвам в това — каза. — Каквото и да стане, аз нямам нищо общо.

— И в момента стават разни неща.

Мисълта бе така ужасяваща, че като го гледаше втренчено, Сам отново излезе от шосето.

— Внимавай! — Здравото му око се ококори в почти комична тревога, докато трополенето на гумите и подскачането на камиона привлякоха вниманието ѝ. Осъзна се тъкмо навреме, за да не попадне в канавката. Завъртя кормилото и след още две здрави разтърсвания бяха отново на шосето. — Последното, от което имаме нужда, е да катастрофираме. Целта ни е да се отдалечим възможно най-много оттук, помниш ли? — Като че ли говореше през здраво стиснатите си зъби. — Макар че звукът от изстрелите и скърцането на гумите ще попречат на тайното ни прокрадване. Да не споменаваме надуването на клаксона.

— Можеш да вземеш камиона, окей? — Сам му хвърли кос поглед и навлажни сухите си устни. Наближаваха кръстовището на *Стори авеню*, макар разстоянието да не беше проблем. Можеше да се прибере у дома на автостоп. Можеше дори да върви, ако се наложи. Беше готова на всичко. — Само ме остави да си отида и го вземи. Няма да докладвам, че е откраднат, кълна се.

— Не мога да шофирам с този крак — каза го категорично, като че ли това бе краят на обсъждането.

Думите прозвучаха в главата на Сам като ужасяващ звън на камбани. Щом не можеше да шофира, нямаше да я остави да си отиде. Имаше нужда от нея. Господ да ѝ е на помощ!

Атмосферата в кабината изведнъж стана напрегната. Осъзнала страшната истина, Сам гледеше пред себе си, но нищо не виждаше.

— Какво не разбра, когато още в багажника ти *казах*, че сме от един и същи отбор? — Говореше тихо, гласът му бе дрезгав и като го погледна, на Сам ѝ се стори, че изпитва силна болка. Имаше чувството, че ще припадне.

И какво щеше да прави тя тогава?

Ще го избутам от камиона и ще карам като луда.

Това беше нейният план Б. Но имаше нужда от план А. План, който всъщност щеше да даде добри резултати.

Може би щеше да успее да се разбере с него.

Пое си дълбоко дъх.

— Виж, в каквото и да си се забъркал, не искам да имам нещо общо. Ще те оставя където кажеш, окей? Само ми кажи къде.

Измина секунда.

— Справедливо.

Означаваше ли това, че са сключили сделка? Сам не можеше да бъде сигурна и осъзна, че не можеше да му има доверие. Беше се съгласил прекалено лесно и не трябваше да е гений, за да се досети, че се канеше да я изиграе. Вероятно щеше да се съгласява с нея, докато не получеше каквото иска. Дишаше накъсано и с крайчеца на окото си Сам го видя да докосва леко бедрото си под стягащия го колан и да трепва от болка. Не виждаше раната — беше от другата страна на бедрото му — но предполагаше, че е лоша. Той улови погледа ѝ, и изражението му стана твърдо.

— Първото, което трябва да направим, е да се отървем от БМВ-то. В него има GPS и повярвай ми, *те* ще ни последват веднага щом разберат какво се е случило. Можеш ли да го откачиш, без да слизаш от камиона?

Не изглеждаше, че ще изгуби съзнание.

По дяволите. Сам поклати глава, макар самата мисъл, че ще ги проследят, накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Трябва да сляза.

Той я гледа дълго.

— Ще избягаш при първата възможност, нали?

Отговорът бе така очевиден, че не знаеше защо си направи труда да излъже:

— Не.

— Може би е по-добре да ти обясня, че онези двамата, които простреля, са част от банда, която ще ни търси, щом разбере, че съм избягал — тоест, че ние сме избягали. Те са безмилостни убийци и ще ни гонят, докато ни хванат, разбираш ли?

От мисълта, че ще я преследват безмилостни убийци, ѝ прилоша.

— Нас? — Сам поклати глава. — О, не. В това няма *ние*. Сам си. Ще преследват теб. Не мен.

— Съжалявам, че трябва да направя на пух и прах сапунения мехур, в който вярваш, кукло, но ще преследват и теб. — Тонът му бе сериозен.

Сам усети как по челото ѝ изби пот.

— Не и ако ме оставиш да си отида.

— Прекалено е късно за това. Дори да нямах нужда от теб, за да шофираш, не бих те оставил сама. Защото ще те убият.

Кръстовището във формата на буквата У бе маркирано от светофар, който сега светеше червено. До светофара оставаха цели две пресечки, но Сам вече натискаше спирачките и те отново изскърцаха. Тя не обръщаше внимание на шума, защото обмисляше следващия си ход. *Стори авеню* се простираше на изток, следователно трябваше да поеме натам. Пътуването в тази посока щеше да я отведе при хора и да ѝ даде възможност за бягство. Другата възможност беше да следва реката. Тя течеше в посока югсевер. Ако тръгнеше на юг, доникъде нямаше да стигне, а ако поемеше на север, щеше да има възможност да излезе на *Поплар стрийт*, откъдето щяха да ѝ останат три кръстовища, за да пресече Мисисипи, да стигне до Сейнт Луис и да отиде дори още по-далеч.

С приближаването на кръстовището, тя натисна спирачките по-силно и те заскърцаха още по-шумно. Сам си пое дълбоко дъх и го погледна.

— Имам дете. Четиригодишно момченце. В каквото и да си се забъркал, не мога да бъда част от него. Аз съм самотна майка и съм всичко, което детето ми има.

Той я гледа известно време, без да каже нищо. Присви очи. Стисна устни.

— Съжалявам да го чуя. — Сам тъкмо започна да мисли, че думите ѝ може би са му направили впечатление, когато той добави: — Съжалявам да ти го съобщя, но това нищо не променя. Мислиш, че убийците, които са по петите ни, ще те пощадят, защото имаш дете? Май не живееш в реалността.

— Ако ме оставиш да си отида... — В гласа ѝ се долавяше отчаяние.

— Ще говорим за това — прекъсна я той. — По-късно. Когато стигна там, където искам да отида. — Направи пауза, погледна встрани, после отново към нея.

— Къде е детето ти?

ГЛАВА 5

Въпросът накара Сам да подскочи. Нямаше начин да му каже.

— Какво те интересува? — Погледът, който му хвърли, беше пълен с подозрение.

— Ако не успеят да те открият, могат да го отвлекат.

Сърцето на Сам изстина от ужас. Не можеше и дума да промълви. Стомахът ѝ се сви и ѝ прилоша. Като стигнаха кръстовището, залепи стържещите спирачки за пода и не ги пусна, докато камионът не спря.

— Ще преследват малко дете? — каза, когато отново можеше да говори. Мисълта, че е възможно Тайлър да е в опасност, най-после стигна до съзнанието ѝ и тя беше завладяна от паника. Трябваше да положи усилие, за да може да мисли нормално, но се постара. И единственото, което ѝ хрумна, беше да се втурне у дома си, да грабне Тайлър и да побегне.

Само дето трябваше първо да се освободи от непознатия.

— Ако стигнат до него, вероятността да го убият, е голяма.

— Да го убият? — Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите и Сам буквално трябваше да се застави да си поеме дъх. — Но той е на четири. Що за чудовища са те?

— Ти го каза — те са чудовища. — Той не възрази, когато зави наляво, но веднага след това посочи вдясно. — Спри в онази уличка. — Тя беше тясна и тъмна и се провираше между някаква порутена сграда и затворен италиански ресторант, за да изчезне в по-гъстия мрак нататък. — Трябва да се отървем от *БМВ-то*. — Изгледа я остро. — И ако мислиш да побегнеш, просто помни, че когато намерят *БМВ-то* — а те ще го намерят — не е добре то все още да е свързано с камиона ти. Защото така ще стигнат до теб.

Сам беше кълбо от нерви. Нямаше да е трудно да я открият, защото камионът беше регистриран на нейно име. Името на фирмата и номерът на мобилния ѝ телефон бяха изписани с големи, светещи в мрака, букви от двете му страни.

Какво можеше да каже? Когато направи това, то ѝ се струваше добра идея. А сега, само като си помислеше колко големи бяха буквите и колко лесно можеха да се разчетат в мрака, ѝ се искаше да беше помислила по-добре навремето.

— Да, точно така, името ти е написано отстрани на камиона. — Сякаш четеше мислите ѝ. — Там има още номер на мобилен телефон и съм готов да се обзаложа, че е твоят. Не може да не бъде забелязан.

— Но онези двамата са мъртви — каза тя едва чуто, но последва указанията му и спря в уличката. — А те бяха единствените, които видяха камиона. Теб може и да те преследват цяла армия убийци, но те не преследват и мен. Щом веднъж се отърва от тебе, няма дори да знаят за съществуването ми.

— Тази е една от причините да ги довърша. Опитах се да се погрижа за безопасността ти.

На лицето ѝ вероятно беше изписано съмнение, защото той продължи:

— Казвам истината. И виж каква благодарност получих — опита се да побегнеш и да ме изоставиш. Не, дори се опита да ме прегазиш. Което никак не беше хубаво от твоя страна.

Сам го изгледа.

— Съжалявам, ако не съм разбрала, че си се опитал да ми помогнеш, застрелвайки двама души.

— Ти първа ги простреля, кукло.

— Нямах избор! Беше прав, щяха да ме убият! Теб също. — Изгледа го гневно. — Спасих ти задника. И виж каква благодарност получавам — ти ме отвличаш!

Устните му бяха леко повдигнати в ъгълчетата, което може би беше началото на усмивка. Но тя изчезна така. Бързо, както се и появи.

— Какво мога да кажа? Случват се и неприятни неща.

— Така ли? — Гласът ѝ трепереше от възмущение. — Говорим за живота ми. И за този на сина ми. Онези двамата са мъртви. Трябва да ме оставиш да си отида.

— Не мога. — Поклати глава. — Сега, след като имах време да помисля, не съм сигурен, че можеш да се измъкнеш. Вярно, те търсят мен, но какво ти гарантира, че някой не те е видял, докато си закачала *БМВ-то* за камиона? Помни, че на много места има камери за наблюдение, за които не знаем. Тези хора ще обърнат земята, за да ме

намерят, и вероятността да попаднат на теб е голяма. Не съм готов да се обзаложа на обратното.

Сам се смрази от ужас, защото си спомни, че от другата страна на улицата цареше оживление, когато тя закачаше колата. И тъй като Големия Ред беше много шумен, вероятността да са я забелязали беше голяма. А ако е имало и камери...

Едва не проплака:

— Аз не видях никого. И не знам нищо.

— Да, добре. Но онези момчета не са готови да приемат нищо на доверие. Те вярват само на очите си. Спри тук.

Бяха навлезли в тъмната уличка и се намираха зад порутената сграда. Той ѝ посочи с ръка свободното пространство зад нея. Беше тъмно, боклуците бяха навсякъде. Мястото беше покрито с чакъл, но бурените бяха избуяли навсякъде. Отзад имаше някаква разрушена ограда, покрай която растяха високи храсти, а отдясно — ниска сграда, за която Сам предположи, че е гараж и която скриваше гледката, а от другата страна бяха защитени от погледите от метален склад. Понататък се виждаха гърбовете на няколко три — и четириетажни сгради. Изглеждаха необитаеми. Образуваха тъмни правоъгълници и приличаха на неравни зъби, готови да отхапят от обсипаното със звезди небе.

— Изгаси фаровете — нареди ѝ той и тя се подчини. Нощта ги погълна. Сам веднага се почувства в по-голяма безопасност — поне никой не ги преследваше в момента.

После си спомни, че лошите момчета нямаха нужда да ги виждат, за да ги проследят, и отново изпадна в мрачно настроение. Трябваше да се отърват от GPS-а.

Трепна леко, когато камионът навлезе в празното място с оглушителен шум, защото се страхуваше, че нямат време и ще трябва бързо да потеглят отново. Мисълта, че може би дори в момента преследвачите следят устройството, я изпълваше с такава тревога, че ѝ се искаше единствено да избяга. Натисна спирачките с надеждата, че не скърцат чак толкова силно, колкото ѝ се струва на нея, и се приготви да слезе бързо от камиона.

— Чакай. — Мъжът я сграбчи здраво за китката в последния момент, докато се бореше със заяждащата ключалка на вратата.

— Какво? — Опитвайки се напразно да се освободи, тя го изгледа гневно. Държеше я така здраво, че ѝ се струваше, че той не губи сили поради нараняванията си. Пръстите му бяха топли и силни. Ако се изключеха капчиците пот по челото му и здраво стиснатите устни, не изглеждаше много различно от първия път, когато го бе видяла. — Пусни ме. Трябва да свършим с това.

— Само още нещо. — Без да я пусне, той се протегна през гърба на седалката.

— Какво? — Изгаряща от нетърпение, Сам го загледа как сграбчи въжето, което винаги държеше отзад. Безименният му пръст стърчеше неподвижен, докато останалите се склучиха около въжето. Изражението на лицето му издаваше, че изпитва силна болка. Кое не беше неин проблем. — Какво искаш да правиш с това? Нали каза, че нямаме време.

— Ние?

— Ей! — Тя отново се опита да освободи китката си, все така безрезултатно.

— Няма да поема никакъв риск. — Подаде ѝ въжето. То беше дълго около шест метра. — Завържи го около кръста си.

— Какво?

— Направи го.

И тогава тя разбра, че той се страхува да не избяга. Е, щеше да го направи при първа възможност, но това не ѝ попречи да се изпълни с възмущение.

— Веднага! — нареди той.

Тя стисна устни. Спорът щеше да бъде чиста загуба на време. Хвана въжето, омота го около кръста си и каза гневно:

— И аз искам да се отърва от *БМВ-то*, така че можеш да ми вярваш.

— Странното е, че ти вярвам. Но дали мога да ти имам доверие какво ще направиш, след като се отървеш от него?

Сам не отговори — какъв смисъл имаше, щом той знаеше, че лъже? Мъжът посочи въжето с дулото на пистолета.

— Завържи го. На възел.

Тя отново се подчини.

— Още веднъж. — Той посочи възела. Сам недоволно направи втори. Не че нямаше да може да развърже възлите, но щеше да ѝ

трябва време — достатъчно той да я спре. Тя го знаеше, знаеше го и той, ето защо тя отново го погледна с озлобление.

— Доволен ли си?

— Засега. — Като държеше въжето, той отвори вратата — приложи малко сила, защото тя обикновено заяждаше — и се плъзна на земята. Тъй като камионът не трябваше да привлича вниманието, крушката в кабината отдавна беше свалена. Тук беше не само тъмно, но и тихо като в гробище. Тя го последва навън и с известно задоволство видя, че е превит на две и се подпира тежко на камиона. Чуваше накъсаното му дишане. Силите му намаляваха или поне тя се надяваше да е така. Може би наистина щеше да припадне.

— Освободи колата — каза той, като видя, че го гледа.

Нямаше нужда да ѝ го казва. По този въпрос бяха единодушни. Кръвта ѝ се смразяваше, като си помислеше, че може би дори в този момент враговете им проследяват вградения в нея GPS.

Струваше ѝ се, че моторът, който задвижваше лебедката, никога не е бил толкова шумен. Сам трепна, когато той заработи, но не можеше нищо да направи. Нямаше друг начин да спуснат колата. Ако преследвачите им бяха наблизко и чуеха рева му, всичко беше свършено. Мракът, пустото място, късният час — нищо не работеше в тяхна полза. Все едно че издигаха в нощното небе светец надпис: *Тук сме, какво чакате?* Когато предните колела на колата докоснаха земята, Сам бе така нервна, че едва се побираше в кожата си. Сърцето ѝ блъскаше като тежък чук в гърдите. Дишането ѝ бе прекалено бързо и плитко. Като хвърляше тревожни погледи във всички посоки, тя побърза да я освободи, макар че колата още не бе стъпила стабилно на земята.

— Хайде. — Като куче, което дърпа нетърпеливо верижката си, тя подръпна въжето и закричи толкова бързо, че мъжът не можеше да я следва. Да освободи колата, беше въпрос само на минути, но беше цялата плувнала в пот, когато свърши. Очакваше всеки момент да види колите на преследвачите им да навлизат в уличката. Едва изчака веригите и лебедката да се върнат на местата си. Пристъпваше от крак на крак, докато погледът ѝ шареше наоколо. Мъжът не издаваше такива признаци на нетърпение и тревога. Беше се облегал на задната броня на камиона само на няколко крачки от нея. Беше навел глава, привел рамене, а стъпалото наранения му крак едва докосваше земята.

Пистолетът му вече не беше насочен в нея, а към земята. И като че ли не държеше вече толкова здраво въжето. Дали продължаваше да я наблюдава? Не можеше да бъде сигурна, защото лицето му беше в сянка.

А тя продължаваше тайно да го наблюдава, докато работеше. Каква беше възможността да дръпне рязко въжето и да го принуди да го изпусне? Не можеше да види твърде добре, но ѝ се струваше, че го държи с лявата си ръка. Спомни си безполезния му счупен пръст. Колко ли здраво го държеше? Ако опиташе и успееше, може би щеше да има време да скочи в камиона. Или дори да побегне пеш. Беше на седем мили от дома си. Ако оставеше камиона, щеше да ѝ отнеме...

— Да вървим. — Той изправи рамене и хвана здраво въжето.

Тя се запита дали не я беше издал езикът на тялото. Както и да беше, бе пропуснала шанса си. Сега той беше нащрек. И определено я наблюдаваше. Тя отиде до вратата на камиона и я отвори. Вниманието ѝ бе привлечено от телефона ѝ, който блестеше слабо в мрака. Очите ѝ се отвориха широко. Тя се обнадежди. Нараняванията му го забавяха и все още не се бе изравнил с нея. Сам все още обмисляше възможността да скочи вътре и да затръшне вратата в лицето му, когато видя телефона си. Вместо да изпълни плана си, използва тези няколко секунди да го вземе и да го прибере в джоба на дънките си. След това се качи в камиона и се плъзна на своята седалка.

Щеше да се обади на 911 при първа възможност. Независимо дали щяха да ѝ повярват, че е действала при самозащита, би предпочела да има работа с полицията, а не с онези, които преследваха непознатия. С полицията поне нямаше да ѝ се налага да се тревожи за безопасността на Тайлър.

Макар че ако я хвърлеха в затвора, какво щеше да стане с него? И ако мъжът казваше истината, а не преувеличаваше с цел да я изплаши, и някой се опиташе да отвлече Тайлър, как щеше да го защити, ако беше заключена в килията?

Замислена така, автоматично започна да развързва въжето, стегнато около кръста ѝ.

— Остави това. Да изчезваме оттук! — Той като че ли беше останал без дъх, когато седна на седалката до нея и затвори вратата. Сега видя, че другият край на въжето е усукан около лявата му ръка, което означаваше, че нямаше да успее да го изтръгне от хватката му,

дори да се бе опитала. Той нямаше да рискува да я изпусне и това предизвикваше у нея възхищение, което ѝ се виждаше странно. Беше затъкнал пистолета в колана на дънките си. Дръжката се подаваше и той щеше лесно да я сграбчи. Раненият му крак висеше под странен ъгъл, затова трябваше да седне малко настрани. Не гледаше към нея, а през прозореца. Трудно беше да го разгадае, но мислеше, че изражението на лицето му е сериозно и дори мрачно. Сам проследи погледа му и вниманието ѝ беше привлечено от светлината, която вероятно бе забелязал и той. Светлината от фарове на кола, носеща се бързо по *Стори авеню*, се прокрадваше между сградите. Дъхът ѝ заседна в гърлото.

Колата се движеше бързо. Лоши новини. И освен това идваше откъм посоката, в която се намираще автоморгата. Разбира се, имаше и други посоки, от които може би идваше тази кола, но тя прехапа долната си устна и бързо включи на скорост.

— Завий наляво. — Гласът му бе напрегнат.

Ляво означаваше да се отдалечат от *Стори авеню*. Сам го послуша. Докато завиваше, видя втори чифт фарове да светят зад първите.

Стисна здраво кормилото. Изкушаваше се да натисне педала на газта, но да се опита рязко да увеличи скоростта тук, където асфалтът беше разбит, щеше да означава да вдигнат невъобразим шум. Камионът скърцаше и стенеше дори при по-добри условия. А при пълна скорост на такъв неравен терен, щеше да събуди и мъртвите. Трябваше само един човек да гледа през някой прозорец, за да види какво става. А тя не искаше да привлича вниманието към името и номера, изписани от двете страни на камиона.

— Мислиш ли, че са те? — Хвърли страхлив поглед през рамо. Първото превозно средство приближаваше бензиностанцията. Ако следваше сигнала, предаван от GPS-а на *БМВ-то*, щеше да завие в уличката само след няколко секунди.

— Не знам. — Измести тяло така, че да може да вижда в страничното огледало, а Сам подкара към другия край на уличката толкова бързо, колкото се осмеляваше.

Камионът се тресеше и вдигаше прекалено голям шум. Тъй като прозорецът беше счупен, чуваха ясно всяко изскърцване.

— Предпочитам да не чакаме, за да разберем.

— Аз също. — Като наближи края на уличката, Сам натисна спирачките, за да вземе завоя, но трепна, представяйки си, че преследвачите лесно ще видят оранжевите отблясъци на светлините им в мрака. Намали скоростта, при което се разнесе обичайното скърцане и тя хвърли страхлив поглед в огледалото за обратно виждане. Доколкото можеше да види, в другия край на уличката не се появиха светлини от фарове, което не означаваше, че това не може да се случи всяка секунда.

— Не в тази посока. — Той поклати глава, когато тя отпусна спирачките и понечи да завие към града. — На север.

Тя отвори широко очи.

— Но нататък няма нищо.

— Околовръстното е там.

Околовръстното. Къде ли щеше да пожелае да го закара? Нервите ѝ вече бяха опънати до краен предел. Не можеше просто така да изчезне.

— Домът ми е в другата посока. Трябва да си отида у дома. Имам малко момченце, което ме чака. — Гласът ѝ издаваше искрено отчаяние.

— Наистина ли искаш да спреш камиона пред дома си? — Кимна рязко с глава по посока север и отново каза: — Нататък.

Сам стисна силно устни, но се подчини. Какъв избор имаше? Да отведе опасността право при Тайлър, бе последното, което искаше. Той спеше в леглото си, а мисис Менайфи вероятно спеше на дивана. Помоли се на Бога да я отведе безопасно в дома ѝ. Обикновено не се молеше, защото смяташе това за загуба на време, но този път отправи молитва към небето и отново хвърли поглед в огледалото за обратно виждане — все още нищо. Но камионът тъкмо беше завил и бе поел по широката улица, когато зърна светлините на фарове да навлизат в другия край на уличката, от която *камионът* току-що се бе измъкнал. Пое си дълбоко въздух в очакване на неизбежното.

ГЛАВА 6

— Виж — каза тя тихо, но той вече ги беше забелязал. Изражението му ѝ подсказа, че има същите подозрения като нея. — Мислиш ли, че са те?

— Няма как да сме сигурни.

Но тонът му ѝ подсказа, че го смята за много вероятно. Стомахът ѝ се сви.

— Доста бързо ни откриха.

— Искат ме мъртъв.

Гърдите ѝ се стегнаха.

— Защо? — Въпросът прозвуча почти като проплакване.

— Да кажем, че съм ядосал някои хора.

Сам стисна устни и му хвърли бесен поглед, но знаеше, че няма да получи повече обяснения. И бездруго не искаше да знае отговора. Както беше казал и преди, колкото по-малко знаеше, в толкова по-голяма безопасност беше. Тъй като беше израснала в Източен Сейнт Луис, знаеше едно — хората биваха убивани заради прекаленото си любопитство. Гледай си собствената работа, занимавай се със своите работи и не си пъхай носа в чуждите — там животът преминаваше според тези правила. Пет пари не даваше какво бе направил. Искаше само да избяга от него, да грабне сина си и да се скрие някъде, докато нещата се върнат към нормалния си ход. И като си помислеше само, че преди беше мразила живота си! Никога вече нямаше да се оплаква! Но като се познаваше, не беше много сигурна дали ще успее. Вероятно, но само след като тази нощ останеше далечен спомен. Защото в нормалния ѝ живот двамата с Тайлър поне бяха заедно и не се страхуваше, че могат да умрат. Паниката караше дланите ѝ да се изпотяват, а гърлото ѝ да пресъхва. Мислеше за сина си — каквото и да станеше, трябваше да се върне при него. Бореше се със себе си, за да не започне да пици и да не се нахвърли върху мъжа до себе си и въобще да не направи нещо, с което не само не би помогнала, но би ги поставила в опасност. Отново погледна към светлините от фаровете.

Дали колата беше спряла? Не можеше да каже със сигурност. Ако търсеха *БМВ-то*, трябваше да са спрели.

— Имаш ли още патрони за пистолета? — Беше извадил револвера от колана на дънките си и проверяваше барабана.

Въпросът предизвика нова паника у нея.

— Не. — Една сграда ѝ пречеше да вижда уличката.

— Много лошо. — Върна барабана на мястото му и отново затъкна револвера в колана си.

Сърцето на Сам се сви.

— Какво, да не би да се каниш да стреляш?

— Искам да знам в какво положение се намирам.

Погледът ѝ не се откъсваше от него. Осъзна, че до този момент вероятно се бе намирала в шок, който бе притъпявал сетивата ѝ. Изведнъж изпита страх — остър и болезнен. Стана ѝ студено, не ѝ достигаше въздух.

Устата ѝ бе така пресъхнала, че трябваше да преглътне, преди да може да каже нещо.

— Остави ме да си отида у дома. Моля те.

Погледите им се срещнаха и тя си помисли, че може би ще я пусне, но той само поклати глава.

— Както казах, прекалено е късно за това.

— Глупости. — Хвърли страхлив поглед към уличката, но само за да види поредната от дългата редица сгради. Пулсът ѝ бучеше в ушите. — И двамата знаем, че можеш да ме пуснеш, ако искаш.

— Говорихме вече за това. Не мога да шофирам. Но дори да можех да те пусна, нямаше да го направя. Ще те убият.

Колкото и да се опитваше, не можеше да види какво става около *БМВ-то*, затова не обърна внимание на бясно препускащото си сърце, а се концентрирала се отдалечи възможно най-много от автомобила. Толкова късно през нощта, улицата беше безлюдна, но до бордюра бяха паркирани коли. От една от тях излезе мъж и влезе в една от сградите. Два прозореца светеха, което означаваше, че това са апартаменти, в които хората са още будни. Изкушаваше се да мисли, че помощта е близо, макар да знаеше, че не би могла да се възползва от нея. Натисна силно педала на газта. Не можеше да види какво става в уличката, но можеше да избяга и беше добре да го направи.

— Предполагам, че можеш да ме оставиш сама да се тревожа за себе си — каза тя.

— Предполагам, че можеш да гледаш пътя, докато шофираш.

Сам преглътна отговора, който неминуемо изплува в съзнанието ѝ. Нямахше да си помогне, ако го ядосаше, затова засега най-доброто, което можеше да направи, бе да държи гнева си под похлупак. Да бъде разумна и да го остави да мисли, че ще прави точно това, което казва той, да чака своята възможност и да се възползва от нея. Такъв беше планът.

— Къде отиваме? — Камионът се тресеше и скърцаше, докато набираше скорост. Сам погледна отново в огледалото за обратно виждане и тревогата се сви на студена топка в гърдите ѝ. Пулсът ѝ се ускори. На платното зад тях имаше две превозни средства. Дали не бяха излезли от уличката, докато тя наблюдаваше пътя? Нямахше как да бъде сигурна.

— Някъде другаде. — Тонът му беше сух. — Хм, може би ще е добре да включиш фаровете.

— О, да. — Сам беше забравила, че са изгасени. Друг начин да привлече нежеланото внимание — да шофира през все по-тъмните улици без фарове. Това, че бе забравила, само показваше колко силно е разтревожена, помисли си тя. Когато ги включи, светлините веднага прорязаха нощния мрак. Вместо да се почувства по-сигурна, Сам се чувстваше така, сякаш на бронята ѝ е закачена светеща мишена.

Ситуацията вероятно нямаше да завърши добре, ако ги забележеха. Камионът не можеше да спечели в никаква надпревара. А ако се стигнеше до стрелба... Сам потрепери.

Не мога да позволя да ме убият. Трябва да се върна при Тайлър. Стресът накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Помни, те не търсят твоята развалина. Още не.

Думите му дойдоха като ехо на мислите ѝ — сякаш ги беше прочел. Сам му хвърли предпазлив поглед и издиша въздуха, който дори не бе осъзнала, че съдържа до този момент.

— Не искам да съм част от всичко това.

— Каза го вече. Но ми свършиха вълшебните пръчици и не мога да размахам такава, за да накарам всичко това да изчезне. Истината е, че си замесена.

— Не се налага да бъда — каза тя упорито. — Бързо можеш да ме освободиш от всичко, като ме оставиш да си отида.

— Откажи се, кукло. — Тонът му беше мрачен. — Няма да стане. Защо просто не се концентрираш в шофирането?

Сам не каза нищо за момента. През главата ѝ минаха различни планове за бягство.

— Скоро ще се наложи да заредим — каза.

Той се наведе, за да погледне таблото. Около една осма от резервоара беше пълна. Думите ѝ не бяха абсолютна лъжа — камионът вървеше с газ. С една осма от резервоара нямаше да стигнат далеч.

— Имаме засега.

Толкова по въпроса. Е, всъщност не беше очаквала да се получи. Трябваше да намери начин да се обади на ченгетата. Телефонът сякаш я изгаряше през материята на дънките — нейното тайно оръжие. Но нямаше как да го използва, докато мъжът я наблюдаваше така. Трябваше да изчака удобен момент.

Въпросът беше дали въобще да се обади на 911?

Или на Кендра, която да я откара у дома ѝ?

О, Господи, щеше да замеси и Кендра. Последното, което искаше, беше да постави приятелката си в опасност. Вече бе застрашила живота на Тайлър.

— Погледни на това така — каза непознатият: — добрата новина е, че си още жива.

За пореден път имаше неприятното чувство, че четете мислите ѝ. Което, разбира се, не беше възможно. Хвърли му враждебен поглед.

— Това не е достатъчно.

— Кое, да си жива?

— Не, че това е добрата новина.

Звукът, който той издаде, много наподобяваше смях. Сериозното му лице се отпусна за секунда. Сам хвърли поредния тревожен поглед в огледалото за обратно виждане. Не беше в настроение дори да се усмихне.

— Нямаш вода, нали? — запита той след минута.

Отговорът ѝ бе съвсем кратък.

— Не.

Но мисълта, че има нужда от вода, защото силите му отслабват, ѝ даде нова надежда.

За да изминат следващите две пресечки, минаха покрай редици от порутени сгради, над които се издигаха билбордове, рекламиращи всичко от уиски *Уайлд Търки* до бiliarдния клуб *Лари Флинт*, където също така можеше да се гледа стриптийз. Имаше още много други стриптийз барове, наредени покрай шосето за Сейнт Луис. След това къщите се разреждаха все повече и повече, докато накрая не оставаше нищо, освен мили и мили разбит асфалт и подлези, приличащи на тунели. Пътят се простираше в осветения само от луната мрак, спускащ се над ръждясаи релси и обрасли с бурени празни места, и някоя и друга порутена сграда. Почти нямаше други превозни средства — ако въобще минаваха, то беше рядко — но всеки път, когато видеше светлината на фарове, Сам изпадаше в паника и сърцето ѝ прескачаше удар. Настигна ги мощен мотоциклет и след това ги задмина, а в главата ѝ изплува образът на наемен убиец, който ѝ пръска мозъка през стъклото. Стар миниван кара зад тях в продължение на около миля, а нея я бяха побили студените тръпки на страха. Последен модел тъмен *Лексус* се показва от една странична уличка и дъхът ѝ заседна в гърлото. Колкото по-дълго оставаше той след тях, толкова по-нервна ставаше тя. Дали...?

Тъкмо отваряше уста да привлече вниманието на мъжа върху него, когато *Лексусът* зави в друга странична уличка.

— Имаш ли комплект за първа помощ в това нещо?

Това бяха първите думи, които произнасяше от няколко минути, а вниманието ѝ бе така погълнато от *Лексуса*, че подскочи. Погледът ѝ веднага се откъсна от огледалото за обратно виждане, за да се насочи към него.

Той се смъкна надолу, така че да отпусне глава на гърба на седалката. Лицето му беше обърнато към нея, подуто от нараняванията и вече покрито с пот. Топлият вятър довяваше мириса на реката и рошеше косата му през счупения прозорец. Устните му бяха полуотворени, като че ли му бе трудно да си поема дъх. Здравото му око беше обградено от тъмни сенки, а около устата му се виждаха бръчките на напрежение, което издаваше, че изпитва болка.

Накратко, изглеждаше много по-зле отпреди. Дори откакто бяха оставили *БМВ-то* и се бяха качили отново в камиона. Сам откри, че се тревожи за него.

— В жабката е — отговори, преди да е размислила. После се порица. Не беше в неин интерес да му помага. Трябваше да се концентрира върху това, как да избяга. Но не можеше да върне думите си назад. Той кимна и седна с изправен гръб — движение, което сякаш изискваше много повече усилие от досегашните.

Наведе се напред и отвори жабката — не от първия път, защото, като всяко друго нещо по камиона, и тя заяждаше — и извади червената пластмасова кутия с белия кръст на нея. Беше я сложил там първият собственик на камиона, чичо ѝ Уилфред Първис, който бе подобър към нея от повечето ѝ роднини и който все още ѝ липсваше. Тя бе погледнала в нея само веднъж, когато имаше нужда от лепенка, така че почти не знаеше какво има вътре. Мъжът се облегна назад — движенията го бяха изтозили — и я отвори, прерови съдържанието ѝ, после вдигна глава и изгледа шосето, смръщил вежди. Пътуваха успоредно на реката и Сам от време на време виждаше проблясващата на лунната светлина вода в далечината. Към нея се спускаха полета, покрай които минаваше канавка. Сградите бяха малко — стари и явно необитаеми. Нямаше никакви признаци на живот.

— Спри зад онази сграда — каза той след миг и посочи с ръка към един гараж. Вратите му бяха затворени, оградата се беше съборила и по-голямата част от нея липсваше. Наблизо стърчаха останките на изгоряла къща.

Сам веднага стана подозрителна.

— Защо?

— Просто го направи.

Сам му хвърли дълъг недоверчив поглед, после неохотно се подчини. Изкара камиона от шосето и гумите му нагазиха в тревата.

Спря зад гаража, изгаси двигателя и фаровете, а мъжът си пое дълбоко дъх. Беше очевидно, че изпитва болка и му е трудно да остане нащрек. Очите му блестяха на лунната светлина. Погледна я и Сам отново трябваше да се пребори с инстинкта си да се тревожи за него.

— Съблечи ризата си — каза той.

— Какво? — Беше изненадана. И дори разтревожена. Ококорените ѝ очи се спряха на него, сякаш тя беше Червената шапчица, а той — Големият лош вълк.

Е, може би за нея тази вечер беше така, но не по начина, който очевидно я тревожеше. Със сигурност беше достатъчно красива да

привлече вниманието му при други обстоятелства. Но точно в този момент, както беше ранен, а Вайт и *Зета* бяха по петите му, сексът бе последното нещо, за което се сещаше.

ГЛАВА 7

Болката в крака му беше силна. А най-лошото беше, че Дани знаеше, че ще се влошава все повече. Бяха изминали петнайсетте минути, които беше определил, за да свали импровизирания турникет. Всъщност беше минало много време и това можеше сериозно да навреди на крака му. Сега, когато имаше доста добри изгледи да се измъкне жив, щеше да направи всичко възможно да не се превърне в инвалид.

Момичето — Сам — го гледаше така, сякаш току-що му бяха поникнали рога.

О, добре. Беше й казал да съблече ризата си. Трябваша му две секунди, за да се досети защо го гледа така. Осъзна, че мисленето му се забавя, което не беше добър знак. Премигна и смръщи вежди, опитвайки се да запази ума си бистър. Беше трудно, когато усещаше крака си така, сякаш някой прогаряше дълбока дупка в него, и му се виеше свят.

— Трябва да превържа раната — обясни, когато изражението й му подсказа от какво се страхуваше тя, което при сегашното му състояние можеше да се приеме за смешно. Сигурно се справяше добре, щом тя не забелязваше, че той можеше всеки миг да изпадне в безсъзнание. — Бих използвал моята, ако не беше така мръсна.

На лицето й се изписа облекчение. Толкова лесно беше да разчетеш емоциите й. Мислите й се изписваха в извивката на устните й, в помръдването на веждите и, разбира се, в израза на големите й сини очи. Господи, красива беше. И млада. Прекалено млада, за да се забърка в нещо, в което може да намери смъртта си, но той не можеше да направи нищо — вината не беше негова, нито нейна, но тя се беше замесила в това. Както и да е, не беше толкова безпомощна, щом хладнокръвно беше стреляла по онези двамата. За секунда се зачуди кое момиче, и особено така красиво, би носило оръжие, но мисленето означаваше да полага усилия, каквито в момента не биваше да прави. Трябваше да пести силите си и да се опита да оцелее.

— Хайде. — Тя продължи да го гледа, без да помръдне, и той смръщи вежди. Беше стиснала здраво устни и изражението ѝ никак не беше дружелюбно, но за негова изненада, не започна да спори. Разкопча синята си риза, освободи я от въжето, което все още беше завързано около талията ѝ, и безмълвно му я подаде. Под ризата носеше бяло потниче, което прилепваше към тялото ѝ. Имаше хубави гърди за такова слабо момиче — не прекалено големи, но твърди и закръглени като портокали от Флорида. Изпита облекчение, че забелязва такива подробности, защото това означаваше, че е добре. Беше очаквал тя да започне да оспорва необходимостта да съблече ризата си, защото спореше за всичко още откакто се бяха *запознали*. Но тя се подчини.

Нямаше време да се тревожи за причините, поради което го направи.

— Ще трябва поне да разхлабя турникета — Поясни Дани, макар че тя нищо не беше попитала. Той сгъна ризата така, че да образува правоъгълна превръзка. Материята, памучна и омекнала от честото пране, щеше да попива кръвта и със сигурност беше по-чиста от неговите дрехи.

Продължи да говори, защото това му помагаше да остане концентриран.

— После ще сваля дънките си. Нося боксерки, така че не губи ума и думата. Когато раната се покаже, искам да сложиш това върху нея и да натиснеш здраво с двете си ръце. Когато ти кажа. Бъди готова да видиш кръв. Много кръв.

Тя изгледа крака му с присвити очи. Той проследи погледа ѝ. Кожата около колана беше почерняла от засъхналата кръв и плътта беше — подута. Прилошаваше му всеки път, когато я погледнеше.

— Наистина ли мислиш, че е добра идея да свалиш турникета? — погледна го тя. Изражението ѝ издаваше неспокойствие.

— Трябва, ако не искам да изгубя крака си. А аз не искам. — Подаде ѝ сгънатата риза, после взе бинта от чантата с материалите за първа помощ. Вътре имаше и тубичка с антибиотик и ножички. Той постави внимателно всичко върху таблото, където лесно можеше да го стигне — само като протегнеше ръка. Защото трябваше да работи бързо, щом свали турникета. Мракът нямаше да му помогне — светеше единствено луната — но виждаше достатъчно добре, за да

превърже крака си. Ако включеха осветлението в кабината, щяха да бъдат видими за останалите. Накрая извади револвера от колана на дънките си и го остави в джобчето на вратата до себе си, където тя не можеше да го достигне, но той лесно можеше да го сграбчи, ако е необходимо. Когато всичко беше готово, разкопча дънките си и дръпна ципа. После я погледна.

— Трябва да действаш бързо. Ела по-наблизо.

— А какво ще стане, ако изгубиш много кръв?

На лицето ѝ беше изписан страх, но тя се подчини. Плъзна се към него и сега коляното ѝ докосваше здравия му крак. Като се имаше предвид ъгълът, под който той беше седнал, тя не би могла да се приближи повече, без да изкриви тялото си по невъзможни начини. Беше достатъчно близо да се справи, тоест да притисне силно раната, когато турникетът бъде отстранен.

— Ще извадиш късмет, предполагам. — Неохотно, той плъзна пръсти по колана и стигна до токата. Куршумът не беше излязъл от другата страна — поне доколкото той можеше да разбере — което означаваше, че е останал в крака му. Но нямаше как да го извадят при тези условия. Разбираше, че не може да си помогне особено с превръзката, която се канеше да направи, но и не виждаше друга алтернатива. Турникетът трябваше да бъде свален. Раната трябваше да бъде превързана. Погледна наведената ѝ глава. Сам следеше внимателно пръстите му, които продължаваха да опипват студената сребриста тока. — Или пък не. Нека изясним едно. Ако умра, ти няма да се отървеш от преследвачите. Те ще продължат да те търсят. А когато аз няма да съм до тебе да те защитя, няма да имаш голям шанс да оцелееш.

— Да ме защитиш? — Вдигна глава и погледът ѝ срещна неговия. В очите ѝ се четеше възмущение. — И откога ме защитаваш? Ти ме отвлече с насочен към мен пистолет. Не мисля, че ме защитаваш.

В думите ѝ имаше смисъл. Поне можеше да разбере гледната ѝ точка.

— Не е моя вината, че беше хвърлена в багажника. И независимо дали вярваш или не, опитвам се да запазя живота ти.

Тя сви устни.

— Слез на земята. Опитваш се да запазиш собствения си живот.

— Добре, значи се опитвам да запазя живота и на двама ни. Същото е.

— Не, определено не е.

— Няма да споря. Ще трябва просто да ми се довериш.

Тя издаде някакъв звук. Приличаше на присмех, но не продължи да спори. Погледът ѝ се спря на раната.

— Мисля, че трябва да ми позволиш да те заведа в болница. — Гледаше крака му така, сякаш нямаше да вземе участие в това, което предстоеше да се случи. Е, ако трябваше да бъдем откровени, той също не искаше да вземе участие, но нямаше друг начин — те двамата трябваше да се справят.

— Направя ли това, съм мъртъв. Ти също. Те знаят, че съм ранен, и се надяват да извлекат полза от това. Не се съмнявам, че вече наблюдават всички болници в района. Ако се появим, ще очистят и двама ни. Ето така. — Щракна с пръсти.

Погледът ѝ срещна неговия. Очите ѝ блестяха. Лесно можеше да прочете въпроса в тях — *Кои са те?* — но този път тя дори не си направи труда да го зададе. Умно момиче. Бързо се учеше.

— Ако изгубиш толкова кръв, че да умреш, докато се опитваш сам да се погрижиш за раната си, пак ще си мъртъв — каза го така, сякаш това бе неоспорим факт.

— Свърши своята част от работата и няма да умра. Може би и двамата ще се измъкнем от това живи. Готова ли си?

Тя доби разтревожен вид.

— Не.

— Много лошо. Хайде. — Хвана висящия край на колана и се стегна, за да понесе болката. След това се усмихна леко и стисна токата, която се заби в плътта му. Момичето изглеждаше уплашено. Очите ѝ бяха огромни, устните ѝ — здраво стиснати, държеше здраво с двете си ръце сгънатата риза така, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Трябва да знаеш, че не мога да гледам кръв — каза тя и отново срещна погледа му.

— Аз също. Особено когато кръвта е моя. — Стисна зъби, освободи колана от токата и нададе стон. Кръвта потече топла, а по крака му премина конвулсия. Не болка. За болката беше подготвен. Но това бе нещо различно — сякаш електрически трион беше захапал крака му отвътре. Стисна зъби, повдигна се от седалката и смъкна

дънките си, като действаше бързо, преди болката да го е победила. За негова изненада, Сам му помогна, като хвана дънките за колана и ги дръпна силно надолу. Поредният пристъп на болка го връхлетя, когато дънките се отлепиха от раната.

— О, по дяволите! — изруга той, преди да припадне.

После потъна в мрак.

Изненадващото бе, че бързо дойде на себе си. Усети нещо да се забива в дясната страна на врата му, отвори очи и обърна глава да види какво е. Старата ключалка на вратата натискаше силно нежната плът точно под линията на брадичката му, защото главата му бе отпусната върху нея. Горната част на главата му се подаваше през счупения прозорец. Разбра го, когато все още малко замаян, вдигна поглед към нощното небе, обсипано със звезди. Жуженето на насекомите и шумоленето на високата трева изпълваха ушите му. Къде беше? После мозъкът му изведнъж заработи и събитията от предходните няколко часа минаха през главата му.

Трябваше вече да е мъртъв, но не беше, и то не защото свръхголямата мощ на различните правителствени агенции пазеха живота му, не и заради собствените си умствени и физически възможности, а защото бе имал късмет.

Е, късметът беше на негова страна. Досега.

Имаше късмет, продължи да мисли, докато бавно се изправи до седнало положение, че стъклото бе от онези, безопасените, защото иначе щеше да пореже врата си.

— Не мърдай. — Острият глас го накара да погледне надолу с изненада. Момиче — по-точно момичето — Сам.

— Позна я почти веднага, беше коленичила до него. Беше толкова близо, че долавяше мириса на шампоана ѝ, същия цветен аромат, който бе доловил и в багажника, толкова близо, че ръката му докосваше меката ѝ нежна гърд. Отдръпна я, разбира се, но не преди съзнанието му да регистрира колко приятен и секси е допирът. Тя отдавна беше изгубила бейзболната шапка, един кичур се беше освободил от конската опашка и тя го бе втъкнала зад ухото си. Беше клекнала и изпълваше пространството, където, ако положението на тялото му беше нормално, щяха да бъдат краката му. В момента обаче той беше отпуснат, полулегнал, на двете седалки, а краката му висяха точно под кормилото. Стъпалата му бяха притиснати едно към друго от

свлеклите се около тях дънки. Очевидно, след като той беше припаднал, тя беше обработила сама раната му. Достоинството му бе накърнено, но поне беше жив.

— Припаднал съм — каза той едва чуто, сякаш това не беше очевидно.

— Да.

На Дани му трябваше секунда, за да регистрира гневното изражение на лицето ѝ, обърнато към него, и да оцени гъвкавостта на тялото ѝ, която ѝ позволяваше да се свие в невъзможно тясното пространство. После погледът му се премести към ръцете ѝ. Макар че мръщеше усилено вежди, тя държеше здраво двата края на бинта, който очевидно току-що бе намотала около раненото му бедро. Тъкмо се канеше да го закопчее с малките метални скоби.

— Кърви ли? — запита той, без да откъсва поглед от нея. Беше тъмно, но лунната светлина обливаше *камиона* и беше лесно да види какво правят пръстите.

— Беше зле. Спрях го. За твой късмет. — Ето отново думата *късмет*. Предположи, че ако оживее, трябва да я татуира над гърдите си. Тя вече не го гледаше, а закопчаваше двата края на бинта със завидна сръчност. Боксерките му бяха в кръв. Много повече кръв, отколкото помнеше, че видя, когато смъкна дънките си.

— Какво стана?

Тя му хвърли поредния бърз поглед.

— Ти припадна, а раната кървеше обилно. Спасих ти живота. Отново. Длъжник си ми.

Ако му бяха останали някакви сили, щеше да се засмее.

Исусе, чувстваше се ужасно. Болката в крака му бе утихнала малко, но той продължаваше да пулсира и да гори, сякаш във вените му течеше напалм. Дори стъпалото му беше засегнато. Единственият начин, по който можеше да опише усещането, беше боцкането на игли на милионна степен. Което вероятно беше добре, защото означаваше, че кръвообращението му е в ред. Но болката бе наистина непоносима. Имаше чувството, че няма да може скоро да ходи. Виеше му се свят и усещаше обща слабост, която го предупреждаваше, че не е изключено да припадне отново. Не можеше да си го позволи. Незнайно по каква причина, Сам беше останала и му беше помогнала. Но не можеше да разчита на нея, ако припаднаше втори път. Беше много възможно тя да

избяга. А убийците по петите му бяха професионалисти. Може и да го бяха изтървали за момента, но беше абсолютно сигурно, че няма да се откажат. Щяха да го преследват, докато някой не ги спреше или докато той не намереше смъртта си. Трябваше да се опита да намери телефон и да се обади на Критендън — не, чакай, не можеше. Рик Марко не познаваше Критендън. Ето какво му причиняваше световъртежът — съществуваше опасност да забрави, че е Марко. А ръководещият принцип, когато мислеше какво да предприеме, трябваше да бъде: какво би направил Марко?

— Добре ли си? — Гледаше го, смръщила вежди. Може и да бе направил някоя недотам приятна физиономия, докато онези мисли минаваха през главата му.

Отново насочи погледа си към нея. Кой знае по каква причина, това му помогна да осъзнае, че отново е в играта. Може би защото животът ѝ зависеше от следващите му действия.

— Относително. Как спря кръвенето?

— С натиск върху вената. — Изглежда го. Като си припомни колко нагоре бе повдигнат краят на боксерките му, той си представи картината: тя бе притиснала длан към слабините му, за да приложи необходимия натиск, което той оценяваше, защото се бе получило. — След това директен натиск върху раната. Намазах я с антибиотик, сложих отгоре марля и ризата си и бинтовах. Това е. Радвай се, че съм изкарала курсове по оказване на първа помощ. — Приглади внимателно бинта. — Предполагам, че ако не се движиш прекалено, няма да изгубиш много кръв. — Ръцете ѝ бяха заети, тя вече не го гледаше. Прибираше материалите отново в чантичката. — Но няма как да сме сигурни.

— Изкарала си курсове по оказване на първа помощ? — Говоренето му помагаше да остане в съзнание, което беше добре. Виеше му се свят и му се повдигаше — вероятно от загубата на кръв.

— Да. — Направи гримаса. — Три, всъщност. Ако продължавам със същата скорост, може да имам разрешително за оказване на първа помощ, когато стана на петдесет, да кажем.

— А как успя, след като не можеш да понасяш кръв?

Тя сви рамене.

— Не обичам доста неща. Но без степен от колежа, нямам кой знае колко възможности за работа, която да ми позволява да осигуря

приличен живот на детето си. Да оказвам медицинска помощ, е една възможност.

— А работата ти с камиона?

— Тя е временна. Имам само този камион, а и той е стар. Когато накрая е извън движение, откъде ще взема пари за друг?

— А бащата на детето ти?

Този път погледът ѝ не можеше да бъде описан.

— Какво ти става?

— Нищо. Трудно е да гледаш дете сама.

— Животът не е легло, посипано с рози, нима не си го чувал?

Той изучаваше лицето ѝ, докато тя връщаше превързочните материали в чантичката, а нея — в жабката. Можеше да го остави да губи кръв, докато умре, но не беше го направила. Е, той щеше да ѝ върне жеста, като запазеше живота ѝ.

— Ако ми помогнеш отново да обуя дънките си, ще можем да потеглим. — Свлеклите се около глезените му дънки бяха като въже, което ги пристягаше. Обездвижваха го. Освен това, не се чувстваше удобно така, с голи крака. Но имаше лошото чувство, че няма да му достигнат сили да се справи сам. Имаше нужда от време, за да възвърне силите си. За нещастие, нямаха време.

Тя стисна устни, но хвана дънките му и започна внимателно да ги вдига нагоре. Допирът на хладните ѝ ръце до голата му кожа го накара да си спомни, че е красива жена, която не улесняваше ситуацията. Когато ръцете ѝ стигнаха до слабините му, той ги хвана.

— Ще се справя сам — каза, макар да му се виеше свят при всяко движение. Господи, наистина беше слаб.

— Не бъди идиот. — Без да обърне внимание на протестите му, тя му помогна да вдигне дънките, което бе добре, защото наистина не беше сигурен дали ще успее сам.

— Ох! — Въпреки усилията му да се прави на силен, възклицанието се изтръгна от устните му, когато се отпусна на седалката не така внимателно, както беше възнамерявал. Тя му хвърли поглед, но не каза нищо. Докато той дърпаше ципа и закопчаваше дънките си, тя се изправи, като внимаваше да не докосне ранения му крак. Бялото ѝ потниче бе покрито с петна сега и не трябваше да си гений, за да се досетиш, че те са от неговата кръв.

— Благодаря ти — каза той и беше искрен.

— Превръзката е само временна. Трябва да отидеш в болница — предупреди го тя и седна отново зад кормилото. Очевидно изтощена, се отпусна за малко на вратата, подпряла глава на здравия прозорец, гледайки го предпазливо. Лунната светлина играеше по лицето ѝ. Беше изящна и красива, кожата ѝ бе млечнобяла, скулите ѝ — високи, линията на брадичката ѝ — решителна, но деликатна. Устните ѝ бяха пълни и меки. Носът ѝ беше малък и прав. Очите ѝ — на лунната светлина бяха дълбоки и ясносини — бяха обрамчени от гъсти мигли. Сега, когато бе съблякла униформената риза, която скриваше формите ѝ, забеляза, че раменете ѝ са изящни, ръцете ѝ — стройни и здрави, а гърдите... Е, достатъчно е да кажем, че му харесваха дори в тази опасна ситуация. Въжето все още бе около кръста ѝ — тънък и стегнат — очевидно бе прекалено заета да превързва раната му, за да се погрижи за себе си. Щеше да се почувства виновен, че се държеше с нея като с пленница, но тя наистина бе попаднала в голяма опасност, за да се измъкне сама. Без него щеше да бъде мъртва и вероятно нямаше да преживее дори следващите няколко часа.

— И така, защо го направи? — запита, когато най-после успя да откъсне поглед от стройните ѝ крака и да погледне отново лицето ѝ.

— Какво?

— Защо остана? И защо ме превърза?

— Не можех просто така да те оставя да умреш от загуба на кръв. — Каза го някак недоволено. Нямаше нужда да си гений, за да се досетиш, че се съмнява в правилността на постъпката си. Отвори със зъби пакета мокри кърпички, който също бе намерила в жабката, извади една, почисти лицето си, а после извади втора и започна да чисти ръцете си. — Ще те закарам там, където отиваш — ако не е много далеч — но после вече съм вън от това. Трябва да се прибера у дома при сина си.

Нещо в тона ѝ му подсказа, че според нея силите са на нейна страна. Дани смръщи вежди. Нямаше да е полезно да спори с нея в този момент. Може би щеше да е най-добре да изчака тя отново да започне да му противоречи и тогава да повдигне въпроса с надеждата, че главата му може да се е прояснила. Пъхна дискретно ръка в джобчето на вратата и подозренията му се потвърдиха — тя беше взела револвера.

Издърпа бавно ръката си обратно. Тя го наблюдаваше. Изражението на лицето ѝ му подсказваше, че знае какво си мисли.

— Ще е по-добре и за двама ни, ако оръжието е у мен. — Говореше спокойно, разумно.

Тя изсумтя.

— Не мисля така.

— Какво ще кажеш, ако ти дам честната си дума, че няма да те застрелям?

— А какво ще кажеш, ако аз ти обещаю същото? — Направи пауза. — Освен ако не си го заслужиш.

— По следите ни са професионални убийци. Трябва да се справя с тях.

— Ще ги застрелям аз. Ако ни открият.

— Не се обиждай, кукло, но...

— Нека изясним, аз не съм твоята кукла — прекъсна го тя. Докато говореше, развързваше въжето, стегнато около кръста ѝ. Но щом не беше побягнала, докато той беше в безсъзнание, то вероятно нямаше да побегне скоро. Затова той просто я гледаше как развързва възела, как хваща въжето и го връща на мястото му зад седалките. — И няма да ти дам револвера, така че можеш да престанеш с опитите си да го получиш. Къде искаш да те закарам? Ако бях на твое място, щях да мисля бързо, преди да съм решила да поема към най-близкото полицейско управление.

— Полицията не може да те защити. Няма да си в безопасност дори да те хвърлят в затвора. Онези могат да те стигнат навсякъде.

— Така твърдиш ти. Имам само твоята дума.

Измериха се с погледи.

— Да изчезваме оттук. Поеми към магистралата. — С тези думи той мълчаливо реши, че няма скоро да повдигне отново въпроса за револвера. Ако искаха да са крачка пред Вайт, не трябваше да спорят непрекъснато. Първоначалното му намерение беше да прекосят реката и да отидат в Сейнт Луис. Там беше къщата, която уж беше безопасна и в която бандата беше нахлула, както и другата, която служеше за щабквартира на Критендън. И двете се намираха в квартал Ривървю. Но после си спомни, че Марко не знаеше нищо за втората къща, нито за агентите на ФБР. Марко знаеше само, че полицаите, които го охраняваха, не бяха успели да го защитят, че Вайт и хората му го бяха

открили, че едва беше отгървал кожата и сега бягаше, за да спаси живота си.

Какво щеше да направи Марко, който беше лошо ранен и знаеше, че е само въпрос на време хората на Вайт да го открият?

Ако беше умен, щеше да се предаде обратно на полицаите. Преди всичко, имаше нужда от медицински грижи. Превръзката на крака му в никакъв случай нямаше да издържи дълго. Трябваше да се погрижи за раната. Освен това, съществуваше и момичето, което той, в ролята си на Марко, бе твърдо решил да запази живо, което нямаше да успее да стори сам в сегашното си състояние. Като се вземеха предвид всички тези неща, както и тазвечерното фиаско, полицаите вероятно бяха най-добрият шанс на Марко да остане жив.

А неуспехът се отразяваше зле на всички. Шефът на полицията сигурно също беше ядосан и объркан. Щеше да направи всичко възможно да се погрижи Марко да остане жив под неговата протекция. Никой нямаше да успее да пробие защитата на полицаите втори път.

Дани се улови, че отново мисли като агент на ФБР. Трябваше да внимава. Никой, освен неговата връзка Критендън, който му бе също и шеф, и малката елитна група, не знаеше, че той не е Марко. Всички бяха в неведение и за мисията му.

Ако въобще беше възможно, докато тази операция приключеше, той трябваше внимателно да заблуждава всички. Нямаше да умре като Марко, ако успееше да го избегне, но докато имаше и най-малък шанс да остане жив като Марко, щеше да разиграва картите си така, както би го направил той.

— Защо не ми дадеш телефона, който е в джоба ти?

— Протегна ръка и видя изненадата, изписала се на лицето ѝ, както и погледа, който му хвърли. Беше разбрала, че той знае за малката ѝ тайна, и щеше да му е забавно, ако не се чувстваше толкова зле и ако силите му не отпадаха все повече. А така, в състоянието, в което беше, той искаше просто да отведе и двамата на някое безопасно място. И то възможно най-бързо, преди, да припадне отново. — Трябва да се обадя.

ГЛАВА 8

— Знаеш ли мястото, което се нарича *Местенцето на мис Кити*? — запита я, като покри телефона с ръка — евтина *Нокия*, нищожен заместител на високотехнологичния телефон, за който тя мечтаеше.

— Да. — Сам успя да запази спокойствие и да не издаде как се чувства. Не можеше да повярва, че току-що послушно и доброволно му бе дала телефона си. Само защото ѝ бе казал, че трябва да се обади на човек, който ще дойде да го вземе, не означаваше, че тя трябва да му се подчини. Революертът беше у нея и можеше да го държи насочен към него, докато се обаждаше на 911. Разбира се, нямаше да го застреля и той вероятно го знаеше, така че насоченият към него пистолет нямаше да е кой знае каква заплаха. Но да му даде телефона си... Може би беше отишла твърде далеч. Защо все още не беше изхвърлила този мъж от камиона? Имаше съвършената възможност да избяга и не беше се възползвала от нея. Той беше припаднал, а вместо да го изблъска или самата тя да побегне, какво беше направила? Беше използвала уменията си за оказване на първа помощ, за да се погрижи за него. Защо? Поне това имаше просто обяснение — беше сигурна, че ще умре поради загуба на кръв, ако не превърже раната.

Тя, не изпитваше угризения, че е стреляла по онези двамата. Защо, тогава, не можеше да остави този да умре? Все още не знаеше отговора, предстоеше да го научи.

Може би заради целувката по дланта ѝ. Може би защото бе тайно привлечена от него. Може би защото глупостта, що се отнасяше до мъжете, беше основният ѝ недостатък. Кой знае?

Никога не губеше много време да се пита за мотивите на действията си, но специално този Гордиев възел започваше да се развързва в съзнанието ѝ. Ако не ги беше застреляла, онези двамата щяха да я убият. Знаеше го с такава сигурност, както знаеше собственото си име, и то не само защото непознатият твърдеше така. Беше го усетила инстинктивно в мига, в който багажникът се беше отворил и бе видяла онова оръжие, насочено към нея.

А този мъж тук не я беше наранил, не се беше опитал да я убие и всъщност като че ли искаше да се погрижи тя да остане жива.

Ето в това беше разликата, а не във физическото привличане. То всъщност нямаше никакво значение. Значение имаше това, че неизвестно по каква причина, тя седеше и го слушаше как говори по телефона ѝ, и беше готова да го закара къде ли не, когато всъщност трябваше да се втурне към дома си, да сграбчи Тайлър и да замине някъде в принудителна ваканция.

Сякаш двамата с този мъж бяха свързани. Мисълта я накара да смръщи вежди.

— Ще бъда там. И, хей, Сандърс, не прецаквай нещата. — Сложи край на връзката, затвори телефона и я погледна. Едното му око беше все още подутото, затворено. Носът му приличаше на картоф в средата на лицето му. Ако бе привлекателен — а тя подозираше, че е — то това не личеше. С други думи, със сигурност не добрият му външен вид я бе задържал при него. Може би трябваше да припише това на доброто си сърце.

Да, точно така. Но тя нямаше добро сърце. Не можеше да си го позволи.

— Ще ни посрещнат на паркинга на *Местенцето на мис Кити*. — Каза го така, сякаш му беше много трудно да ги убеди да дойдат. Силите му отслабваха, виждаше се, и тя щеше да се радва да го предаде на Сандърс, който и да беше той, възможно най-скоро. Добрата новина беше, че Квазимодо всъщност не беше неин проблем. Не толкова добрата новина беше, че тя имаше много свои собствени проблеми, макар най-страшният от тях да беше по нейна вина.

— Вече са тръгнали натам. А на нас колко ни остава?

— Може би десет минути.

Местенцето на мис Кити беше стриптийз клуб в другата част на града и беше само един от многото подобни. В този квартал клубовете носеха най-много пари и много млади и привлекателни жени работеха в тях, включително две нейни приятелки.

— Добре. — Той затвори очи.

Сам изпита тревога.

— Да не си се осмелил да припаднеш отново.

Тъглчетата на устните му се повдигнаха леко нагоре — тя вече бе разбрала, че при него това минава за усмивка. Той отвори очи и я

погледна.

— Звучиш така, сякаш се тревожиш за мен.

Сам изсумтя.

— Тревожа се за себе си. Припадането ти усложнява живота ми.

— Само ме закарай до клуба. — Отново затвори очи.

— И какво ще стане, като стигнем там? — запита тя с известно безпокойство. Мислеше, че ако продължи да говори, вероятността да припадне ще е по-малка. Камионът се тресеше по неравните участъци и подскачаше при всяка дупка, мракът се сгъстяваше около тях. Ако се изключеха фаровете, луната беше единственият източник на светлина. Тя обливаше сребристите кули на електрическата станция, железопътните мостове и изоставените вагони зад оградата. Не се виждаха други превозни средства, както и хора. Сам натисна силно педала на газта, за да стигнат по-бързо, но се тревожеше все повече и повече за това с кого щеше да се срещне той.

— Най-важното е, че ще бъдем в безопасност — каза той.

— Даа. — Начинът, по който го каза, вероятно издаде недоверието й. Той отново отвори очи и се обърна да я погледне. — Извини ме, ако не вярвам, че банда престъпници може да осигури защита на някого.

Той си пое дълбоко и шумно дъх. Тя имаше чувството, че се бори с нещо. Болка? Световъртеж? Не знаеше.

— Те са полицаи, окей? Няма защо да се тревожиш.

Сам стисна кормилото по-здраво. Не беше сигурна дали това е добра новина или не.

— Искаш да кажеш, че полицаите ще се срещнат с теб на паркинга на *Местенцето на мис Кити*?

— С нас. Ще дойдат да се срещнат с нас. Ще защитят и теб.

— А-ха. — Нямахме как да скрие скептицизма си. Проблемът беше в това, че не можеше да бъде сигурна в думите му. А дори да беше вярно, тя пак не искаше да е част от това. Искаше само да си отиде у дома. Да вземе Тайлър. И да се махне от града. И може би дори да избяга от страната. Само че не можеше да си го позволи. Сети се, че банковата й сметка е празна, и изпадна в отчаяние. Не можеше да си позволи дори да зареди, докато не получише заплата.

— Трябва да ми имаш доверие — каза той.

— Да ти имам доверие? Не знам нищо за теб. Освен че по някаква причина, която не искаш да споделиш с мен, са те пребили, стреляли са по теб и са те хвърлили в багажник. И че убийци са по петите ти.

— Казвам се Марко. Рик Марко. — Погледът му я плашеше. Говореше бавно и внимателно, като че ли му беше трудно да оформя думите. — В програмата за защита на свидетели съм. А лошите момчета откриха къде съм, и тази вечер се спуснаха след мен. Ти и камионът ти прекъснахте действията им. Ако не беше ти, вероятно щях да съм вече мъртъв. Ще помоля ченгетата да вземат и теб под защита. И детето ти, ако искаш.

— Ако искам? — Гледаше го така, сякаш ѝ говореше на чужд език. — Нямаш деца, нали?

— Нямам — каза той.

— Първото, което трябва да разбереш, е, че аз и синът ми сме едно. Заедно сме. И няма да го поставя в опасност. — Пулсът ѝ се ускори и в същото време излязоха на магистралата. Изведнъж навсякъде, накъдето погледнеше, виждаше бензиностанции, паркинги и заведения за бързо хранене. Вече бяха близо до стриптийз клуба. Движението не беше натоварено, защото беше много късно. Но поне имаше такова. Достатъчно, за да я успокоява и изнервя едновременно.

Защото ѝ се струваше, че убийците са във всяко превозно средство.

— Хм — измърмори той.

— Какво направи, че те включиха в програмата за защита на свидетелите? — По-рано отказваше да каже каквото и да било. Твърдеше, че е така, за да остане тя в безопасност. Тревожеше я фактът, че сега говореше. Мисълта, че той вероятно смяташе, че е така дълбоко замесена в това, че вече няма значение какво знае, я ужасяваше.

Камионът вече беше задминал търговските сгради и бензиностанцията, които бяха в началото на магистралата, когато ѝ хрумна, че му бе необходимо много време, за да ѝ отговори. Погледна го и стомахът ѝ се сви. Стори ѝ се, че лицето му е неестествено отпуснато.

Сърцето ѝ прескочи удар.

— Хей. — Господи, дето си на небето, бе така разтревожена, че бе забравила името му, макар да ѝ го бе повторил поне три пъти. Камионът зави и мина покрай табелата с образа на Исус, която религиозно общество бе издигнало пред групата нудистки клубове.

— Марко?

Това беше. Бе сигурна. Но той не отговори. Не помръдна. Дори клепачът му не трепна.

Отново беше припаднал.

— Марко! Рик!

Нищо.

Какво трябваше да направи? Да се опита да го върне в съзнание? Да побърза към мястото, където отиваха? Да го изхвърли от камиона? Последното отпаднаше. Не можеше просто да спре, да отвори вратата и да го остави да падне на земята. Не и в състоянието, в което беше. Но се разкъсваше между другите две възможности, когато на хоризонта изплуваха очертанията на *Местенцето на мис Кити*. Неоновата табела с името на клуба представяше жена с котешки уши и опашка. Очертанията на фигурата светеха в зелено, бикините ѝ бяха розови, тя беше гола. Дългата и ниска бяла тухлена сграда се намираше в средата на паркинга от черен асфалт. Размерите ѝ бяха колкото тези на мол. Макар че бе почти четири часът сутринта, близо до сградата бяха паркирани може би дванайсетина коли. Не се виждаше никой, но Сам обиколи предпазливо паркинга, като се придържаше към сенките в края му.

Изчезвай оттук.

Така крещеше инстинктът ѝ. Позабави се в задния край на паркинга и се опита да огледа във всички посоки. Не можеше да каже дали хората, с които трябваше да се срещнат, бяха тук.

— Марко! — Хвана го за рамото и го раздруса. Нямаше отговор. Мъжът лежеше отпуснат, със затворени очи и беше тежък като мъртвец. По дяволите.

Нервите ѝ бяха опънати като корабни въжета. Дишаше прекалено бързо, потеше се, оглеждаше се безпомощно във всички посоки.

Отново го раздруса.

— По дяволите, Марко...

Гласът ѝ заглъхна, когато забеляза две коли да влизат в паркинга една след друга, движейки се много бързо. Големи черни коли.

Сърцето ѝ запрепуска бясно. Удряше като тежък чук в гърдите.

— О, Господи, те са, нали? — Отново раздрусва спътника си, но със същия резултат като преди. — Марко! Трябва да се събудиш!

Колите се насочиха към нея. Сам не помнеше Марко да е казал на Сандърс, че ще бъде в червен стар камион, но това като че ли бе известно на шофьорите. После се сети — камионът бе единственото превозно средство на паркинга, което се движеше и беше със запалени фарове. Бяха я видели така лесно, както тя — тях. Опита се да потисне паниката и намали скоростта, докато в същото време усилено мислеше как е най-добре да постъпи. Стискаше кормилото толкова здраво, че пръстите я заболяха, и наблюдаваше приближаващите се коли. Трябваше ли да спре, или може би беше по-добре да ги прати по дяволите и да изчезне оттук?

Все пак, имаше само неговата дума, че това бяха ченгета. Възможно бе той да греши. Възможно беше дори да лъже. А дори да беше прав и да казваше истината, тя искаше ли да се забърка с полицията? Как щяха да постъпят те с нея — и с Тайлър? А ако се опитаха да я пратят някъде без сина ѝ? Да бъдеш под тяхна закрила, означаваше да си под техен контрол.

Паниката я стисна за гърлото, образува тежка буца в гърдите ѝ. Дишането ѝ отново стана прекалено бързо. Нямахше кой знае колко много възможности при дадените обстоятелства. Паркингът имаше само един изход, а приближаващите автомобили стояха между нея и него. Като разбра това, стомахът ѝ се сви.

— По дяволите, Марко, събуди се! — Този път го раздрусва с всички сили.

— Ммм — простена той, а колите се приближиха достатъчно, че да види по двама души във всяка от тях. Беше така погълната да гледа към тях, че дори не му хвърли поглед. Колите вече не се движеха една след друга, а паралелно, като помежду им оставаше толкова място, колкото да заклецят камиона. Като гледаше как светлините на фаровете им бързо се приближават, Сам се почувства обречена. По кожата ѝ полазиха студени тръпки. Които и да бяха, те имаха намерение да вземат камиона в плен и само след минута всичко щеше да е приключило. Тя щеше да бъде оставена на тяхната милост и те щяха да правят с нея каквото пожелаят. Мисълта беше ужасяваща.

Все още не бе натиснала спирачките.

Да спре, означаваше да се предаде и да остави съдбата си в ръцете на онези, които седяха в колите. Другата възможност беше да натисне педала на газта и да избяга.

Или поне ѝ оставаше илюзията, че има избор.

— Марко! Те са тук. — Раздруса го силно. Настоятелността в гласа ѝ трябва най-после да бе стигнала до съзнанието му, защото той отвори очи.

— Какво? — Звучеше като човек, изтръгнат от дълбок сън.

— Приятелите ти са тук — каза тя учудена, че гласът ѝ не трепери, докато местеше поглед от него към колите, които сега бяха само на десетина метра от тях. Беше намалила инстинктивно скоростта и камионът пълзеше — може би защото някъде дълбоко в себе си знаеше, че няма да е добре да побегне. А причината бе, че Големия Ред в никакъв случай не би спечелил състезанието с тези коли. Не беше възможно и тя трябваше да признае истината, макар и неохотно. Но да спре и да позволи да се случи това, което щеше да последва, ѝ се виждаше толкова разумно, колкото и да играе на руска рулетка.

Марко се понадигна и погледът му ѝ подсказа, че е забелязал приближаващите коли.

— Спри. Паркирай. — Едва произнасяше думите.

— Не знам дали... — Не можа да се доизкаже, защото паниката я стисна за гърлото. После, неохотно, стигна до заключението, че няма какво да направи, освен да спре. Премести крака си, който сякаш тежеше цял тон, върху спирачките и ги натисна.

Скърцане. Като че ли дори спирачките крещяха, че прави грешка.

— Всичко ще бъде наред. Имай ми доверие. — Сега вече изглеждаше нащрек. За секунда, докато камионът спираше с друсане и скърцане, погледът ѝ задържа неговия. Имаше ли му доверие? Отговорът беше: може би. Поне вярваше, че няма да я убие. И че дори щеше да се погрижи за безопасността ѝ. Но все пак оставаха пролуки и можеха да се случат много лоши неща. Тези пролуки я плашеха. Откъсна поглед от неговия и го насочи към колите, които спряха едва на половин метър от предната и задната броня на камиона. И ето така, за части от секундата, вече не ѝ оставаше избор — камионът беше хванат в капан. Играта бе свършила. Нищо не можеше да направи. Съзнанието на Сам регистрира фактите и я завладя нова паника, а от

всяка кола слязоха по двама мъже, облечени в черни костюми, и закрачиха към камиона.

Бяха въоръжени.

Стомахът ѝ се сви.

— Ти не... — поде тя и хвърли на Марко обвинителен поглед, но не довърши изречението, защото точно тогава двама мъже застанаха до прозореца на Марко и привлякоха вниманието им.

— Слез! — заповяда единият от тях. И тонът, и поведението издаваха ченгето. Тя познаваше начините на действие на полицията, но пак изпита разочарование. *Нима е голяма изненада?*, запита се горчиво. Той беше под тяхна закрила, а те се държаха с него като с престъпник. И вероятно беше така, защото той беше престъпник. Не знаеше защо чак сега стига до тази истина.

Дали ще се отнасят и с мен като с престъпник?, запита се Сам и почувства нова вълна на паника. *Знаят ли? И дали това има значение? О, Господи, имам чувството, че правя огромна грешка.*

На прозореца ѝ се почука и тя обърна глава. Отвън другите двама мъже в костюми я гледаха, смръзили вежди. Приличаха на полицаи, но дали можеше да вярва на външния вид? Единственото сигурно нещо бе, че и двамата бяха въоръжени, което означаваше, че трябва да се отнася внимателно с тях. Онзи, който бе по-близо до камиона, отново почука заповеднически по стъклото. Като че ли очакваше веднага да му отвори вратата.

— Да поговорим за вашия провал — каза Марко на мъжа до неговия прозорец и отново привлече вниманието ѝ. Тонът му потвърждаваше онова, което тя вече знаеше — той наистина имаше вземане-даване с тях.

— Разкажи ми всичко. — Единият от полицаите, ако наистина бяха такива, протегна ръка през дупката на счупеното стъкло и отключи вратата. Беше едър и с груби черти на лицето, с тъмнокестенява коса, подстригана по военному. — Няма да се случи отново, обещавам.

Марко отговори:

— Един път е повече от достатъчно. — И двамата си размениха погледи, които далеч не бяха дружелюбни.

Имам наистина лошо чувство.

— Това не ми харесва — каза Сам и Марко я погледна. Погледите им се срещнаха. Страхът и нерешителността я разяждаха и тя мислеше, че е глупаво да гледа на него като на някого, на когото може да разчита. Всъщност не знаеше нищо за него. Освен че е бил под закрилата на ченгетата, че едва не е бил убит от престъпници и сега отново е под закрилата на ченгетата.

— Спокойно — каза ѝ той, когато вратата се отвори. — Просто прави, каквото ти... — Не довърши, защото мъжът се пресегна и го сграбчи. Марко извика: — Хей, внимавай с крака ми! — Измъкнаха го грубо от камиона.

Сам изтръпна.

— Отвори вратата, моля! — На прозореца ѝ отново се почука, мъжът задържа нетърпеливо вратата. Сам обърна глава по посока на шума. Мъжът, който бе по-близо до нея, имаше руса, ниско подстригана коса и неприятно изражение. До рамото му стоеше другият — висок, слаб и плешив — и я гледаше гневно. Тя виждаше с периферното си зрение Марко, който вече стоеше на земята, облегал се на раменете на двамата мъже, които го водеха бавно към колата си.

— Ти! Отвори! — извика русокосият. Тонът му даваше ясно да се разбере, че тук командва той. Сърцето на Сам заблъска в гърдите. Ясно ѝ казваха, че няма избор и трябва да се подчини.

Не. Но не го каза на глас.

Ще вземат и мен под закрилата си. И какво ще стане с Тайлър?

— Ще мина от другата страна — каза вторият.

Русокосият кимна и другият започна да заобикаля камиона. Сам го гледаше и дишането ѝ сякаш спря. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите.

По дяволите.

Думите се оформиха ясно в съзнанието ѝ, окуражиха я и тя изправи гръб, решила, че няма да се предаде на тези мъже, независимо дали са полицаи или не. Тя можеше и сама да се грижи за себе си и за сина си.

Трябва да изчезна оттук.

Как?

Решението ѝ хрумна за части от секундата. Големия Ред нямаше шанс пред колите. Но имаше друг начин...

Хвана колана и го закопча.

— Хей! — Русокосият отново почука по стъклото.

Гледаше я гневно. Другият почти се беше изравнил с предницата на камиона. — Само правиш нещата по-трудни.

Сега или никога.

Ръцете ѝ все още стискаха кормилото. Кракът ѝ все още беше върху спирачката.

Сам си пое дълбоко дъх, премести крака си и натисна силно педала за газта. Двигателят изрева. Стиснала решително устни, тя гледаше право пред себе си, концентрирана в целта. С периферното си зрение видя как русокосият ококори очи. Плешивият обърна рязко глава. После камионът се стрелна напред. Той беше бавен, огромен и тежък. Достатъчно огромен и тежък за задачата. Мъжете почти носеха Марко към колата — тя беше спряна може би на два метра от предната ѝ броня — но отскочиха встрани в последната минута, като едва не изтърваха Марко. Сам успя да забележи изненаданите им лица с ококорени очи и увиснали челюсти, преди камионът да се забие отстрани в колата.

Бум! Звукът от удара бе силен като експлозия. Тялото ѝ политна неудържимо напред, но беше спряно от колана — камионът бе прекалено стар и нямаше въздушни възглавници — и не се удари никъде. Очите ѝ останаха широко отворени. Колата политна встрани, черният метал се сгърчи като силно стисната кутийка от кола и двете врати хлътнаха навътре.

Да! Сам се изправи на седалката, огледа се и даде на заден. Видя през рамо втората си цел и натисна отново газта. Мъжете, включително Марко, високо заплашваха и ругаеха. Сам дори не се опита да разбере какво ѝ казват. Трима от мъжете в костюмите се затичаха към нея, като викаха и размахваха оръжията си, сякаш щяха да стрелят, докато четвъртият остана на мястото си, за да подкрепя Марко. Сам успя да забележи всичко това за части от секундата, после обърна рязко глава, за да види накъде отива камионът. Държеше здраво кормилото, когато камионът се стрелна назад и се удари в колата, застанала плътно до задната му броня. Бум! Металът се нагърчи. Колата подскочи. Сам загледа с ококорени очи как се вдига на две колела, преди да се обърне и да легне на покрива си. Като допълнение, вратата, която Марко бе оставил отворена, се затвори сама.

Шумът, който мъжете вдигаха, я накара да погледне отново напред.

Тримата тичаха към нея и се приближаваха бързо. Зад тях Марко, все още подпирал се на четвъртия мъж, викаше нещо, но Сам бе прекалено разтревожена, за да долови думите. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от русокосия, който бе насочил оръжието си в нея.

Сърцето ѝ се сви. Наведе глава. После залепи педала за газта на пода, заобиколи обърнатата кола и се отдалечи. И да бяха стреляли, нито един куршум не се удари в камиона. Сигурна, че няма да я последват, тя започна да изпитва нарастващо опиянение при мисълта, че беше успяла да се измъкне.

Шумът от сблъскванията все още звучеше в ушите ѝ, когато излизаше с възможно най-висока скорост от паркинга.

ГЛАВА 9

Шофираше Сандърс. Дани беше в средата на задната седалка, опънал ранения си крак в пролуката между предните седалки, а от двете му страни седеше по един огромен и сериозен полицаи. Полагаше усилия да остане в съзнание. Виеше му се свят, повдигаше му се, устата му беше пресъхнала, но не можеше да се остави да изпадне в блажено безсъзнание. Нещата не стояха кой знае колко по-добре отпреди. Трябваше да намери Сам, което Сандърс категорично отказваше дори да се опита да направи.

В отговор на запитването на Дани къде отиват, Сандърс каза:

— На летище *Скот*. Няма да поема никакви рискове, докато не разберем какво се обърка тази вечер.

Заместник-началникът на полицията Брус Сандърс винаги постъпваше като по учебник, което според Дани беше нещо добро. Той бе над трийсетте, с тъмнокестенява коса, подстригана по военному, висок метър и деветдесет и имаше телосложението на играч на американски футбол. Тази вечер на лицето му беше изписан страхът, че кариерата му може да завърши безславно във всеки момент. Току-що се беше провалила операция, за която отговаряше той, и двама от хората му бяха намерили смъртта си. Не беше готов да поеме повече рискове.

— Ще им съобщя, че отиваме — каза Гроувс, седнал вдясно от Дани. Говореха по сигурна честота, както беше добре известно на Дани. Гроувс — с късо подстригана руса коса и бебешко лице — все още държеше радиото.

— Добре — съгласи се Сандърс.

Така ядосан и разочарован, че ако можеше, щеше да скочи от колата и да се втурне да търси Сам, Дани се наведе напред и удари леко Сандърс по тила.

— Няма да отидем никъде без...

Прекъсна го мелодия:

— Ето номера ми, обади ми се, може би?

Дошла сякаш от нищото, мелодията бе така неочаквана, че петимата мъже в колата замръзнаха. Нелепо веселата мелодия се повтори, преди Дани да осъзнае, че чуват тон за звънене.

— Нечий проклет телефон? — запита ядосано Сандърс. — Не казах ли без телефони? Не казах ли?

Дани помисли, че това вероятно, се е случило преди да го вземат. Бяха в черния *Форд Торъс*, който не се беше преобърнал преди малко. Беше повреден, но в движение. Току-що се бяха измъкнали от паркинга пред *Местенцето на мис Кити* и се отправяха към магистралата. Тъй като Дани бе лошо ранен, а с него се отнасяха като с пленник, той нямаше абсолютно никакви шансове да се освободи и да се втурне да спасява Сам. Беше единственият невъоръжен в колата, и му оставаха само думите. Побъркваше се от тревога за безопасността на Сам — Вайт и хората му сигурно щяха да попаднат на нея, докато го търсеха, а ако я заловяха, най-вероятно щяха да я измъчват, за да им каже къде е той, и най-накрая щяха да я убият — но в сегашното му състояние беше невъзможно да хукне да я спасява сам. Трябваше да убеди Сандърс, че спасяването на нейния живот си струва усилията, а до този момент Сандърс отказваше да го чуе.

— ... обади ми се, може би?

— Твоят ли е? — Сандърс го изгледа гневно в огледалото. Седнали от двете му страни, Гроувс и О'Брайън също го гледаха втренчено. Дори Абрамович, който шофираше, се бе обърнал да го изгледа.

И тогава Дани направи връзката. Трябва да бе телефонът на Сам, който бе прибрал в джоба си, след като се бе обадил на Сандърс.

— Упс! — каза Дани. Като трепна от болката, придружаваща движенията му, извади телефона от джоба си.

О'Брайън и Гроувс го гледаха, смръзили вежди.

— Искаш ли да го прибера, шефе? — В гласа на Гроувс се усещаше нетърпение. Побутна с рамо това на Дани. От другата страна на Дани, О'Брайън се напрегна, сякаш чакаше заповед. И двамата излъчваха агресия. Тримата седяха на задната седалка, защото бягството на Сам бе направило другата кола неизползваема. Екип по почистването вече беше на път, за да оправи бъркотията, която бяха оставили след себе си, но Сандърс, който се страхуваше да не бъдат нападнати от друг екип на *Зета*, преди да са прибрали свидетеля (*m.e.*

него, Дани, или по-скоро Рик Марко) на сигурно място, беше отказал да чака. Когато Сам беше потеглила от паркинга, Дани беше прибран бързо в колата и оттогава непрекъснато молеше да потеглят след нея, докато спасителите му упорито отказваха. Тяхната задача беше да осигурят безопасността му, а това, както Дани знаеше от предишния си опит, не беше лесно.

— Докосни онзи телефон и ще ти счупя врата — каза Дани и заплахата му не беше напразна. — Дръжте си устите затворени. Всичките! Аз ще отговоря на обаждането. — Смръщи вежди и погледна екрана на телефона. Името — Синди Менайфи — което видя, не му говореше нищо. Фактът, че се обаждаха на Сам по това време на нощта, означаваше, че е нещо важно. Предположи, че жената, която се обажда, я познава добре. Обмисли набързо възможностите — може би тя щеше да предаде съобщение от него за нея, щеше да я предупреди за опасностите, да ѝ напомни на каква тънка нишка виси животът ѝ сега, и да ѝ предаде къде да се срещне с него. А може дори да се обаждаше самата Сам, осъзнала, че телефонът ѝ е у него и е взела назаем телефона на тази Синди. Може би се беше досетила, че е направила грешка или...

Добре, може би не можеше да мисли съвсем трезво. Чудното беше, че все още въобще може да мисли. Виеше му се свят и изпитваше болка и предполагаше, че когато адреналинът, който изпълваше вените му, се изразходваше, щеше да рухне. Но в момента трябваше да направи, каквото може, за да спаси момичето, което му бе спасило живота, защото ѝ беше длъжник и защото тя бе невинен наблюдател, който не заслужаваше да бъде замесен в това. И също, защото я харесваше. Тя беше красива жена — е, не беше готов да я остави да намери смъртта си. Първо щеше да отговори на обаждането, а после щеше да действа според ситуацията — в зависимост кой се обаждаше и какво щеше да каже.

— Ако някой ни открие чрез този телефон, ще те убия собственоръчно, преди *Зета* да са успели да го направят — заплаши го Сандърс, когато Дани отвори телефона. Имитира пистолет с палеца и показалеца, обърна се към Дани и каза: — Ето така: бум, изстрел в главата.

Дани не му обърна внимание.

— Мммхм — каза Дани с глас, малко по-висок и тънък от обикновено. Не искаше веднага да издаде, че не се обажда Сам, просто в случай, че човекът отсреща искаше да говори единствено със Сам.

— Мамо? — Гласчето от другата страна беше тихо и трепереше. Господи, трябва да бе детето на Сам. То шепнеше.

Дани изправи гръб и прати болката по дяволите.

— Мамо, къде си? Някакви мъже са тук.

Умът на Дани заработи трескаво. Сега не беше време мозъкът му да е обвит в мъгла, но какво можеше да направи...

— Мамо? — каза детето дори още по-тихо. В гласа му определено се долавяше страх. — Влязоха през кухненската врата. В дневната са, с мисис Менайфи. Причиняват й болка. Какво да правя?

Кръвта на Дани изстина.

— Тайлър. — Името на детето изникна в главата му, сякаш чуваше гласа на Сам да го произнася. — Шшш, тихо. Трябва да бъдеш наистина тих. Не им позволявай да те открият.

— Ти кой си? Къде е мама?

— Аз съм приятел на майка ти. Тя не е тук в момента. — Надяваше се, не, молеше се тя да не е и там също. Но знаеше така сигурно, както и че слънцето ще изгрее на сутринта, че бе тръгнала към дома си и детето си. Дали беше успяла да стигне? Дали и тя не беше някъде там?

Мисълта извика силна тревога у него.

— Ти ли си Карл? — запита детето.

— Шшш, тихо — предупреди го Дани отново. Нямаше представа кой е Карл, но нямаше да се представи за него! Името Рик заседна в гърлото му. Ако кажеше това име на детето, щеше да го постави в по-голяма опасност от тази, в която се намираше в момента. Но със сигурност не можеше да му каже и истината. — Аз съм Трей. — Този прякор му беше останал от Тексас, където беше шестият човек от отбора по баскетбол и беше много добър в кошовите, спечелващи по три точки.

— Непознат ли си? — Детето беше предпазливо. Дани предположи, че Сам му беше набила в главата за възможната опасност, която непознатите представляват. Дани знаеше, че възрастните постъпват така с децата — имаше опит с племенниците си. Важна информация, но нямаше да помогне сега.

— Не. Аз съм приятел на майка ти.

— Не знам за никакъв...

Прекъсна го женски писък и космите по тила на Дани настръхнаха. Сърцето му прескочи удар. *Сам?*, беше първата му мисъл, но не каза нищо. Не и на детето. Както и да е, не можеше да е тя. Трябва да бе онази мисис Менайфи, за която детето говореше.

— Не! Моля ви, моля ви, недейте... — Гласът на жената беше остър и изпълнен с ужас. Останалата част от молбата ѝ беше разчленена на неразбираеми срички. Дани стисна зъби, ядосан на собствената си безпомощност. Знаеше какво става. Опитваха се да научат от нея къде е той или къде е Сам.

— Бият мисис Менайфи — прошепна детето. Проблемът му с непознатите очевидно остана на заден план пред събитията, случващи се в момента. — С юмруци. Не трябва да правят това. — В гласа му, освен страх, се долавяше и гняв. — Мисис Менайфи е мила. — Дани откри, че стиска телефона толкова силно, че трябваше с усилие на волята да отслаби хватката, за да не го счупи. — Искам мама да си дойде у дома. Имам нужда от нея веднага.

Това бе последното, което трябваше да се случи, но Дани не каза нищо на детето. Молеше се мълчаливо тя да остане далеч от дома си.

— Не им позволявай да те видят — предупреди го Дани.

Детето не отговори.

— Тайлър...

— Мисис Менайфи плаче — каза съвсем. — Сега я завързват за стола. Един от тях има голям нож.

На върха на езика му беше да каже на детето да затвори и да се обади на 911, но се отказа. Заради безопасността му, трябваше да продължи разговора. Каза:

— Каквото и да правиш, не слагай край на разговора ни. Чуваш ли ме?

— А-ха. — Произнесе го така, че на Дани се стори, че потиска риданията си.

— Ще дойдем да те вземем, Тайлър. Къде си? Знаеш ли адреса?

— Номер 237 на *Кларк стрийт*. — Дани чуваше някакъв шум, който не можеше да определи.

Запита:

— Какво правиш, Тайлър?

— Крия се под леглото.

— Добър план. — Пулсът на Дани се ускори. Детето очевидно бе силно уплашено. На Дани се струваше, че може да долови страха му дори по телефона. Та той бе само на четири! Колко ли дълго щеше да успее да остане тих и незабележим? — Добре, номер 237 на *Кларк стрийт* Разбрах. Дръж така. И стой наистина тихо.

Дани покри телефона с ръка и погледна Гроувс, който мръщеше вежди, докато го слушаше. Дани вече не чуваше жената да вика, което не беше добър знак.

— Гроувс, вземи радиото и кажи на онзи в другия край да се обади на 911 — нареди Дани. — Кажи му да изпрати ченгетата на номер 237 на *Кларк стрийт*. Веднага! — Гласът му беше дрезгав, което показваше колко го ужасява мисълта, че момченцето може да попадне в ръцете на *Зета*.

— Какво става, по дяволите? — Сандърс гледеше Дани в огледалото така, сякаш му беше пораснала втора глава.

— Жената в камиона. Детето ѝ е на телефона. Хората на *Зета* са в дома им, търсят ме. Опитват се чрез мъчения да измъкнат информация от жената, която е там. Детето също е там и е много уплашено. — Като видя изражението на Гроувс, Дани му заповяда: — По дяволите, човече, направи го. — Щеше да измъкне радиото от ръцете на Гроувс и да се обади сам, но държеше телефона на Сам в едната си ръка, а пръстът на другата му беше счупен и освен това, беше сигурен, че ще загуби борбата, която неминуемо щеше да започне. Едва сдържайки гнева си, погледна Сандърс. — Трябва да отидем на номер 237 на *Кларк стрийт*. Бързо.

Сандърс каза:

— Хей, Марко? Знаеш ли какво? Не ти раздаваш заповедите тук.

— Дай ги ти, тогава.

Лицето на Сандърс изрази упорство. Той погледна в огледалото за обратно виждане.

— Гроувс, кажи на Морисън да се обади на 911. Имаш ли адреса? — Гроувс кимна.

— Добре, номер 237 на *Кларк* — повтори Гроувс и натисна бутона на радиото. — Работа по въпроса.

— Трей. Там ли си още? — прошепна Тайлър.

Дани махна ръката си от микрофона.

— Да, Тайлър, още съм тук. Тръгваме. Колко са мъжете?

— Двама. Или може би трима. Не мога да кажа.

— Добре. Само остани спокоен.

Докато говореше, Дани наблюдаваше движението им на портативния GPS, закрепен за таблото. Покри отново микрофона.

— Абрамович, набери номер 237 на *Кларк стрийт* да видим къде е.

Абрамович, който беше висок, слаб и плешив като яйце и в момента изглеждаше много нервен, се поколеба и хвърли поглед към Сандърс, който, за огромно облекчение на Дани, кимна рязко в знак на съгласие. Абрамович започна да набира адреса, но чуха поредното:

— Моля... — последвано от неразбираеми срички и писък, който можеше да разтърси всяка душа. Викът рязко прекъсна и Дани откри, че се поти обилно. Предположи, че са ѝ запушили устата. Така работеха те — даваха възможност на жертвата да им даде исканата информация, после запушваха устата ѝ, измъчваха я още и отново отпушваха за малко устата ѝ. Също така, никога досега не бяха оставили жива някоя от своите жертви. Колко ли време имаше Синди Менайфи? Колко още, преди да е издала детето? Отговорът и на двата въпроса беше: така, както действат тези главорези, не много.

— Сложиха нещо в устата ѝ — каза Тайлър. — Причиняват ѝ болка.

— Чакай малко — каза Дани. — Как така виждаш всичко? Мислех, че си под леглото.

— Излязох, за да гледам.

Исусе Христе, детето извикваше силен страх у него.

— Връщай се веднага под леглото, веднага. Остани скрит — заповяда той с тона, с който би заповядал на някого от племенниците си. Мисълта, че щом то вижда какво става, лесно могат да видят и него, накара сърцето на Дани да запрепуска бясно. Той покри микрофона с ръка и каза настоятелно на Сандърс: — За това ще ни трябва нещо повече от дежурните патрули. Обадете се по другото радио на някого, който е по-нагоре по веригата. Изпратете специален отряд. И може би дори ФБР.

— Нямаме друго радио. 911 е най-доброто, което мога да направя. — Сандърс сви рамене и на езика на Дани затрептяха хиляди

проклетия. Той ги преглътна, защото нямаше да помогнат. — Не можем ли да кажем на някого? Залогът е прекалено голям.

— Трей, наблизо ли сте вече? — Въпросът на Тайлър, издаващ страха му, привлече вниманието на Дани и той отмести убийствения си поглед от Сандърс.

— Порязаха ръката на мисис Менайфи. С ножа. Навсякъде има кръв. А по лицето ѝ се стичат сълзи.

Гласът на Тайлър звучеше така, сякаш и по неговите бузи се стичаха сълзи. Стомахът на Дани се сви.

— Върна ли се под леглото? — запита настоятелно Дани.

— Връщам се.

— Остани там. — Гроувс казваше на онзи в другия край на радиото да се обади на 911. Господи, ледниците се движеха по-бързо от тези момчета.

— Ще бъдем при теб наистина скоро — каза той на Тайлър, опитвайки се да звучи спокоен и сигурен. — Идваме възможно най-бързо. — Покри отново микрофона и погледна Сандърс. — Отиваме на номер 237 на *Кларк*. Веднага!

— Не мога да го направя — отговори Сандърс. Наближаваха кръстовището на магистралата. Щом веднъж го преминеха, нямаше връщане назад — щяха да прекосят могъщата Мисисипи. — Тази не е нашата мисия. Знаеш го.

Дани му хвърли поглед, който му казваше, че ще го убие веднага щом възвърне силите си.

— Чуй ме, кучи сине. Казах ѝ всичко. На жената в камиона. Ако Вайт и *Зета* я заловят, ще пропее *като* птиче, гарантирам. Всичко.

Гроувс все още разговаряше по радиото, като търпеливо обясняваше ситуацията. Според стрелката на GPS-а, *Фордът* беше само на пет мили от номер 237 на *Кларк*.

Изражението на Сандърс стана грозно.

— Лъжеш.

— Искаш ли да рискуваш? Готов ли си да се обзаложиш, че нищо не съм ѝ казал? По дяволите, човече, измъчват онази жена, докато ние тук си говорим. Ако някой не ги спре, ще убият четиригодишно дете. Докато ние отиваме в друга посока и слушаме какво става по телефона. — Посочи GPS-а. — На пет мили сме. Отиваме.

— Трей?

Дани си пое дълбоко дъх и откри микрофона.

— Тук съм, Тайлър. Идваме да те вземем. Остани скрит. — Покри отново микрофона с ръка. Страхът за детето — и за майка му — го правеше толкова нервен, че не се побираше в кожата си. При други условия можеше да застреля Абрамович и да поеме контрола над колата. — Тя ме чу, когато разговарях с теб, Сандърс. Знае името ти. Седеше до мен, когато ти се обадох. Помисли. Знаеш, че е вярно.

— По дяволите. — Лицето на Сандърс почервения от гняв. Хвърли убийствен поглед на Дани. В този миг стигнаха до кръстовището и стрелката на GPS-а посочи вляво. Сандърс, който сякаш беше готов да избухне, зави рязко вляво и колата взе завоя на две колела.

Благодаря ти, Господи.

— Страх ме е — прошепна Тайлър.

Дани познаваше чувството — той също се страхуваше.

— Знам. Нищо лошо няма да ти се случи, обещавам. Ще бъдем при теб наистина скоро. — По гърба му се стичаше пот, докато даваше това обещание.

— Това е грешка — каза Сандърс. — Знам го.

— Ще убият дете — каза в отговор Дани, отново закрил микрофона с ръка.

Неочаквано, мисис Менайфи изкрещя като животно, което колят. Въпреки че дойде по телефона, викът бе така висок и пронизителен, пълен с болка и ужас, че изпълни колата. Когато викът прекъсна рязко — *като* че ли бе заглушен преднамерено — Дани откри, че съдържа дъха си.

— Чу ли това? — запита рязко. Въпросът бе отправен към Сандърс. Дани чу Тайлър да плаче тихо. *Моля те, Господи, нека не намерят детето.* Нямаше нужда да види какво става, за да знае, че е наистина лошо. Махна ръката си от микрофона и заговори спокойно:

— Тайлър, трябва да бъдеш много, много тих, помниш ли? Има ли начин да излезеш от къщата, без да те видят? Но трябва да си наистина сигурен, че не могат да те видят, преди да се опиташ.

— Местните са на път — обяви Абрамович.

Дани отново закри микрофона с длан.

— Ако изоставите това дете и майка му, правителството никога вече няма да изтръгне и дума от мен, обещавам ви. Няма да произнеса

нито една шибана сричка, ясно?

— Мисис Менайфи може и да е мъртва — каза Тайлър.

Дани затвори очи за миг.

— Не мисли за това. Помниш ли какво те питах? Можеш ли да излезеш от къщата, без да те забележат?

— Виждам ги, като отида до вратата на спалнята си. — Гласът на Тайлър едва се чуваше. — Това означава, че и те могат да ме видят, нали така? Трябва да изляза от спалнята си, за да изтичам по коридора и да изляза през входната врата.

— Не се опитвай. — Само като си представи това, по кожата на Дани полазиха студени тръпки. — Под леглото си, нали? — Тайлър потвърди. — Мястото е добро скривалище. Остани там. Идваме да те вземем. Почти сме при теб. — Според GPS-а, оставаха им още четири мили и се приближаваха бързо. Тъмните улици бяха почти безлюдни. Дани осъзна, че инстинктивно се ослушва за сирени, но такива не се чуваха. После осъзна, че Гроувс все още говори по проклетото радио. Побутна го с рамо и каза: — Побързай, по дяволите!

Гроувс го изглежда гневно, после каза в радиото:

— Да, кажи им да побързат.

— Кръвта е навсякъде по кухненския под. Нарязали са наистина лошо мисис Менайфи. Тя не помръдва. — В гласа на Тайлър се долавяха ридания.

— Не мисли за това. Опитай се да мислиш за нещо друго — каза Дани. Прилошаваше му от мисълта какво бе видяло детето и какво щеше да видят те, ако не отидеха навреме. Фактът, че Тайлър бе едва на четири години, нямаше да повлияе на Вайт и главорезите му. Дани си спомни за племенниците си и се опита да отвлече мислите му от случващото се. — Обзалагам се, че харесваш *Отмъстителите*, нали?

— Искам мама — прошепна Тайлър, отказвайки да мисли за нещо друго. По дяволите, това не бе изненада. Дани го чу да си поема дълбоко дъх. После Тайлър добави: — Какво ще стане, ако ме открият?

Гърлото на Дани се сви.

— Няма да те открият. Остани на мястото си и бъди тих.

— Мама е тук. — Облекчението в гласа на Тайлър бе ясно доловимо.

— Какво? — Сякаш огромен юмрук стисна здраво сърцето на Дани.

— Тук е. Знам, че е тя. Чувам Големия Ред. Камионът, който кара. Той вдига много шум. Вероятно го паркира отпред, както винаги.

— Господи! — Дани се смрази. После, в следващата секунда, в главата му се зароди ужасна мисъл. Какво щеше да стане, ако момчето се покажеше от скривалището си и се затичаше към нея? — Тайлър, остани на мястото си, чуваш ли?

Но детето вече не беше там или, ако беше, не отговаряше.

ГЛАВА 10

Сърцето на Сам беше учестено, когато камионът навлезе в улицата към дома ѝ. Ужасена, че привлича вниманието към себе си, тя нададе стон, когато спирачките изскърцаха. Страхът, че са я последвали, я беше накарал през целия път до дома да хвърля страхливи погледи в огледалото за обратно виждане. Нищо. Засега. Поне нищо не беше видяла. На практика беше била всички рекорди за бързина, подпомогната от лекия трафик по това време на нощта. В мига, в който камионът спря, Сам грабна ключовете и пистолета и скочи на земята. Без да обърне внимание на последните трептения на двигателя, тя прекоси тичешком тъмната улица, като се опитваше да се оглежда във всички посоки едновременно. Жителите на този квартал отдавна бяха научили, че здравето им зависи от това да не излизат на улицата в малките часове на нощта. По тротоарите можеха да се видят само котки, а те се разбягваха веднага щом ги приближиш. Дворът беше малък, тревата беше изсъхнала от горещините, там растеше и едно хилаво борче, което бавно потъмняваше отдолу нагоре. Като затъкна пистолета в колана на дънките си и дръпна ризата си надолу, за да го скрие, че Тайлър да не го види и да не започне да задава въпроси, Сам се справи с ключалката на портата, която бе ръждясала и се отключваше трудно, после се втурна към входната врата. Къщата с пригодените в апартаменти стаи беше едноетажна, боядисана в бледосиньо и имаше две тъмносини врати — по една от всяка страна на покритата веранда. Тя и Тайлър живееха в апартамента вляво, който се състоеше от две малки спални, баня, кухня и дневна. Макар че вече минаваше четири часът сутринта, все още светеха няколко лампи и светлината се процеждаше в пролуките между дръпнатите завеси. Мисис Менайфи почти винаги беше заспала на дивана, когато Сам се прибереше. Но тъй като никога не искаше да признае, че заспива, телевизорът винаги работеше. И няколко лампи винаги светеха.

До входната врата беше оставена торбичка с покупки. Кендра. Вероятно беше купила сместа за палачинки и сироп. Сам я вдигна и

сърцето ѝ се сви. Къде ли щеше да бъде сутринта, когато станеше време да приготи закуска на Тайлър?

Отговорът беше — не тук.

Планираше да заминат за Сейнт Луис, а после да продължат към Брансън или може би Канзас сити. Продължаваше да мисли за това и когато пхна ключа в ключалката. Реши в полза на Канзас сити, защото населението му беше по-голямо, което означаваше, че щяха да я открият по-трудно. Господи, колко ли път ще можем да изминем с толкова малко газ?

Трябваше да помоли мисис Менайфи за малко пари назаем, но вече знаеше, че няма да го направи, защото щеше да е необходимо време — мисис Менайфи щеше да поиска обяснение. Последното, което Сам можеше да ѝ каже, беше истината, но беше много малко вероятно да измисли някаква правдоподобна лъжа. Не разполагаше с време. Дори щеше да ѝ се наложи да изблъска мисис Менайфи през вратата. Двете обикновено си бърбеха малко, но сега Сам имаше чувството, че всяка секунда е от значение. Трябваше да вземе Тайлър и да потегли.

Ключът се превъртя и тя едва се сдържа да не се втурне през вратата. Вместо това влезе спокойно, затвори след себе си и огледа дневната. Стаята бе малка, мебелите бяха ранен *Тудуил*, но беше чиста и удобна, а това бе всичко, което можеха да искат. Както очакваше, телевизорът работеше, лампата до дивана бе запалена, а кувертюрата, с която покриваше дивана, бе праметната върху масичката за кафе. Мисис Менайфи очевидно беше дремнала. Но в момента не се виждаше никъде.

Сам помисли, че може би е в банята. Смръщи вежди и погледна към задната част на апартамента. В кухнята светеше — право напред по късия коридор. Но вратата на банята беше отворена, а лампата там не светеше.

— Мисис Менайфи? — Остави чантата с продуктите на масичката за кафе и тръгна към кухнята. Другата жена можеше да бъде само там. Сам обикновено внимаваше да не събуди Тайлър, който спеше, свит на кълбо, но тъй като щеше да го поведе към камиона след няколко минути, не трябваше да пази тишина. Нейната спалня беше най-близо до дневната, тази на Тайлър беше до кухнята, а банята бе между тях. Вратите на спалните също бяха отворени, вътре беше

тъмно. За част от секундата си представи Тайлър, свит удобно в леглото си в стаята, която беше украсила с картини на дракони, вълшебници и светкавици, които беше изрязала от детски списания, а после беше увеличила на ксерокс, за да може детето ѝ да бъде заобиколено от любимите си герои. После сърцето ѝ се сви, защото осъзна, че Тайлър няма да може да спи в леглото си известно време.

Колко ли трябваше да мине, за да е безопасно да се върнат? Не знаеше. Не знаеше нищо, освен че трябва да бяга.

— У дома съм! — извика, след като мисис Менайфи не ѝ отговори, и тръгна по тъмния коридор към кухнята.

Мислеше, че не трябва да забравя Тед, любимото плюшено мече на Тайлър, без което той не можеше да заспи, когато нещо — чувство, сянка или звук — му пречеше. И така, замислена, се озова пред вратата на банята.

Не можеше да каже какво я разтревожи. Усещаше нещо във въздуха. Напрежение. Чувство на очакване. Съзнанието на Сам регистрира всичко това в същия миг, в който се запита защо мисис Менайфи не ѝ отговаря, нито пък изскача от кухнята да я посрещне.

Жилището беше малко. Мисис Менайфи трябваше да я е чула...

Нещо не беше наред.

Тялото ѝ го узна преди нея. Малките косъмчета по врата ѝ настръхнаха. По кожата ѝ полазиха тръпки. Вече беше стигнала до вратата на спалнята на Тайлър и виждаше почти една трета от кухнята. Познатите бели шкафчета, лимоненожълтите стени...

По белия линолеум, с който бе покрит подът, се стичаше червена струйка. Сам смръщи вежди за миг, преди да осъзнае какво вижда.

Кръв!

Закова се на място, дишането ѝ спря, погледът ѝ беше втренчен в червената следа.

Тайлър.

О, Господи, нима нещо се бе случило с детето ѝ? Дали мъжете, за които Марко я беше предупредил, не бяха вече намерили пътя дотук? Страхът я накара да се затича, да извади пистолета си от колана на дънките и да издаде звук на ужас. Части от секундата по-късно видя, че струйката кръв се стича от пълна ръка, която висеше безжизнено от един от кухненските столове. До тънкия алуминиев крак на стола висеше неподвижна ръка с дълги тъмнорозови нокти, покрити с кръв.

Дланта също бе покрита с кръв — чакай, пръстите бяха само четири. Истината я връхлетя и я изпълни с ужас — показалецът беше отрязан до второто кокалче. Ставата кървеше. Мисис Менайфи...

Нямаше нужда да види нещо повече, за да разбере, че е извършено ужасяващо убийство.

Направи крачка-две назад, рамото ѝ се удари в стената и изпълнена със страх, Сам се обърна с лице към онзи, който се криеше там.

— Мамо! — Тайлър я дърпаше за ръката. Шепнеше, но ужасът в гласа му бе ясно доловим. Лицето му бе силно пребледняло, очите му бяха широко отворени, цялото му изражение говореше за страх. Изглеждаше така, сякаш образите от най-страшния му кошмар току-що бяха станали реалност.

— Не отивай там! Те са лоши хора! Бързо! Трябва да се скрием!

— Тайлър! — Той беше жив и очевидно не беше наранен и тя произнесе името му с дълбока благодарност. Имаше възможност да каже само това, когато видя фигурата на мъж с периферното си зрение. Тя закри тялото на мисис Менайфи, застанала на прага на кухнята. За малко имаше впечатлението, че гледа някъде зад нея — по коридора към входната врата. Стоеше някак си нащрек, което ѝ подсказваше, че е готов да се придвижва много бързо, ако се наложи. Среден ръст, средно телосложение. Кестенява коса, подстригана делово, къса и спретната. Бледо кръгло лице с обикновени черти. Може би на четирийсет, четирийсет и пет години. Мъж, неотличаващ се с нищо особено.

Освен пистолета в ръката му, с който ѝ направи знак да се приближи към него. Мили Боже, не! Дишането ѝ спря.

На устните му се появи доволна усмивка.

— Саманта Джоунс? Къде е Марко?

Сърцето ѝ се сви болезнено. Щеше да я застреля, ако побегнете. Ако останеше, Тайлър също беше в опасност.

— Бягай, Тайлър! — изпищя Сам и закри сина си с тялото си. Знаеше, че няма голям шанс да остане жива, и единствената ѝ надежда беше да забави нещата, за да може Тайлър да избяга. Насочи рязко оръжието си и започна да стреля — бум, бум, бум, бум — и очевидно свари неподготвен нападателя. Въздухът се изпълни с миризма на сяр,

но шумът не накара мисис Менайфи да помръдне и пръст. За нейна изненада, мъжът не стреля в отговор, а се скри в кухнята и извика:

— Какво ти става, по дяволите?!

Или може би беше нещо друго, защото друг глас извика:

— Доведи кучката!

И тогава разбра — не я искаха мъртва, не още, не и докато не им кажеше къде е Марко. Затова се обърна и последва Тайлър, възползвайки се от възможността да побегне, но вместо да побегне към входната врата, Тайлър се скри в спалнята си. С крайчеца на окото си видя голия му крак да изчезва в мрака.

— Тайлър!

Мъжът отново се показва зад нея, изпълни рамката на кухненската врата с насочен пистолет.

— Не!

Виеше ѝ се свят от страх. Сам скочи след сина си и точно в този миг един куршум се заби в стената само на сантиметри от мястото, където допреди малко беше левият ѝ крак. Не се чу изстрел — вероятно използваша заглушител. Може и да не я искаха мъртва все още, но този беше готов да я застреля. А нямаше какво да искат от Тайлър. Съзнанието за това ѝ даде допълнителна енергия.

Сигурно бяха професионални убийци. Нима Марко не я беше предупредил?

— Мамо! Мамо! Улучиха ли те?

Тайлър затръшна вратата след нея, а тя падна тежко на длани и колене, стиснала здраво оръжието. Дотогава не беше осъзнала, че креци като жена, изправена пред лицето на смъртта — и сега го разбра с ужас. Падането прекъсна вика ѝ и изпрати пулсираща болка в дланите и коленете ѝ. Но тя бе така уплашена, че съзнанието ѝ едва регистрира удара. Тъй като вратата беше затворена, само слабата лунна светлина, процеждаща се през завесите, прогонваше пълния мрак. На рафта над леглото на Тайлър, любимата му плюшена змия проблясваше в бледожълто.

— Не. Заклучи вратата. — Все още стиснала оръжието, тя се изправи. Тайлър заклучи вратата, сложи и резето с малките си ръчички. Но макар че вратата беше здрава и масивна, тя не мислеше, че ключалката ще издържи повече от минута-две. Един здрав мъж

лесно би могъл да я разбие с ритник, а можеха и да стрелят в ключалката.

Когато тази мисъл мина през главата ѝ, Сам изпищя:

— Тайлър! Махни се от вратата!

Той затича към далечната стена.

Тя вече се обръщаше към люлеещия се стол — онзи, в който винаги седяше мисис Менайфи, когато успокояваше Тайлър нощем. Беше го купила от дворна разпродажба и го беше пребойдисала с любов. Той беше достатъчно здрав, а и все бе по-добър от нищо. Взе го — беше тежък — и го постави под топката на вратата, за да я залости, доколкото може. И така нямаше да издържи на нападение, но сега поне се надяваше, че няма да се отвори само след един ритник.

Чу се изстрел. Очевидно беше насочен към ключалката, но куршумът не улучи и се заби в пода, близо до краката на Сам. Тя изпищя — инстинктивен отговор, после бързо замлъкна. Тайлър също изпищя и викът му разкъса сърцето ѝ. Той се спусна към нея. Тя го прегърна и двамата затичаха към прозореца на спалнята. Сам мислеше единствено за бягство. Ако искаха да имат поне някакъв шанс да оживеят, трябваше да се измъкнат от тази стая.

— Ще успеят ли да влязат? — С ококорени от страх очи, Тайлър се притискаше към Сам, която, осенена от някаква мисъл, изведнъж се обърна с лице към вратата.

— Не! — обеща му тя мрачно. Притисна главата му към себе си и покри другото му ухо със свободната си ръка, насочи пистолета към стената — в мястото, където предполагаше, че стои онзи, който бе стрелял по ключалката — стисна зъби и натисна спусъка.

Звукът от изстрела отекна в ушите ѝ. Куршумът остави дупчица в синята стена. Виковете на мъжа от другата страна ѝ подсказаха, че е преминал и че дори да не е улучила някого от тях, те знаят, че е въоръжена и няма лесно да се предаде. Беше готова на всичко, за да ги забави.

— Те убиха мисис Менайфи — Тайлър трепереше.

— Но няма да убият нас — обеща тя, втъкна отново пистолета в колана на дънките си. Надяваше се с всяка фибра на тялото си, че думите ѝ не са лъжа.

Обърна се, дръпна завесите и видя пред себе си крехките клони на орловите нокти, стената на отсрещния гараж и ивицата трева между

двете съседни къщи — всичко това, обгърнато от черната пелерина на нощта.

— Запуши ушите си — каза, когато започна да се бори с ключалката на прозореца. Тайлър се подчини, а тя извика възможно най-силно: — Помощ! Имаме нужда от помощ! Обадете се на 911! — Надяваше се някой от съседите да чуе, но знаеше, че най-вероятно е загуба на време. Защото, дори някой да чуеше, хората от квартала, където насилието бе нещо обичайно, много добре знаеха, че не трябва да се замесват в нищо, нито дори да викат ченгетата. Изстрели, крясъци, викове за помощ не бяха нещо необичайно тук и никой нямаше да рискува живота си. Освен ако не извадеха късмет.

— Трей идва — каза ѝ Тайлър. Очите му бяха огромни черни кръгове на бледото лице. Тя усещаше тръпките, които разтърсваха дребното му телце, притиснато към нея. — Обадох му се. Той ще дойде.

В думите му нямаше смисъл, но Сам нямаше време да се тревожи за това.

— Добре.

— Можеш ли да го отвориш?

— Да. — Макар все още да се бореше с ключалката, тя се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно. Детето ѝ разбираше, че могат да умрат, но майката в нея пак се опитваше да го защити. Дори от страха.

— Аз опитах. Не можах да го отворя.

— Аз съм по-силна.

Вниманието ѝ все още беше насочено към онова, което ставаше отвъд стената и вратата на спалнята. Не чуваше нищо, което я изнервяше. Хвана дръжката на прозореца с двете си ръце и дръпна с всички сили.

Не успя.

— Побързай, мамо — каза Тайлър, сякаш останал без дъх.

— Измъкни я оттам! — чу да казва един от мъжете, докато продължаваше да се бори с прозореца без никакъв успех. Ако се съдеше по гласа му, беше в коридора, близо до кухнята. Но дали беше по-близо отпреди?

Ако някой въобще отговори, то тя не го чу.

Сам се замисли дали отново да не стреля по тях, но със сигурност не искаше да започне престрелка, която другата страна

щеше да спечели и която би застрашила живота на Тайлър. А и целта ѝ не бе да влезе в престрелка — до тази нощ беше стреляла само на стрелбището или във въздуха като предупреждение. Освен това, бяха ѝ останали — провери бързо — само два куршума.

Не бяха достатъчно. Никак не бяха достатъчно, за да ги спасят.

— Дръпни по-силно — настоя Тайлър и Сам запъна крака и дръпна с всички сили. Не се получи.

— Не мога по-силно — каза едва чуто. Беше останала без дъх. Може би не трябваше да признава пред Тайлър, но думите просто изскочиха от устата ѝ.

— Не искаме да нараним детето! — извика друг мъж. Беше по-близо до вратата. — Излез сега и ще го оставим жив. Ако ни принудиш да влезем и да те измъкнем, нещата могат да станат наистина грозни.

— Мамо! — Тайлър я стискаше здраво.

Сам усещаше пулса си в ушите. Независимо какво щеше да ѝ струва, нямаше да им позволи да ги заловят.

Тайлър. Потисна паниката, която се надигаше и започваше да я души, и поклати глава, за да го окуражи.

— Само да се доближите, и ще ви пръсна главите! — извика в отговор. Те не знаеха, че има само два куршума. Предполагаше, че само фактът, че е въоръжена, ги държи далеч.

— Наистина ли ще ги застреляш? — прошепна Тайлър. Притискаше се в нея и малко затрудняваше движенията ѝ, докато тя продължаваше да се опитва да отвори прозореца.

— Да — каза и този път не лъжеше. Ако се приближиха до Тайлър, щеше да ги застреля без никакво колебание. Макар че това можеше да се окаже недостатъчно.

През вратата премина втори куршум. Тих и смъртоносен, той се заби в стената може би на трийсет сантиметра от прозореца, а звукът беше като от плесница. Двамата с Тайлър замръзнаха и гледаха с ококорени очи дупката, която куршумът бе направил. След това Сам се понадигна и дръпна отчаяно, с всички сили, дръжката на прозореца. Нищо. И тя стигна до ужасяващото заключение, че прозорецът е закован.

— В капан ли сме, мамо? — Тайлър беше готов да се разплаче.

— Няма начин. — Прегърна здраво сина си с една ръка, докато с другата продължи трескаво да дърпа прозореца. Страхът ѝ бе толкова

силен, че едва се държеше на краката си. Потта заливаше тялото ѝ на вълни. Не можеше... — Тайлър?

Той се беше отдалечил от нея.

— Трябва да взема нещо.

С крайчеца на окото си, тя го видя да се пъха под леглото и да излиза с — разбира се — Тед. След това съсредоточи цялото си внимание върху прозореца.

Дали нямаше да може да го счупи? Но рамката щеше да остане цяла. Може би...

— Мамо, ето. — Тайлър бе отново до нея, прегърнал мечето си, и ѝ подаваше нещо — погледна надолу и видя, че е мобилен телефон, което извика истинска радост у нея. — Обадох се на Треј. И ти можеш да се обадиш на някого.

Отново Треј. Кой беше този човек, някой супергерой? Измислен приятел? Или такъв, за когото тя не може да се сети? Изгледа Тайлър и започна да набира 911.

Две малки топки се удариха в таблите на леглото, може би на три сантиметра над пода. Изпълни я лошо предчувствие. Огледа се изненадано и видя трета топка да се плъзга под вратата и да се търкулва към стената. Последваха я още малки топки и Сам, изтръпнала от ужас, очакваше да чуе шума от удрянето им в стената. Нямаше нужда да долови мириса на изгоряло и да усети паренето в ноздрите си, за да разбере какво става — хвърляха запалени хартиени топки под вратата.

За да ги накарат да излязат от стаята.

— Ела при татко, кучко! — извика един от тях, застанал до вратата.

Кръвта на Сам изстина.

— Какво има, мамо? — Тайлър търкаше очите си.

— Затвори очи! Не докосвай лицето си!

— Но то гори!

Така беше. И тя усещаше паренето, което караше очите ѝ да сълзят и сякаш полепваше по вътрешната страна на носа ѝ...

— Не дишай!

Като кашляше и се задъхваше, Сам прибра телефона в джоба си, насочи пистолета към прозореца и стреля в средата на стъклото. Използва последните си куршуми, после разчисти с голи ръце

останалите парчета стъкло. Вдигна Тайлър, който стискаше очи и бърчеше лице, както когато скачаше в басейна през лятото — това означаваше, че съдържа дъха си — и го сложи да седне на перваза, откъдето щеше да може да вдиша чистия нощен въздух.

ГЛАВА 11

— *Внимавай със стъклото!* — предупреди го тя, когато лунната светлина обля останките от стъкло по рамката и по земята под орловите нокти. След това му помогна да се спусне на земята и когато краката му стъпиха на твърда почва, той отвори очи.

— Мамо! — Не искаше да я пусне.

— Бягай, Тайлър. — Освободи се от ръцете му. — Бягай. Към камиона. Аз идвам.

Той ѝ хвърли последен поглед, обърна се и започна да си проправя път през клоните на орловите нокти. Побягна към улицата. Оградата му препречваше пътя. Господи, дали щеше да има време да мине през портата, преди онези чудовища да са се досетили, че жертвите им се изплъзват? Белите му боси стъпала се виждаха в мрака, пижамата му светеше леко в неоновите цветове. За частта от секундата, която ѝ бе необходима да забележи Тед, който Тайлър бе прегърнал здраво, тя вече беше преметнала единия си крак през перваза. Очите ѝ горяха и сълзяха така силно, че предметите влизаха и излизаха от фокус, кожата я сърбеше, тя махна внимателно няколко парчета стъкло и се провря през прозореца, вдишвайки жадно свежия въздух и мириса на орлови нокти. Чу воя на сирените някъде в далечината, а по-тихите шумове, като хрущенето на парчетата стъкло под краката ѝ, бяха заглушени от биенето на сърцето ѝ. Като внимаваше да не разтърка очи — знаеше, че това само ще влоши нещата — хвърли бърз поглед след себе си, към вратата на спалнята. Макар че бликналите сълзи и димът в стаята да ѝ пречеха да вижда ясно, успя да забележи, че люлеещият се стол е още на мястото си и че вратата е затворена. Цяло чудо бе, че не се бяха опитали да нахлуят в стаята. Може би ги задържаше фактът, че бе задимено. Може би бяха решили, че двата изстрела са били дадени към тях. Или може би — каква ужасяваща мисъл — вече тичаха към входната врата, за да хванат Тайлър...

Ужасът се бе свил на топка в гърдите ѝ, когато тя също се промуши през орловите нокти и побягна към улицата.

Бам! Бам! Шумът от цепещо се дърво я накара да се впусне напред.

— Време е за веселба, кучко! — Думите дойдоха откъм стаята, от която тя току-що бе излязла, но долетяха някак си странно приглушени.

— Не я виждам! Нито нея, нито момчето! — Гласът бе друг и дойде до нея секунда по-късно. И бе също така приглушен като първия.

— Трябва да е тук. Трябва да са някъде тук! Търси! Провери...

— Излезли са през прозореца! Погледни! Ето я!

Бърз, пълен със страх, поглед назад ѝ разкри силуета на мъж, очертан на прозореца. Гледаше към нея. Ако лунната светлина не се отразяваше от оръжието, което той държеше, може би нямаше да го види в мрака. Но го видя и затаи дъх. Само че лицето му бе странно — очите му бяха големи, а долната половина на лицето му тънеше в мрак и беше безформена.

За части от секундата, бе завладяна от такъв ужас, че застина, после се разтрепери от страх. Какви хора бяха тези?

После разбра, че мъжът носи очила и превръзка на устата. И двамата — а колко ли бяха общо в къщата? — бяха взели предпазни мерки, преди да влязат в стаята. Това обясняваше и приглушените им гласове, както и фактът, че се бяха осмелили да влязат в стаята толкова скоро.

Ако се обърнеха и се втурнеха към входната врата веднага, в същата тази секунда, може би щяха да я настигнат, изчисли Сам. Ако я искаха мъртва, можеха просто да я застрелят — както и Тайлър — от верандата. Сега вече ставаше въпрос за надбягване и тя не беше сигурна дали може да спечели. Сам бягаше, за да спаси живота си, но когато зави край ъгъла на къщата, от гърдите ѝ се изтръгна ужасяващ вик...

... защото видя как мъж, застанал от другата страна на оградата, вдига Тайлър. За части от секундата не беше сигурна какво вижда. Успя да забележи, че мъжът, сграбчил Тайлър, е облечен в костюм и че го чака черен автомобил с отворени врати и запален двигател, а Големия Ред е точно зад него.

До чакащата кола стояха още двама мъже — черни силуети. Бяха подпрели ръцете си с пистолетите на капака на колата и се целеха в

къщата ѝ. Сам не даваше и пукната пара за тях, както и за онези, които всеки миг щяха да се втурнат през входната врата...

Всичко в нея беше концентрирано в това да спаси сина си.

— Тайлър! — изпищя тя и краката ѝ ѝ се сториха тежки като от олово, защото нямаше да стигне до момчето си навреме. Да, беше прекалено късно, мъжът с костюма предаде Тайлър на някого в колата, детето ѝ изчезваше вътре...

— Мамо! — извика той и се обърна да я погледне, притиснал Тед до гърдите си и протегнал малката си ръчичка към нея.

— Тайлър! — Сам се чувстваше така, сякаш сърцето ѝ щеше да експлодира всяка минута. Извика отново името му. Беше безполезно. Синът ѝ вече не се виждаше, беше вътре в колата. Ако тя потеглеше сега... но първият мъж с костюма, вместо да се скрие вътре, както бяха направили другите и Тайлър, изтича да ѝ отвори портата.

— По-бързо, мис Джоунс. — Зрението на Сам бе така замъглено, че виждаше само очертанията на предметите, но беше сигурна, че не го познава. Който и да беше той обаче, я познаваше или поне знаеше името ѝ. Тази нощ, в този кошмар, в който бе попаднала като в капан, ѝ се струваше, че всички я познават. Това бе ужасяващо, защото означаваше, че тези мъже, които взеха детето ѝ, го правят заради Марко, но пък, от друга страна, тя се беше досетила още когато беше видяла да вдигат Тайлър над оградата. Както и да беше, това вече нямаше значение. Каквото и да ѝ струваше, тя щеше да се втурне след детето си.

Изтича покрай мъжа с костюма при портата и извика:

— Върнете ми сина! — Беше изненадана от звука на собствения си глас — вместо да бъде висок и изискващ, той прозвуча слаб и дрезгав. Устата ѝ беше пресъхнала. Усещаше отвратителен вкус — предполагаше, че е заради дима — който сякаш бе полепнал и по цялото ѝ гърло. Преглъщането не помагаше.

Като стигна до колата, се наведе и погледна вътре — и двете врати бяха все още отворени — и ето че наполовина я вдигнаха, наполовина я дръпнаха на задната седалка.

— Не!

Празният ѝ безполезен пистолет ѝ беше отнет. Мъжки ръце я хванаха и задържаха, хванаха я като в капан във вътрешността на колата, обездвижиха ръцете и краката ѝ.

— Пуснете ме!

— Мамо!

Гласът на Тайлър бе заглушен от какофонията гласове. Като че ли всички в колата викаха. Паниката ѝ пречеше да открие някакъв смисъл в думите. И двете врати се затвориха и колата потегли рязко. През тъмните стъкла видя, че съседите ѝ не са така глухи и безразлични, както ѝ се струваше — в съседната къща светеше запалена лампа, на отсрещната веранда бе излязъл мъж с бейзболна бухалка и гледаше към къщата ѝ. В другия край на улицата, след като взеха завоя, както се стори на Сам, на две колела, те се разминаха с полицейската кола, чиято лампа светеше. Искаше ѝ се да им изкрещи: *Къде бяхте преди трийсет секунди?*

Но само щеше да изхаби дъха си.

— Тайлър! — Погледът ѝ се спря, отчаян, на сина ѝ. Сега държаха главата му извън прозореца, правеха нещо с него. Не можеше да каже какво точно, но като че ли изливаха нещо на лицето му — нещо, което се стичаше отстрани по колата. Той се мяташе като риба, но един от мъжете го бе хванал така, че и двете му ръце бяха притиснати към тялото и само главата му се подаваше навън. От гърлото му излизаха викове:

— А, а, а!

— Пуснете ме! — Като риташе и ги буташе с лакти, Сам се освободи от ръцете, които я държаха, и се премести по седалката през тримата мъже, които седяха там рамо до рамо — в опит да достигне до сина си. — Тайлър!

— Внимавай с крака! — Думите и гласът пробиха до известна степен обхваналата я паника, но бе така уплашена за сина си, че не стигнаха до съзнанието ѝ.

— Лейди! Успокой се! — Ръцете се опитаха отново да я сграбчат, но бързо я пуснаха, когато заби зъби в най-близкия ръкав на костюм. — Оу! По дяволите! *Ухана* ме!

— Пуснете ме!

— Сам, престани! — Това беше вик. Ръцете отново я обгърнаха и притиснаха нейните до тялото ѝ.

— Тайлър! — Мъжът, който го държеше, го издърпа обратно в колата. Като премигваше често-често в опит да проясни зрението си, тя се опита да види дали е наранен.

— Мамо, добре съм! — Синът ѝ усилено търкаше очите си с нещо — нещо бяло. Кърпа? — Пуснете майка ми! — Смръщи вежди по посока на мъжете, които я държаха.

— Разбира се. Веднага щом...

— Махнете ръцете си от мен! — Сам се въртеше бясно, успя да освободи едното си коляно и го заби в нечий ребра.

— Оу! По дяволите! Сам, престани, аз съм!

— Мамо! Пуснете я!

Макар зрението ѝ да бе замъглено, Сам видя, че лицето на Тайлър е мокро, но той е съвсем добре. Паниката ѝ започна да утихва. Сега Тайлър седеше в скута на мъжа, който преди малко държеше сина ѝ, и тръскаше глава като мокро куче, разпръсквайки капки навсякъде, и няколко от тях, приятно хладни, попаднаха върху лицето ѝ. Добрата новина беше, че не изглеждаше нито наранен, нито уплашен. Щом осъзна това, ужасът, който изпитваше, започна бавно да се топи. Като се успокои достатъчно, за да проумее, че борбата ѝ е просто загуба на време, защото нямаше как да избяга от колата, дори да се освободеше от ръцете, които я държаха, сърцето ѝ започна да бие нормално и тя успя да си поеме дъх. Огледа хората около себе си и забеляза, че едната страна на колата е вдлъбната навътре и че мъжът, който държи Тайлър, ѝ е смътно познат.

— По дяволите, Сам! Погледни ме.

И тогава разпозна гласа — Марко. Премигна диво няколко пъти и зрението ѝ се проясни достатъчно, за да бъде сигурна. Беше той, да, седнал в средата на задната седалка. В опитите си да достигне Тайлър, тя се беше отпуснала в скута му. Неговите ръце я бяха държали здраво, той я беше притискал към гърдите си. Осъзна, че е полагал усилия да я държи далеч от ранения си крак. За първи път, откакто бе принудена да влезе в колата, тя застана абсолютно неподвижно и премигна объркано.

Марко я гледаше, смръщил вежди. Погледите им се срещнаха и желанието да се съпротивлява се изцеди от нея като въздух от спукан балон. Истината беше, че никога в живота си не се бе радвала толкова да види някого.

Смешно — защото, какво все пак знаеше за Марко или за някого от тях, освен онова, което самият Марко ѝ беше казал — изведнъж се почувства в безопасност. Но безопасността най-вероятно беше нещо

относително. И в момента сравняваше сегашната ситуация с онова, което двамата с Тайлър едва бяха избегнали.

А мисис Менайфи не беше.

Думите се изсипаха като порой от устата ѝ.

— Нашата съседка. Тя се грижеше за Тайлър. Тя е била в къщата с онези мъже, за които ме предупреди. Чакаха ме, когато се прибрах. Мисис Менайфи е... — Гласът ѝ изневери. Не искаше да изкаже ужасяващите думи пред Тайлър. Най-вероятно мисис Менайфи бе мъртва. Дори само от мисълта за нараняванията, които ѝ бяха причинени, ѝ прилошаваше.

— Вече казах на Трей, че мисис Менайфи е мъртва. — Тайлър изрече това едновременно тъжно и спокойно.

— Трей? — Сам премигна и изгледа сина си, опитвайки се да фокусира зрението си върху него. Но откри, че е толкова уморена, че не може дори да помръдне, и каза: — Пусни ме! — на Марко и на мъжа, който все още държеше краката ѝ. Намести се внимателно, като внимаваше да не докосне раната на Марко. Премигваше и едва устояваше на желанието да разтърка очите си, защото знаеше, че така само ще влоши състоянието им. Нямаше място, затова откри, че седи върху здравото бедро на Марко и се е облегла на широките му гърди, докато той я държи с едната си ръка през кръста. Трудно беше да разчете изражението на лицето му. Главата ѝ почиваше на рамото му, извита под неудобен ъгъл. Сигурно му причиняваше болка, — но тя наистина нямаше къде другаде да седне. Той не направи опит да я отмести, а тя за нищо на света нямаше доброволно да седне в нечий друг скют.

— Аз съм Трей — каза ѝ Марко. Тайлър се премести по-близо до нея и тя го прегърна. Усещаше го крехък и слабичък — костите му бяха като птиче. Всъщност той беше като нея. — Прякор е.

Сам преглътна въпросите, които напиреха на устните ѝ, защото имаше и по-важни неща.

— Ние... — О, Господи, не искаше да е част от това, но трябваше да помогне на мисис Менайфи. Ужасът, който изпитваше за нея, стягаше сърцето ѝ. — Трябва да се върнем. Някой трябва да помогне на мисис Менайфи. Беше ранена. Кървеше. А онези мъже останаха в къщата ми. И все още е в ръцете им.

Надяваше се, че тонът ѝ показва всичко, което не искаше да изрече пред Тайлър, а именно, че мисис Менайфи е била измъчвана. И че ако не е била мъртва, когато двамата с Тайлър са успели да избягат, ще започнат отново да я измъчват, за да изтръгнат информация, и че докато такава възможност съществува, те трябва да се върнат и да я спасят.

— Не можем. — Шофьорът очевидно бе безразличен към съдбата на мисис Менайфи и дори не намали скоростта, с която се движеше. Край тях прелитаха стълбове, магазини и заведения за бързо хранене и подсказваха на Сам, че приближават кръстовището на магистралата и че оттам ще влязат в шосе 1–64. На Сам се стори, че шофьорът я наблюдава в огледалото за обратно виждане, но не можеше да бъде сигурна. — Имаш късмет, че спасихме теб.

Сам застина, а ръката на Марко, обвита около кръста ѝ, се стегна още повече. Тайлър вдигна глава и тя се опита да говори спокойно заради него.

— Не можем просто да я оставим!

— Разбира се, че можем — каза шофьорът. — И ще го направим.

— Но вие сте полицаи! Трябва да ѝ помогнете. — После се замисли. — Полицаи сте, нали?

Всички мъже кимнаха. Марко я изгледа така, сякаш искаше да ѝ вдъхне малко вяра.

— Да. И имаме работа, която трябва да свършим. — Тонът на шофьора ѝ подсказваше, че въпросът е приключен. — И тя е да... — посочи Марко с глава — да го отведем, а както теб и сина ти, в безопасност. Което и правим.

— Но мисис Менайфи...

— Местните ченгета са на мястото — каза тихо Марко. — Влизаха в улицата, когато ние излязохме от нея. Те ще се погрижат. Не можем да направим нищо друго.

— Видях полицейска кола, мамо — каза Тайлър. — Полицията ще помогне на мисис Менайфи, нали?

Колебанието в гласа му накара гърлото на Сам да се свие. Беше преживял толкова много тази вечер — достатъчно за всеки и още повече за едно четиригодишно дете. Прегърна го, за да го окуражи. Слава Богу, не бяха намерили Тайлър! Само при мисълта, че е можел да пострада, ѝ прилошаваше.

— Да — каза му. — Ще ѝ помогнат. Разбира се.

— Можеш да благодариш на нас. Ние се обадохме на 911 — каза мъжът, в чийто скют седеше Тайлър. Звучеше така, сякаш се защитаваше. — Те ще изиграят ролята и на чистачите. Ще намерят приятелката ти и ще я отведат в болница.

— Най-доброто, което можем да направим — каза шофьорът.

Сам погледна през прозореца и видя край тях да минават дървета и стълбове, а зад тях бяха звездното нощно небе и далечната лента на реката. Бяха на моста, още едно превозно средство, пътуващо към Сейнт Луис. Огромната арка, която беше символ на града, блестеше в сребристо пред тях. Сам, макар и неохотно, осъзна, че няма връщане назад. Случващото се с мисис Менайфи не беше в нейна власт.

Чувстваше се ужасно. Тъжна и изпълнена с чувство за вина. Дълбоко, дълбоко съжaliaваше, че такъв ужас беше постигнал жената само защото ѝ бе съседка. Но разбираше, че не може да направи нищо повече.

Имам късмет, че Тайлър е жив.

— Преди да влезеш в колата, Тайлър ни разказа какво се случва в къщата. Каза, че коп... — Марко млъкна рязко, хвърли поглед към Тайлър и се поправи: — лошите момчета са използвали и топки горяща хартия.

Сам кимна. Слава Богу, смъденето в очите ѝ вече беше преминало.

— Заключихме се в спалнята на Тайлър. Хвърляха топките под вратата. — Сам преглътна или по-скоро се опита да преглътне. Устата ѝ бе все още пресъхнала, а слюнката ѝ бе горчива. Направи гримаса и потрепери.

— Ето. — Марко ѝ подаде пълна бутилка вода, която взе от мъжа, който държеше Тайлър. И книжни кърпички. — Избърши очите си. И лицето си, както и кожата, която е била изложена на дима.

— Мама стреля по тях — каза Тайлър, а Сам взе бутилката и веднага отпи от нея — райско блаженство за изсъхналата ѝ лигавица. Отново направи гримаса и потрепери. — Тя има пистолет. И им каза, че ще ги застреля, ако се опитат да влязат в стаята ми.

— Стреляла си по тях? — Въпроса зададе Марко, макар всички мъже да я изгледаха с широко отворени очи.

Сам кимна, взе няколко книжни кърпички, намокри ги и ги сложи върху очите си. О, какво облекчение!

— Да, стрелях по тях. Но не мисля, че уцелих никого. Но, повярвай ми, искаше ми се да ги убия. Като говорим за това, искам си пистолета обратно.

Няколко погледа, две отрицателни поклатания на главата и едно категорично *не* от шофьора бяха отговорите, които получи. Замисли се дали да не подхване спор, реши, че е загуба на време, и си спомни, че и бездруго не й бяха останали куршуми. Изведнъж тя престана да бърше очите си и изгледа Марко със смръщени вежди.

— Как ни откри? Как намери къщата ми? Не съм ти казала къде живея. Всъщност много внимавах да не ти кажа.

— Аз му дадох адреса ни. — Тайлър звучеше така, сякаш се гордееше със себе си. Едва миналия месец бе прекарала дълги часове с него, за да го научи на адреса и телефонния им номер.

— Когато... лошите мъже са нахлули в къщата ти, Тайлър се обади на мобилния ти телефон. Търсеше теб. А телефонът ти беше у мен, помниш ли? Разказа ми всичко, което се случи — отговори Марко на погледа, който тя му хвърли. — И ми даде адреса ви.

— Казах ти, че говорих с Трей, мамо. Казах ти, че идва — каза Тайлър.

— Помня. — Успя да се усмихне на Тайлър и дори да го прегърне бързо. — Справил си се добре, момчето ми. Гордея се с теб. Ти ни спаси.

— Лошите мъже ще си отидат ли завинаги? — запита Тайлър. Гласът му изведнъж бе изгубил силата си.

— Надявам се — отговори мрачно шофьорът. Но нещо в това му подсказа на Сам, че не е убеден. После осъзна, че погледите, които той хвърляше в огледалото за обратно виждане, въобще не бяха насочени към нея. Той гледаше дали някой не ги следи. Всъщност двамата мъже, седящи от двете страни на Марко, също хвърляха бързи погледи назад. Мъжът от предната седалка наблюдаваше в страничното огледало.

— Да — каза тя на Тайлър с твърд тон, предизвиквайки ги да й противоречат, ако смеят. Но докато произнасяше думите, погледът й срещна този на Марко и онова, което той й подсказа, предизвика студени тръпки по гърба й.

Погледът му ясно казваше — все едно, че го бе изрекъл на глас — че онези, които го преследват, няма да се спрат пред нищо, докато той не бъде мъртъв. Сам много се страхуваше, че сега те искат още нейната смърт, както и тази на детето ѝ.

Не можеше да задава въпроси пред Тайлър, за да не го тревожи, но трябваше да знае.

— И какво ще стане сега? — запита.

ГЛАВА 12

— *Те остават с мен* — каза Дани на Сандърс, имайки предвид Сам и Тайлър. Погледна Сам, която седеше на един от подредените покрай стената сгъваеми столове в малкия и слабо осветен офис в хангара на Националната охрана на летище *Скот*. Сам беше бледа и отпуснала рамене и изглеждаше много уморена, както и прекалено млада да бъде нечия майка; и красива, като се имаха предвид обстоятелствата. Беше прегърнала детето си с едната си ръка, а то се бе сгушило в нея, стиснало мечето си, и спеше дълбоко.

— Сам, трябва да останете с мен. Не им позволявай да те убедят да отидеш някъде с Тайлър без мен. Чуваш ли?

— Чувам.

Погледна го смръщено миг преди да го отведат. Наближаваше пет часът сутринта и освен че беше уплашена до смърт, тя беше смъртно уморена. Но се държеше и той знаеше, че е така заради детето. Двама военни лекари сложиха Дани върху носилката и го понесоха към хирургичното отделение за спешна операция. Щяха да се погрижат за крака му, както и за другите му наранявания. Той нямаше друг избор, освен да им позволи да го направят, но мисълта за това, колко много неща можеха да се объркат, докато беше в операционната, не му даваше и миг покой. За десетината дни преди тази вечер, през които под името Марко бе поставен под защитата на Сандърс, беше разбрал как действа той — вземаше решенията, които бяха изцяло подчинени на задачата, която трябваше да изпълни. И можеше много лесно да реши, че Сам и детето ѝ не са негов проблем и че дори пречат на изпълнението на задачата му. Накратко, беше напълно способен да ги изпрати някъде другаде, докато той, Дани, лежи в безсъзнание, а после, при свършен факт, само да свие рамене.

Никой, освен него, не даваше и пет пари за Саманта Джоунс и сина ѝ. Те се бяха забъркали случайно в това и Сандърс ги бе спасил едва ли не против волята си. Не разполагаха с нищо, освен с общо описание на нападателите си. Вече ги бяха описали, докато пътуваха в

колата, с това се потвърди, че и Вайт е бил там. Тъй като никой нямаше интерес да запази живота им, никой — хората от всички агенции — нямаше да се постарее да го направи. Никой нямаше да даде и пет пари за тях, стига да не знаеха местонахождението на Марко. Щом бяха в неведение, какво значение имаше дали хората на *Зета* ще ги заловят? Кое то и щеше да стане, ако някой не им помогнеше. Що се отнасяше до правителството, Сам и Тайлър бяха ненужни, което ги поставяше в сериозна опасност.

Щяха да са в безопасност само ако бяха с него. Защитата, с която го обграждаха, имаше своите недостатъци. Един от тях беше, че *Зета* бяха по неговите следи, а не по тези на истинския Рик Марко, но защитата пак бе достатъчно добра. Важното беше, че докато Сам и Тайлър бяха с него, щеше да се грижи за тях. Бе решил, че това е неговата мисия. Разбира се, щеше да е по-добре да разчита на физическите си сили и се надяваше това скоро да стане. Добрата новина беше, че раната му щеше бързо да заздравее.

— Разбра ли ме добре? — каза той на Сандърс, когато носилката мина през двойната врата на малката клиника, където щяха да го оперират. Миризма на антисептик нахлу в ноздрите му. После видя двамата мъже в зелени престилки и ръкавици, които го очакваха. По дяволите. Щеше да боли. Но други, по-належащи неща, изместиха тази мисъл от главата му. Дани изгледа Сандърс със смръщени вежди, за да му даде ясно да разбере, че няма да се откаже от защитата на Сам и Тайлър. — Ако не са с мен, когато изляза от упойката, няма да кажа нито дума.

— Опитваш се да изнудваш правителството? — изръмжа Сандърс в отговор. Но Дани беше сигурен, че са го разбрали. Ако не бяха, беше прекалено късно да направи каквото и да е. Вече бяха до него и забиваха иглата в ръката му. Нещо студено се вля във вените му и той направи гримаса...

Когато дойде в съзнание, беше замаян и устата му беше пресъхнала. Чувстваше се добре, което вероятно се дължеше на лекарствата, които му преливаха чрез системата. За миг му се струваше, че плава из въздуха, и не мислеше за нищо, освен за болката. После реалността започна да нахлува — кракът му беше ранен и беше опериран. Все още лежеше по гръб и беше върху количката, но сега беше завързан с колани през гърдите и бедрата. Със системи му

преливаха кой знае какви обезболяващи. Беше в малка и тясна стая с извит таван. Банката бе празна наполовина. Беше студено и беше покрит с бяло одеяло до подмишниците. Беше радостен да открие, че ръцете му са свободни. Заопипва наоколо и откри, че стига до токите, които закопчаваха коланите, което означаваше, че можеше да се освободи при нужда, макар и не особено бързо. Светлината идваше от странни малки кръгли отвори в двата края на тавана. Чуваше се някакъв дълбок пулсиращ звук, от който цялата стая вибрираше — дали не бе някакъв генератор? Двигател?

После в сенките в далечния край на стаята се размърда фигура и се отдели от стената. Дани протегна врат, за да вижда по-добре кой върви към него.

Напрегна се. Беше прекалено отпуснат и тялото му не искаше да застане нащрек. Искаше да седне, но коланите го придържаха здраво за количката.

О, да, коланите. Защо, по дяволите, го бяха закопчали така?

Потърси токата, която бе на гърдите му. Но ръцете му бяха бавни, а пръстите — тромави и истината беше, че просто не можеше да се освободи бързо.

Като доказателство колко бавно работи мисълта му, току-що му беше хрумнало, че може да извика за помощ, когато фигурата се приближи достатъчно и той я позна.

— Критендън — произнесе на глас името на шефа си. Би трябвало да изпитва облекчение, но не беше така.

— Голяма каша забърка и трябваше да я разчистим, Пантеро. Петима убити. — Критендън тежеше близо сто килограма при ръст сто и осемдесет, имаше къса посивяваща коса, остри черти и постоянен загар. Беше на четирийсет и осем и беше специален агент на ФБР. И не изглеждаше никак щастлив. Приличаше на член на Националната охрана, в каквата униформа беше облечен. Охрана? Униформа? Имаше дори значка с име на гърдите. Дани премигна и започна да премисля онова, което виждаше. Умът му работеше бавно, да, но нещо не се връзваше. После осъзна, че Критендън е под прикритие. Разбира се. Като самия Дани, който бе приел самоличността на Рик Марко. Никой, включително Брус Сандърс и бандата му клоуни, временно натоварени със защитата му, не можеше да си позволи да знае, че човекът, когото охраняваха, не е този, за когото се представя или че има каквато и да е

връзка с ФБР. В главата му се зароди мисъл и надделя над всички останали — щом Критендън можеше да проникне в охраната на Сандърс, Вайт и хората вероятно също можеха. И Дани отново изпита тревога.

— Аз убих само двама — възрази Дани. Сети се нещо, което на всяка цена трябваше да каже. — И, между другото, в момента Арми Вайт работи за *Зета*. Той беше по петите ми.

— Вайт, ха? — Критендън сви устни, сякаш искаше да подсвирне. — Трябва наистина да те искат — тоест да искат Марко — мъртъв. Е, вероятно можем да го премахнем като част от тази операция.

— Добра идея.

Критендън смръщи вежди.

— Какво стана там, по дяволите?

— Ти ми кажи. — Паметта на Дани започна бавно да се връща. Нападението над уж сигурната къща. Мъртвите полицаи. Самият той се беше спасил като по чудо. Сам. И Тайлър. Гняв закипя в него. — Къде, по дяволите, бяхте вие, момчета?

— Не можахме да стигнем до теб навреме. — В гласа на Критендън нямаше нотка нито на съжаление, нито на извинение. Сякаш водеше административна среща. И то не особено важна. — Хофман и Лутс държаха мястото под око, но когато наблюдаваш нещо отдалеч, може да има и пропуски. Като стигнахме там, теб вече те нямаше.

— Можеха да ме убият. — Обикновено не би повдигнал този въпрос — рискът беше част от работата му и особено от операциите под прикритие като тази — но сега явно му въздействаха лекарствата, които му преливаха. — Щяха да ме убият, ако не беше момичето.

Критендън кимна.

— Саманта Джоунс. Възраст двайсет и три. Самотна майка. Дете Тайлър, на четири. Собственик на *камион* и дребен бизнес. Завършила гимназия, посещавала за кратко колеж и сега учи за медицински техник. Израснала в системата за приемни грижи. Арестувана веднъж — на деветнайсет — за задигане на нещо дребно от магазин. Няма други данни.

Дани изгледа Критендън, докато информацията бавно попиваше в мозъка му и се добавяше към онова, което вече знаеше за Сам.

Тревожеше го фактът, че е била арестувана веднъж.

— Добре си я проучил.

— Да, по дяволите. Ами ако е била подставено лице?

— Не е.

— И си сигурен, защото...? О, да, защото е секси.

— Няма нищо общо с това. Тя ми спаси живота. Ако не бе дошла, за да вдигне колата, в чийто багажник Вайт ме беше натъпкал, нямаше да водим този разговор. Щях вече да съм мъртъв. Длъжник съм ѝ. Не искам нещо да ѝ се случи — нито на нея, нито на сина ѝ. Ясно ли е?

Критендън вдигна и двете си ръце в жест, който трябваше да означава невинност.

— Казваш го така, сякаш имам нещо против. А нямам. — Изражението му издаваше известна горчивина. — Красива жена, трябва да се признае.

Дани отново изгледа Критендън. Искаше погледът му да бъде красноречив и сплашващ, но не знаеше дали е успял, защото се чувстваше така отпуснат. Но думите можеха да помогнат.

— Тя и детето ѝ ще останат с мен и ще получат закрила точно като мен. Или можеш да си вземеш задачата и да си я завреш в задника.

— Няма нужда от раздражителност. — Тонът на Критендън го укоряваше. — Всъщност за нас е добре да изпълним молбата ти. Тъй като знаят за момичето и вече показаха, че са готови да преследват и нея, оставяме им още по-явна следа. Марко трябва да извади на бял свят всеки доставчик, клиент и мръсен агент, с които си е имал работа.

— Погрижи се тогава това да стане.

— Разбира се. Имаш думата ми.

— Освен ако нещо не се обърка, а? — Имаше предвид случилото се.

— Е, това вече е прекалено. Момичето ще бъде защитено.

В ума на Дани изплува неясен спомен. Мозъкът му наистина работеше бавно.

— Вайт ме пита къде са парите. Преди да стреля в крака ми. Когато изглеждаше, че се кани да направи същото с ръката ми, му казах, че са у Сантос. И той като че ли ми повярва.

Критендън го изгледа остро.

— Какви пари?

— Не знам. Но Вайт определено смяташе, че има такива. Като съдя по това, колко много искаше да узнае къде са, сумата трябва да е значителна.

— Той не каза ли... — Критендън вдигна рязко глава. Звук, който идваше отвън, достигна до съзнанието на Дани частица от секундата по-късно. Някой приближаваше. Може би дори няколко души.

— Имам нужда от оръжие — каза настоятелно. Беше очевидно, че разговорът му с Критендън беше история.

Критендън го погледна.

— Ще видя какво мога да направя. Но не тук. По-късно.

Метален звук, последван от отварянето на тясната врата в далечния край на стаята, привлече вниманието на Дани. Не беше забелязал вратата преди вероятно защото до този момент тя му се струваше част от загадъчно извитата стена. Тя се повдигна като крило и вътре нахлу свеж топъл въздух и сивотата на утрото. Видя част от небето, обагрено в розови отблясъци. Червените светлини на някаква кула се отразяваха от покрива на дълга и ниска сграда с огромна гаражна врата — хангар. И тогава разбра — намираше се в самолет. Малък самолет с може би шест места. Можеше да види седалките само ако повдигнеше глава. Количката се намираше в малкото товарно отделение отзад. Двете части на самолета бяха отделени със завеса, но тя бе дръпната само наполовина. Самолетът вероятно беше предназначен да превозва пациенти, което обясняваше и защо имаше приспособления за инсталирането на количка.

— Ще поддържаме връзка. — С тези думи, Критендън тръгна към вратата. Дани нямаше възможност да отговори.

В този миг влезе лекар, който не изглеждаше ни най-малко изненадан да види Критендън. Кимна му и тръгна към Дани, а Критендън излезе от самолета.

— Радвам се да видя, че си дошъл в съзнание. — Очевидно беше видял, че Дани го гледа. — Съжалявам, че трябваше да те оставя, но трябваше да приема спешно телефонно обаждане. Хенеси ли закопча коланите?

Дани предположи, че Хенеси беше всъщност Критендън.

— Готов съм да тръгваме. — Дани направи знак с вдигнати палци. Лекарят провери системата му, която сега бе пълна едва една

четвърт. После вниманието на Дани беше привлечено от влизането на Сам, която носеше Тайлър на ръце. Беше дребна и крехка и синът ѝ изглеждаше прекалено тежък за нея, но тя се справяше. Беше очевидно, че детето спи дълбоко. Сам влезе и се поколеба, но се отпусна малко, когато го видя. Знаеше как се чувства тя — той също изпитваше облекчение да види нея и момчето. До този момент не осъзнаваше колко силно се тревожи, че тя може да не се появи. Не защото нямаше доверие на Сандърс и Критендън — добре де, наистина им нямаше доверие, когато ставаше въпрос за Сам. Понеже и двамата се ръководеха единствено от правилата, за тях мисията диктуваше действията. Ако дори само единият от тях мислеше, че присъствието на Сам и детето на борда би застрашило мисията, щяха да се отърват от тях възможно най-бързо, без ни най-малко да се тревожат как би им се отразило това.

Но ето че Сам беше тук. Лицето ѝ беше бледо, беше изтощена, косата ѝ, макар и прибрана в конска опашка, пак се спускаше в безпорядък по гърба ѝ, дрехите ѝ бяха изцапани с кръвта му, но тя пак, както беше отбелязал Критендън, беше секси. Той ѝ махна с пръсти, на което тя отговори с присвиване на очите и гримаса. Кое не бе топло посрещане, но поне двамата с детето бяха тук. След тях влязоха Сандърс, Гроувс, Абрамович и О'Брайън. Те също изглеждаха уморени, но Дани не даваше и пет пари. Последен влезе мъж в униформа и затвори вратата. Пилотът вероятно вече беше в кабината, защото двигателите зареваха в мига, в който вратата бе затворена. Всички седнаха и закопчаха коланите. Лекарят спусна седалка близо до главата на Дани и също закопча колана си. Секунди по-късно самолетът се движеше по пистата и набираше скорост. После излетя, издигайки се стремително, и ако количката не беше закована за пода, той щеше да политне напред. Кое наведе Дани на мисълта, че Критендън е доста съобразителен и има неограничени възможности. Само след секунди летяха Бог знае накъде.

Никой не дойде да разговаря с него, а монотонният рев на двигателите го приспиваше. Дани дори не разбра, че е заспал, докато не се събуди. Самолетът тъкмо кацаше, подскачаше по неравностите на пистата. Може би това го беше събудило. Когато спря, на Дани му стана ясно, че кракът му не се е възстановил на сто процента. Усещаше и другите си наранявания. О, не беше точно остра болка, но все пак

достатъчна, че да го накара да погледне към системата и да види, че течността в банката е свършила. По дяволите.

Бърз поглед потвърди, че Сам — и вероятно Тайлър, макар че не можеше да го види — са все още с него. Това го зарадва и отклони мисълта му от болката.

Но когато го прехвърлиха от количката в чакащия го *Шевролет* — тъмен на цвят, но не черен, като че ли за да избегнат подозренията, че пътуват федерални агенти — Дани беше разбрал, че да не мисли за болката е изгубена кауза. Чувстваше се така, сякаш бе прегазен от тежък камион. Беше все още рано сутринта, нямаше девет часът според часовника на таблото, но слънцето грееше ярко на безоблачното небе и денят обещавахе да бъде горещ. Планините се издигаха в далечината с хладно величие, което контрастираше с равнината, през която минаваха. Като гледаше пейзажа, Дани бе почти сигурен, че са в Невада и пътуват на север. Единственото, което Сандърс и мрачните му спътници бяха казали, бе, че ще пътуват по земя, а няма да летят през останалата част от пътя, защото самолетите са лесни за проследяване. Не че всъщност имаше значение накъде пътуваха — основният принцип беше да се крият, а къде — не беше важно.

Преди да го сложи в инвалидната количка, която го чакаше на летището, и да му даде патериците за по-късно, а после да го остави на милостта на Сандърс и компания, лекарят даде на Дани торбичка, пълна с лекарства, и го инструктира какво и кога да пие. Но той не искаше да взема лекарства за успокояване на болката, защото трябваше да остане с трезв разсъдък. Сега обаче, когато се движеха бързо по магистралата със средна скорост десет километра над разрешената, за да не се различават по никакъв начин от другите превозни средства на пътя, кракът го болеше по-силно. Отказал се от мисълта да устои — а и с четирима добри полицаи за защита за какво му бе трезв разсъдък? — той извади едно шишенце, погледна етикета просто за да е сигурен, изсипа две хапчета *Лортаб* в дланта си и ги глътна с малко вода. После, за всеки случай, глътна още две, но се задави.

— Ето. — Тайлър, който се беше събудил при приземяването, му подаде кутията портокалов сок, която Сам бе изнамерила отнякъде и от която той отпиваше, откакто бяха в джипа.

Обикновено не би се възползвал от напитката на детето. Освен това, на кутията бяха нарисувани детски герои от анимационни филми,

което го караше да мисли, че вътре има някаква смес за деца, която няма особено да му хареса. Трето, детето изглеждаше така, сякаш имаше по-голяма нужда от сока от него. Но хапчетата бяха заседнали в гърлото му, а наистина, наистина имаше нужда от тях.

Усещаше крака си така, сякаш някой се опитваше да го прегризе.

— Благодаря. — Взе кутията, извади сламката и изсипа малко от течността в устата си. Преглътна — не беше чак толкова лошо — постави отново сламката в дупката и върна кутията на Тайлър, с което си заслужи мрачен поглед от Сам.

— Той ми го предложи — каза Дани в опит да се защити.

Той седеше на най-задната седалка, протегнал крака си пред себе си. Не можеше да види как е превързан, защото, когато бе дошъл в съзнание след операцията, дрехите му бяха изчезнали някъде и бяха заменени от сини болнични пижами, които той усещаше прекалено стегнати. Пред него седяха Гроувс и О'Брайън. Сам и Тайлър, които като него бяха определени за най-задната седалка: той — заради нуждата да протегне крака си, а те, защото бяха дребни и леки и единствените, които бяха приятели с него — седяха от двете му страни. Отпред бяха Сандърс, който шофираше, и Абрамович, чието оръжие беше извадено. На всички им личеше, че не бяха спали. Дани предполагаше, че той и Тайлър бяха единствените, които бяха дремнали.

— Тайлър трябва да закуси — каза Сам първо на него, а после се наведе и го повтори по-високо, за да я чуят и другите. Тонът ѝ подсказваше, че не е в най-доброто си настроение. — Ще трябва скоро да спрем.

— Няма да спрем, докато не стигнем там, закъдето сме тръгнали — отговори Сандърс. — Още няколко часа.

— Имам *Сникърс* в джоба си. Детето може да го вземе — предложи Гроувс и се обърна към тях.

— Благодаря, но е по-добре да не яде сладко на закуска. Може да му прилошее.

— Правилно, не искаме това — отговори Гроувс и не бе единственият, който хвърли тайно поглед на Тайлър.

— Всичко е наред, мамо — обади се Тайлър. — Не съм гладен.

— Какво има в хладилната чанта? — запита Дани с надежда, че някой бе се погрижил за храна, защото знаеше, че ще е изключително

трудно да накарат Сандърс да спре, преди да са пристигнали. Щом детето имаше нужда от закуска, хладилната чанта бе най-добрата възможност.

Сам го изгледа с присвити очи.

— Оръжие — отговори тихо, вероятно не искаше Тайлър да я чуе. — Вече проверих.

— Оръжие — повтори щастливо Тайлър и се оживи малко. — Може ли да погледна?

Острият поглед, с който майка му му отвърна, накара усмивката на Дани да замръзне.

— Добре е детето да знае какво му е позволено и какво — не — побърза да се обади Дани.

Сам не изглеждаше доволна от похвалата.

— И така, къде отиваме? — Сам се облегна назад и скръсти ръце на гърди. — На вас говоря, мистър Сандърс.

Излъчваше враждебност. Два кичура се бяха изплъзнали от опашката и обрамчваха лицето ѝ. Конската опашка и това, че не бе сложила грим — беше измила лицето си в тоалетната на самолета, знаеше го, защото я бе видял да го изтрива с кърпичка на излизане — би трябвало да отнема от красотата ѝ. Но не беше така. Тя изглеждаше петнайсетгодишна, с тяло на зряла жена. Тъй като той беше по-висок от нея и заради прилепналото по тялото ѝ потниче с ниско изрязано деколте, нямаше как да не вижда закръглените ѝ гърди и тъмната цепка между тях. На всичкото отгоре, хапчетата, които беше взел, намаляваха самоконтрола му. Изискваше се усилие, за да извърне очи от съблазнителните ѝ извивки. Накрая Дани все пак успя да събере достатъчно воля, за да гледа право напред или превозните средства, които се стрелкаха от двете им страни, и да не мисли за Сам, която седеше до него. Дани можеше да ѝ каже, че си губи времето, като задава въпроси на Сандърс, но се наслаждаваше на ефекта от хапчетата и се стараше да не прави нищо прекалено глупаво като например да го уловят, че гледа в деколтето ѝ.

— Някъде — отговори неопределено Сандърс.

— Това са глупости. — Сам го стрелна с поглед. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове и Дани беше сигурен, че е заради липсата на сън. Но сега, на дневната светлина, те изглеждаха по-сини, отколкото му се бяха сторили предната вечер. Сини като лазура. Миглите ѝ бяха

дълги и гъсти и черни като косата ѝ. Веждите ѝ, също черни и деликатно извити, почти се срещаха над носа ѝ, когато се мръщеше. Устните ѝ, макар и стиснати гневно в момента, бяха пълни, естествено розови и изкусително меки. Точно каквито бяха и гърдите ѝ...

Задръж. Не. Не мисли за това.

— Какво, по-точно, е глупости? — запита Сандърс.

— Цялата тази каша. От началото до края. — Отвори очи и погледът ѝ срещна този на Дани. — Кога ще можем да си отидем у дома?

Наистина нямаше положителен отговор на този въпрос, затова Дани направи гримаса, която трябваше да го извини.

— Възможно най-скоро? — опита.

— Още глупости.

— Най-добрият отговор, който можеш да получиш — намеси се Сандърс. Което не беше мъдро според Дани, но така отвлече вниманието на Сам от него.

Хапчетата наистина действаха, разбра той тогава. Направи всичко възможно да фокусира погледа си в нещо различно от онова, което гледаше преди малко. Сега очите му бяха впити в Сандърс, който не знаеше това, защото беше с гръб към него. Дани се радваше, че гневът ѝ бе насочен към Сандърс, а не към него. Като видя как другите леко се раздвижиха и седнаха така, че да не виждат Сам, Дани заключи, че той не е единственият, който забелязва женствените ѝ форми.

— Искам да знам къде ни водите — каза Сам дори по-остро отпреди. — Имам право да знам.

В огледалото за обратно виждане, Дани видя как Сандърс присви очи, и разбра, че ако отговори, то думите му ще бъдат доста груби.

— В Невада сме — намеси се, преди Сандърс да е казал нещо, което само щеше да направи нещата по-трудни за всички тях. — Пътуваме на север. — Погледна планините в далечината и добави: — Мисля, че пътуваме към Айдахо.

Сандърс смръщи още по-силно вежди, с което му показа, че е прав.

— Къде в Айдахо? — Големите ѝ сини очи се обърнаха към Дани. Не гледаха нежно и не бяха изпълнени със светлина. По дяволите, не трябваше да се намесва в разговора.

— Не знам — трябваше да признае.

Тя го изгледа гневно.

— Къде в Айдахо? — Въпросът бе отправен към Сандърс, който подхвърли отговора през рамо:

— Това е въпрос на сигурност.

— Трябва да знам.

— Казаха ми да запазя дестинацията ни в тайна, докато не стигнем там — каза мрачно Сандърс. — И това възнамерявам да направя. За твоята безопасност е, мис Джоунс. За безопасността на всички ни.

Като видя как Сам стисна устни — и в отговор как гърдите ѝ се повдигнаха — Дани се застави отново да гледа право напред и се приготви да понесе възмущението ѝ.

— Лошите още ли ни търсят, мамо? — намеси се Тайлър. Гласът му беше тих и напрегнат. Плъзна се малко по-близо до Дани, докато говореше, и така го принуди да сведе поглед към него. Сам, която седеше от другата му страна, издаде някакъв нечленоразделен, но тревожен звук. И погледна разтревожено Тайлър.

Преди да е успяла да каже още нещо или пък Сандърс да е отговорил с думи, които само биха предизвикали по-силен страх у тях, Дани се обърна към Тайлър:

— Майка ти изплаши всичките лоши момчета. Помисли: ти щеше ли да се приближиш до нея, ако имаше оръжие?

Това накара Тайлър да се засмее. Той поклати глава.

— Не.

— Аз също — усмихна му се Дани.

— Няма нужда да се тревожиш. — Гласът на Сам беше изгубил остротата си. Целта ѝ бе единствено да успокои сина си.

— Знам, мамо. Сега сме в безопасност, защото сме с Трей.

Изражението на Сам подсказваше, че не е убедена. Но знаеше също така, че тя няма да подхване спор. После Дани усети една малка ръчичка да се пъхва под лакътя му. Сведе поглед и видя, че Тайлър прегръща ръката му. Явно усетило погледа му, детето вдигна очи към него и му се усмихна: бяха сини, обрамчени с дългите черни мигли на майка му с тази разлика, че в неговите се четеше доверие. Към него. Въпреки счупения си пръст, Дани прегърна детето през раменете. Тайлър се сгуши в него.

Това докосна някаква струна дълбоко в душата на Дани, за чието съществуване той не знаеше.

Обеща си, че каквото и да стане, ще запази живота на детето и на майка му.

Сам му хвърли поглед, който бе невъзможно да се разгадае. Но беше сигурен, че не се предава с думите: *Благодаря ти, че беше мил със сина ми.*

Усмихна й се. Тя смръщи вежди.

Известно време пътуваха мълчаливо и се чуваха само шумовете, съпътстващи движението на колата. Слънцето изгря и денят стана горещ. Дори в джипа започна да става топло — поне на седалката, до която въздухът от климатика очевидно не достигаше. Тъй като и Тайлър, и Сам се бяха облегли на него и дремеха, Дани откри, че започва да се изпотява. Кракът започна пак да го боли, което означаваше, че действието на хапчетата преминава. Беше време да вземе още две — преди болката да е започнала да го разкъсва — но не искаше да протегне ръка към торбичката, която беше в джоба на седалката пред Сам, защото можеше да ги събуди.

Пригответи се да търпи.

Полицайте разговаряха тихо. Дани не чуваше какво казват, а и не го интересуваеше особено. Гледаше през прозореца, докато равнинната местност бавно преминаваше в хълмиста, а отнякъде дойдоха тъмни облаци, които засенчиха планините на запад. Край тях премина голям камион с осемнайсет колела и разтреса джипа. Тайлър издаде някакъв тих звук.

Сам се събуди веднага и се отдръпна от него, сякаш пареше. Протегна се и му хвърли гневен поглед. Беше ли възможно да е ядосана, защото се бе облягала на него в съня си? Ако не беше това, нямаше никаква идея какво може да бъде. И погледна тревожно Тайлър.

Тайлър беше буден, също се бе отдръпнал леко от Дани и разтъркваше очите си.

Дани се възползва от момента, наведе се напред и взе торбичката с лекарствата.

— Мамо — каза Тайлър едва чуто, — мисля, че ми е лошо.

Лошо? Дали щеше да повърне?

След секунда, през която от гърлото на Тайлър излезе гъргорещ звук, Дани разбра, че отговорът е положителен.

Благодарен, че действието на *Лортаб* бе преминало и рефлексите му са нормални, Дани изсипа хапчетата в скута си. Сам се наведе и извика:

— Трябва веднага да спрете!

Но тези, които седяха отпред, не подозираха нищо. Дани хвърли поглед на Тайлър, разтвори торбичката и я задържа пред бледото и потящо се лице на детето. Точно навреме.

ГЛАВА 13

Това бяха най-лошите двацет и четири часа от живота на Дани. Мисис Менайфи беше мъртва — информацията беше предадена на Сандърс точно преди да се качат в самолета. Сандърс я беше предал на останалите полицаи, които бяха съобщили на Сам. Тя се почувства едновременно съкрушена, ужасена, виновна и скърбяща. Още не беше казала на Тайлър. И не беше сигурна, че ще го направи. Със сигурност нямаше, ако той не запиташе. Двамата с Тайлър също едва не бяха загинали и тя все още се страхуваше, че някой иска смъртта им. Всъщност страхът не я напусна нито за миг. В добавка, бяха откъснати от дома си и от всичко, което познаваха, и тя нямаше никаква представа кога ще могат да се върнат. С други думи, животът ѝ се беше разпаднал и нямаше изгледи скоро да стане по-добър.

Главата я болеше. Беше толкова уморена, че едва поставяше единия си крак пред другия. Излезе от непознатата спалня, в която току-що бе разказала на сина си приказки за лека нощ — обикновено му четеше, но тук нямаше книги — и той беше заспал. Онова, което видя, я накара да се закове на място. В банята отсреща, загърнат в бял халат, Марко бе застанал на един крак, наведен предпазливо, патериците бяха облепени на мивката до него, главата му бе отметната назад, ръката му бе поднесена към устата и той преглъщаше.

Малката кафява опаковка в другата му ръка ѝ каза всичко — той вземаше още болкоуспокояващи.

Тя смръщи вежди.

Наистина беше изтощена. Минаваше единайсет вечерта, което означаваше, че е след полунощ у дома. Ако се изключеше дрямката в джипа — ядоса се, като си спомни, че се бе облягала на Марко — не беше спала в продължение на трийсет и шест часа. Бяха обядвали в *Макдоналдс*. Добре, че бяха хапнали, защото на Тайлър му прилошаваше, когато беше гладен. Трябваше да настоява да спрат за храна, но не беше го направила. Все още се страхуваше и Тайлър бе този, който бе платил цената, което нямаше да се случи отново, ако

можеше да го предотврати. Вечерята се състоеше от пица, купена в Покатело, Айдахо. Тук бяха настанени временно в тих буржоазен квартал близо до река Портньоф. На горния етаж, където бяха настанени тя, Тайлър и Марко, имаше две бани — едната бе свързана с голямата спалня — и три спални. Тя беше в голямата спалня, Тайлър в тази до нея, а Марко — в третата от другата страна на коридора. На долния етаж имаше една баня, огромна стая с камина, кухня с трапезария и веранда. О'Брайън беше на пост — или по-скоро гледаше телевизия — в голямата стая. Очевидно изтеглил късата сламка, Гроувс беше в джипа, паркиран стратегически на алеята, и също наблюдаваше през тъмните му прозорци. Сандърс и Абрамович бяха в съседната къща — единият трябваше да наблюдава охранителната камера, която обхващаше всички входове на къщата, в която бяха настанени тя, Тайлър и Марко, а другият вероятно спеше.

Всички тези предохранителни мерки бяха обяснени на Марко при пристигането им в къщата, тя също ги беше чула. Макар че никой не си бе направил труда да ѝ обясни нещо. Тогава — Тайлър се беше сгушил до нея на дивана, ядеше пица и гледаше телевизия, макар тя да знаеше, че попива всичко, което става около него — тя не беше задавала никакви въпроси, защото не искаше да издаде пред Тайлър колко е разтревожена от положението, в което се намираха.

Колко ли щяха да останат тук? Нямаше представа. Какво се предполагаше, че трябва да правят? И за това нямаше представа. Какво ли ставаше у дома? Същият отговор. Нямаше представа за каквото и да било и тревогата я разяждаше. А най-лошото беше, че имаше отвратително главоболие — очевидно изпитваше последицата от удара по главата, който бе понесла, преди да я хвърлят в багажника на *БМВ-то*. А може да се дължеше и на напрежението, защото такава очевидно имаше. Както и да е, основното беше, че не се чувстваше добре. Освен това, нямаше да се изненада, ако Тайлър имаше кошмари и се събудеше с викове.

А причината за всичките ѝ проблеми стоеше право пред нея, босоног и разкрил загорелите си мускулисти гърди, и не изглеждаше разтревожен от нищо, освен от това колко хапчета да вземе.

— Не трябва да вземаш повече от осем за двайсет и четири часа, нали знаеш — каза рязко, спря пред вратата на банята и го изгледа гневно. Вземаше хапчета за четвърти път, а ѝ се струваше, че всеки път

гълта поне по четири. Беше прекалено уморена, за да води сметка, но това със сигурност правеше повече от осем за двайсет и четири часа. — Какво, да не би, освен всичко друго, да си и наркоман?

Гроувс и О'Брайън си бяха направили труда да я информират за това *всичко друго*, докато оперираха крака на Марко. Беше научила, че той е корумпиран федерален агент — *някога беше един от нас*, така се беше изразил Гроувс — обърнал се срещу своите и тайно сътруднически на наркотрафикантите. Лесно можеше да повярва на това, защото той бе достатъчно способен да бъде федерален агент, а и полицаите със сигурност не му осигуряваха защита за нищо. Но макар че не искаше да го признае, това я тревожеше. Докато не научи всички тези неща, чувстваше, че може да му има доверие. Но сега вече не. На него не можеше да се има доверие и тя трябваше да го запомни.

— Не съм наркоман. Кракът ме боли — отговори тихо и спокойно и остави шишенцето с хапчетата. Сви дланта си в шепа, пи два пъти от чешмата, спря водата и се обърна да я погледне. Или банята бе по-малка, отколкото бе мислила, или Марко бе по-едър, отколкото ѝ се струваше. Както и да бе, той, изглежда, заемаше много място. Върхът на главата му бе почти на едно ниво с върха на голямото огледало, заемащо по-голямата част от лявата стена, а раменете му бяха достатъчно широки да заемат повече пространство между ваната и мивката. — А и откъде знаеш колко хапчета трябва да взема?

— Знам, защото, за разлика от теб, слушах, когато лекарят обясняваше — отговори рязко тя.

— Аха. — Подпрял хълбок на мивката, Марко я изгледа от главата до петите. Изглеждаше невероятно бодър, като се имаше предвид какъв беше денят. Косата му беше мокра и пригладена назад. Носът му беше все още подут, около едното му око все още имаше син кръг, пурпурни петна имаше по челото и лявата му скула, в ъгълчето на устата му имаше малка порезна рана. Но през по-голямата част от деня беше слагал лед върху раните си и в резултат изглеждаше много по-добре. Привлекателен дори — точно както беше подозирала. Мократа коса и халатът, показваха, че току-що е взел душ. Самата тя беше взела душ и беше по халат, наметнат върху прекалено големите за нея мъжка бяла тениска и някакви торбести панталони. — В къщата имаше на разположение, дрехи, които им бяха казали, че могат да обличат. Дрехите трябваше да подхождат на новата им самоличност, според

която бяха женена двойка — Грег и Лора Джеймс и синът им Тайлър. И предвид всичко това, не можеше да го вини. Но можеше — и го винеше — за всичко друго. За цялата тази проклета каша.

— Тайлър заспа ли? — запита той.

Не искаше да говори за Тайлър с него.

— Да.

Понечи да се отдалечи.

— Чакай, трябва да те питам нещо. Да, не внимавах много, когато лекарят ми обяснява за лекарствата. И мисля, че изпих доста болкоуспокояващи и антибиотици. Но за какво ми е тубичката с мехлема?

— Тубичка с мехлем? — Сам се канеше да го среже със забележката, че неговите лекарства са си негов проблем, но тъй като не бе видяла в торбичката тубичка с мехлем, се учуди и се обърна.

— Това. — Той сведе поглед и вдигна тубичка, която приличаше на семейна паста за зъби, така, че тя да я види. Беше черно-жълта и с капачка, която се развиваше. — Имаш ли някаква представа какво трябва да правя с това?

Беше много възможно да не иска да знае, но любопитството победи и Сам пристъпи напред върху бежовите плочки — всичко в къщата беше в бежови, кафяви или други приглушени земни нюанси — за да види по-добре тубичката. В банята бе все още топло от водата и ухаеше приятно, а по огледалото все още се виждаха капчици влага, както и по завесата надуша. Тя спря до вратата и погледна надписа върху тубичката.

— Мехлем антибиотик. Утре, което ще рече два-сет и четири часа след отстраняването на куршума, трябва да смениш превръзките и да намажеш раната с него. После отново да я превържеш. И после да повтаряш това по веднъж на ден. — Сведе поглед към ранения му крак, който в момента не се виждаше, защото оставаше под халата с дължина до под коляното. Тя беше облечена в същия халат, но при нея той стигаше до глезените и беше достатъчно голям за да я обгърне два пъти. Което само показваше колко едър бе той. — И трябва да внимаваш превръзките да остават чисти и сухи.

— Старая се, виждаш ли? — Преди Сам да е осъзнала какво се кани да направи, той разтвори халата и ѝ показа бедрото си. За миг изтръпна, но видя края на боксерките му и изпита облекчение. Кракът

му бе омотан в найлон до коляното. Той дръпна леко найлона и разкри бинтовете. — Не са дори влажни.

— О, да. — Липсата на ентузиазъм, с която каза това, го накара да се усмихне.

Сам осъзна, че за първи път го вижда да се усмихва и усмивката му бе като откровение. Хубав мъж. Думите изникнаха в главата ѝ сякаш по своя собствена воля и тя веднага осъзна, че точно така би го описала на Кендра. Това не я зарадва. Погледът, който му хвърли, само го накара да се усмихне още по-широко. Усмивката му бе леко изкривена на една страна — вероятно заради порезната рана. Тя разкри здрави бели зъби и оформи ситни бръчици около очите му, които, едва сега забеляза, бяха с цвят на тъмно силно кафе. Усмивката го накара да изглежда по-млад. И беше също така дяволски секси.

Смръщи вежди. *Секси* бе последната дума, с която искаше да свързва нещо у Марко. Почти толкова ядосана на себе си, колкото и на него, тя понечи да се обърне. Можеше да се свлече от умора. Единственият лек за това бе сънят. Той вероятно щеше да излекува и главоболието ѝ. А и нали поговорката гласи, че утрото е по-добро от вечерта? Можеше само да се надява. Поглед към огледалото ѝ разкри, че е бледа и има сенки под очите. Дори устните ѝ изглеждаха бледи. Беше измила и подсушила косата си — ако имаше сешоар в къщата, то тя не беше го открила — и бе прибрала непослушните кичури зад ушите си, преди да сложи Тайлър да спи. Почти суха сега, тя се спускаше до средата на гърба ѝ на непокорни черни къдрици.

Надяваше се, че ще изглежда по-добре сутринта. Или ако намереше сешоар и успееше да подреди косата си.

— Лека нощ — подхвърли през рамо.

Марко я спря с едно бързо:

— Ъъ, между другото, тъй като си слушала добре, чу ли кога отново ще мога да вървя? Защото не съм чул нищо такова, дори някой да е казал нещо.

Сам се обърна и му хвърли убийствен поглед.

— Пропуснал си доста неща, нали? Вероятно защото цял ден си надрусан.

— Не съм надрусан. Просто вземам болкоуспокояващи. И това е, защото наистина много ме боли. Поне когато не вземам лекарства. —

И отново ѝ се усмихна. Тя го изгледа с присвити очи и той побърза да добави: Е, чули кога отново ще мога да ходя без патерици или не?

— Не. — Той посегна към патериците и макар да не искаше да го прави, тя му подаде тази, която бе по-далеч от него. — Чух само, че трябва да сменяш превръзката и да мажеш раната всеки ден в продължение на седмица.

— Седмица, значи. — Марко изглеждаше доволен.

— Но, виждаш ли, мисля, че също така в продължение на седмица не трябва да отпускаш теглото на тялото си върху ранения крак. Използвай инвалидната количка, която ти дадоха. Патериците бяха за втората седмица.

Като го гледаше как ги намества под мишниците си, впечатлена от мускулите на ръцете и гърдите му, тя смръщи вежди.

— Тъй като говорим за време, знаеш ли кога двамата с Тайлър ще можем да се върнем у дома?

Отново свиване на раменете, придружено от бърз преценяващ поглед към нея. Разбираше това като: *Не искаш да знаеш. И не искам аз да съм този, който ще ти каже.* Тя смръщи вежди още по-силно, а той заподскача на един крак в опит да намести по-добре патериците си. Правеше го нарочно или поне тя предполагаше така.

Липсата на директен отговор я ядоса. Скръсти ръце на гърди и го изгледа гневно.

— Защото не можем просто така да изчезнем. Не за дълго. Хората ще се тревожат за нас. — Сам се замисли за Кендра и за другите си приятелки, за пралея си Марла, бивша приятелка на чичо ѝ Уилфред, с която се виждаше от време на време, както и за бащата на Тайлър, когото виждаше рядко, но който със сигурност по някое време щеше да разбере, че синът му е изчезнал, за хората от службата и... — Хората вероятно вече се тревожат за нас. — Отново се замисли за Кендра. — А ако разберат за мисис Менайфи, ще изгубят и ума, и дума.

Марко вече бе хванал здраво патериците и беше отпуснал теглото на тялото си върху здравия крак.

— Даде телефона си на Сандърс, нали?

Сам кимна.

— В такъв случай, хората, на които се обаждаш най-често или които ти се обаждат най-често, са получили съобщение, че ще

отсъстваш известно време по семейни причини. Вероятно дори е било изпратено тази сутрин, преди да се качим в самолета.

— Никой, който ни познава, няма да повярва на това. — Сам се замисли за Марла, която беше на деветдесет и две и живееше в старчески дом в Уентзвил. Кендра може и да повярваше на лъжата ѝ за възникване на спешни проблеми, защото щеше да ги свърже с Марла, която напоследък не беше съвсем здрава. Но ако не се чуеше със Сам и Тайлър няколко дни или ако от старческия дом ѝ отговореха, че двамата не са били при Марла, щеше да започне да се обажда на другите ѝ приятелки, за да провери какво става. И ако не откриеше и следа от тях, какво щеше да направи? Да се обади в полицията? Може би, но хората от Сейнт Луис обикновено не се обаждаха в полицията. Дали щеше да подаде рапорт за изчезнали лица? Отново може би, но... Сам смръщи вежди и най-после се сети защо никой нямаше да повярва, че отсъства по спешни семейни причини. — Никой няма да повярва, когато се разбере, че бедната мисис Менайфи е била убита в къщата ми.

— Може да помислят, че тази е истинската причина да напуснеш дома си. Че си се замесила в нещо лошо, което се е объркало. Че може би си открила тялото, уплашила си се и си избягала. Или че ти си извършила престъплението и си побягнала.

— Никой няма да помисли, че аз съм убила мисис Менайфи. — Сам ококори очи, след като помисли малко. — О, Боже мили, полицията не мисли така, нали?

— Беше убита в дома ти, а когато полицията е пристигнала, теб вече те е нямало.

Сам сигурно изглеждаше ужасена, защото той отново ѝ се усмихна. И тогава тя разбра, че се шегува.

— Не е смешно — каза гневно.

— Но изражението на лицето ти е. О, не каза ли, че си стреляла в къщата? Сигурен съм, че полицията ще стигне до твоя пистолет.

Сам веднага съобрази.

— А онези двамата, които застрелях? Няма ли да свържат куршумите с техните пистолети? — Стомахът ѝ се сви при мисълта, че могат да я обвинят в две убийства — не, в три, ако се броеше и мисис Менайфи.

Той поклати глава.

— Съмнявам се, че полицията ще разбере нещо за онези, които са били в къщата ти. Вероятно вече са станали храна за рибите в Мисисипи.

— О, мили Боже! — Сам не знаеше какво е изражението на лицето ѝ, но сигурно е било комично, защото той се засмя.

— Както и да е, тъй като Сандърс взе пистолета ти, отдавна се е отървал от него. Няма да има с какво да сравнят балистичните анализи.

— Това е добре. — Ако в гласа ѝ имаше съмнение, то това беше, защото изпитваше такава.

— Да. — В очите му все още имаше весели искри. После, в отговор на нещо, което видя изписано на лицето ѝ — може би силен страх — изражението му стана сериозно. — Чистачите са професионалисти. Ще се погрижат да има правдоподобна история за случилото се с мисис Менайфи, в която ти няма да си убиецът и която ще обяснява къде сте ти и Тайлър. Освен това, ще я поднесат така, че полицията да повярва. Те ще успокоят тези, които имат нужда от успокоение, и ще се погрижат никой да не те търси. Повярвай ми, името ти дори няма да се появи във вестниците.

Сам беше едновременно удивена и ужасена.

— Те могат да направят това?

— О, да.

Тя го гледаше така, сякаш ѝ беше трудно да повярва.

— Кой сте вие, момчета?

Усмивката му проблесна и изчезна.

— Едни от тези, заради които плащаш, данъци, кукло.

Като си спомни, че на него вече не му се плаща от нейните данъци, Сам не каза нищо известно време. А когато проговори, гласът ѝ беше тих и измъчен.

— Мисис Менайфи... Видях я. Беше завързана за един от кухненските столове. Изглеждаше... — Сам си пое дълбоко дъх. — Измъчвали са я. Кръвта беше навсякъде. Сигурна съм, че те... — Поколеба се, защото ѝ бе трудно дори да го изрече. — Бяха отрязали върха на единия ѝ пръст. — Гледаше го обвинително. — Защото търсеха теб.

Той не се усмихваше вече. Погледът му задържа нейния.

— Съжалявам за мисис Менайфи. Съжалявам и че трябваше да видиш такава нещо. И въобще, че ви забърках във всичко това.

Гърлото на Сам се сви.

— Но тя нямаше нищо общо с това. Тя само наглеждаше Тайлър.

— Знам. Тези момчета не уважават човешкия живот. Убиват всеки, който застане на пътя им.

— Щяха да направят нещо ужасно и на Тайлър, ако го бяха открили. — Това не беше въпрос, знаеше го с абсолютна сигурност. Само при мисълта, какво можеше да се случи, я заля студена пот. — Щяха да го убият. Мен също. Ще го сторят, ако ни намерят.

Изражението му потвърждаваше думите ѝ.

— Затова и двамата с Тайлър ще останете с мен.

Сам издаде неопределен звук.

— Като че ли това ще ни спаси? Та нали те търсят теб?

— С мен сте в по-голяма безопасност, отколкото където и да било другаде.

— Така твърдиш ти. Аз не съм толкова сигурна.

— Ако имаш някаква друга алтернатива, която искаш да споделиш с мен, целият съм слух.

Това беше. Тя не можеше да се сети за нищо друго. Кендра и Марла вероятно биха ги приютили, но след като беше видяла какво се бе случило с мисис Менайфи, Сам знаеше, че така само ще им навлече неприятности, каквито не би искала да причини и на най-големия си враг. Мислеше дали да не вземе Тайлър и да избяга някъде сама с него, но отхвърли тази мисъл така бързо, както се беше зародила. Първо, тъй като никога не ѝ се беше налагало да се крие, нямаше голямо доверие на способността си да изчезне без следа ѝ, второ, нямаше пари, с които да преживява. А безпаричието, както отдавна беше разбрала, спъва възможностите.

Задушаваше се от чувството, че е хваната в капан.

Той я наблюдаваше.

— Нямаш, прав ли съм?

Сам неохотно поклати глава. Двамата с Тайлър нямаше как да изчезнат толкова лесно. Той трябваше да ходи на градина, а тя да учи. И да работи. И да плаща сметките. Реалността на живота, от която нямаше къде да се скрие, започна да изпълзва от дупката, в която я бе натикал ужасът. И тя ококори очи.

— Трябва да съм на лекции в понеделник. Предполагам, че мога да отсъствам, но... Не мога да пропусна повече от три, ако искам да

получа сертификат. Също така, трябва да платя сметката си за електричество в понеделник. Наистина трябва, защото получих предупреждение. Ако не платя тогава, ще ме изключат. Също в понеделник трябва да платя таксата за детската градина на Тайлър или ще загуби мястото си. И... — Като се замисли за всичко, което трябва да свърши, тя усети как гърдите ѝ се стягат. Ако не отидеше на лекции, щеше да отпадне. Ако не отидеше на работа, нямаше да имат пари. А не можеше да работи, ако не си беше у дома. — Чака ме и чекът със заплатата ми. Трябва да го взема. О, мили Боже! Ще изгубя договора си. Ако не съм там, за да вдигна колите, които трябва да бъдат вдигнати, ще дадат работата на някой друг. — Вероятно на Боби Томпсън или на Ал Фишър или... имаше толкова много хора, които се занимаваха със същото. При мисълта, че може да изгуби работата си, Сам усети нарастваща паника. Беше работила упорито, за да изгради някакъв живот за себе си и Тайлър, и не можеше да захвърли всичко просто така. — Оставих *камиона* на улицата, паркиран срещу къщата. През уикендите може да се намери място само там. Ако не съм там да го преместя рано сутринта в понеделник, ще го вдигнат за неправилно паркиране. И ще трябва да платя кой знае колко, за да си го получа обратно. Не мога да си го позволя. Трябва да се прибера у дома.

Той я гледаше.

— Знаеш, че не можеш, нали?

— Трябва. Ще изгубим всичко. — Стомахът на Сам се свиваше болезнено.

Дани смръщи вежди.

— Направи списък на плащанията. Ще уредим нещо.

— Ще уредите нещо? Ами лекциите ми? А кой ще работи всяка нощ вместо мен? Кой ще се грижи за бизнеса ми? — Сам сви длани в юмруци и се обърна рязко. — А смъртта на мисис Менайфи? Винаги е била изключително мила с Тайлър и мен, а сега е мъртва. Ние двамата с Тайлър едва не умряхме, а сега животът ни ще бъде съсипан. И всичко това заради теб.

— Сам. — Той тръгна след нея, но патерицата му се спъна в края на килима. — Внимавай!

Сам се обърна навреме, за да види как залита и губи равновесие. Спусна се инстинктивно към него, опита се да го хване, но той бе по-тежък и тялото му я притисна към стената.

Господи, наистина беше едър.

— Уф! — Възклицанието просто се изтръгна от нея. Гърбът ѝ бе притиснат в стената и тя се чувстваше като насекомо, хванато в паяжина.

— Оу! По дяволите! — Този път възкликна той и се опита да възстанови равновесието си, но очевидно без да иска, отпусна тялото си върху ранения крак. Отново залитна. Хвана се за раменете ѝ и се опита да се задържи прав. Сам го хвана през кръста и вложи всичките си сили в опит да го задържи, но той бе прекалено тежък. Не можеше да направи нищо. След няколко танцови стъпки всичко завърши зле — паднаха заедно на пода. Сам падна по гръб, а той почти я покри с тялото си. Тя бе така зашеметена, че за миг не помръдна, опитвайки се да възстанови равномерното си дишане, а той изруга. Халатът се бе разтворил при падането му, така че бе почти гол. Беше тежък като торба цимент и тя напразно се опитваше да го помръдне. Дланите ѝ докосваха гладката му и леко влажна кожа над здравите мускули. Усещаше свиването и отпускането на гръдния му кош при дишането. И без да иска, вдишваше аромата на сапун и мъж, усещаше голата му кожа до бузата си, както и цялата дължина на опънатия му ранен крак, притиснат до нейния. Бърз поглед ѝ показва, че бузата ѝ докосва гърдите му. Те бяха широки и мускулести. Усещането за мъж я тревожеше, макар тя да се опитваше да скрие това и от самата себе си. Премести се, доколкото може, та поне бузата ѝ да не опира в гърдите му, успя да се повдигне нагоре с около сантиметър-два и очите ѝ се озоваха на едно ниво с брадичката му. Едната му ръка, сгъната, беше под главата ѝ. Другата я прегръщаше през раменете. Цялото му тяло бе напрегнато. Реши, че е от болката. Близостта му я караше да се чувства неудобно. Ако можеше, щеше веднага да скочи на крака. Но не можеше да стане, докато той не се отместеше от нея. Макар и неохотно, срещна погледа му. Неговият бе леко разфокусиран. Не беше сигурна дори, че я разпознава.

Което не беше чак толкова зле.

— Добре ли си? — запита, макар изражението му да подсказваше, че отговорът е отрицателен. Раната със сигурност го болеше. Надяваше се, че не е започнала да кърви. За щастие, килимът беше дебел, а раненият му крак беше върху нея.

— Ще оживея. — Гласът му бе някак напрегнат, но поне ѝ беше отговорил.

Тя си пое дълбоко дъх. Нямахше да му позволи да разбере, че ѝ е неудобно и е смутена.

— Виждаш ли защо трябваше да останеш в инвалидната количка?

— Инвалидната количка не е за мен. — Усети как напрежението бавно напусна мускулите му. С крайчеца на окото си го видя да опъва предпазливо ръката си и си спомни, че раната в крака му бе най-лошата.

— Защо?

— Трябва да се възстановя възможно най-бързо.

— Това със сигурност няма да стане, ако падаш непрекъснато.

— Краят на патерицата ми се запъна в килима. Чиста случайност.

— Опитваш се да правиш неща, за които е прекалено скоро. — Мили Боже, звучеше така, както когато се караше на Тайлър, който правеше нещо, което тя не одобряваше. Бърз поглед към леко извитите устни на Марко ѝ каза, че той също е разпознал тона.

— Не съм на четири, знаеш ли?

— Като че ли можеш да ме заблудиш. — Тя се опита да се отмести, да се измъкне изпод него. Нямахше начин. Но трябваше. Топлината на тялото му и близостта му така, както се притискаше в нейното, предизвикваха странни усещания у нея. — Искаш ли да се опиташ да станеш?

Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго — толкова близо, че усещаше лекия ментов дъх на пастата му за зъби, която очевидно току-що беше използвал. Имаше нужда от бръснене — наболата по челюстта му брадичка беше може би на два дни. Вдигна поглед нагоре, за да не вижда устните му, които я привличаха. Той я гледаше замислено.

— Да — каза, но без да направи и най-лекото движение. — Причиних ли ти болка?

— Не. — Погледна го по-внимателно. Сега очите му бяха по-скоро черни, отколкото тъмнокафяви и тя осъзна, че е така, защото зениците му са разширени. Разбира се, имаше причина за спъването му, причина двамата да се озоват на пода и причина той да не бърза да

се изправи. И когато тази причина ѝ стана кристално ясна, тя го изгледа с отвращение. — Наистина си надрусан, нали?

— Надрусан? — Той смръщи вежди, после поклати глава. — Не. Не съм надрусан. Работата е там, че не можеш да се надрусаш, ако наистина имаш нужда от болкоуспокояващите. А в момента аз имам нужда от тях. — Пое си въздух по-дълбоко отпреди, клепачите му се спуснаха малко по-ниско над очите. Погледът му срещна нейния. Имаше нещо в очите му под тъмните мигли, което... — Знаеш ли какво? Миришеш на ягоди.

Преди дори да е измислила какво да отговори, той вдигна глава, премести се леко и я целуна.

ГЛАВА 14

Беше минало прекалено много време, откакто я бе целувал мъж. Сам си помисли, че точно в това е проблемът, когато устните му покриха нейните плътно. Това обясняваше защо не се отдръпна и не се опита да го отблъсне, защо не възрази. Това обясняваше защо тялото ѝ се развълнува, а сърцето ѝ заби по-бързо.

Защо дори не помисли да каже *не*.

Защо му позволи да я целуне.

Защо продължаваше да лежи с длани, притиснати към голите му гърди, и глава, сгушена в извивката на ръката му. И защо устните ѝ се разтваряха под неговите.

Защо очите ѝ се затвориха.

И защо го целуна в отговор.

Обясняваше всичко. Силата на отговора ѝ. Електричеството, което прехвърчаше между тях.

Горещината. О, Господи, топлината, която я обливаше.

Той я целуваше със страст, която я караше да гори отвътре. Тялото ѝ се разтопи от удоволствие, изви се към него, тя плъзна длани по топлите твърди мускули на гърдите му нагоре и нагоре и накрая склучи ръце около врата му.

Устните му бяха твърди и сухи и знаеха как да ѝ доставят удоволствие. Това, което правеше с нея, я замайваше. Езикът му беше горещ и влажен и имаше лек дъх на мента. Беше едър и силен, неустойимо мъжествен. Ръцете му я прегръщаха здраво, притискаха я към тялото му. Само тънката памучна материя на блузата ѝ отделяше гърдите ѝ от неговите. Краката им се допираха по цялата си дължина.

Той беше възбуден.

Тя също.

Не можеше да повярва, но беше истина. Тя изгаряше от желание.

Само от една целувка. И то сигурно защото беше минало толкова време, защото беше сварена неподготвена, а той я целуваше наистина умело — така си повтаряше тя с някакво скрито ожесточение. Но нищо

от това не обясняваше напълно силата на реакцията ѝ. Единствено оставаше тя да се припише на химията.

Той продължаваше да я целува така, че през тялото ѝ да преминават тръпки. Сърцето ѝ биеше бързо и тежко. Пулсът ѝ бе ускорен. Сладкото нежно пулсиране дълбоко някъде в нея, което той беше събудил, беше най-еротичното преживяване, което някога бе имала.

Никога, дори в най-дивите си мечти, не беше мислила, че той — от всички мъже на света — ще я възбуди така.

Дълбоко от гърлото ѝ излезе тих неволен вик. Той вдигна глава за секунда и тя помисли, че я е погледнал. Тя можеше да сложи край на целувката тогава, да отвори очи и да извърне глава, можеше да го помоли да я пусне.

Но не го направи. Вместо това поднесе устни към неговите, сляпо търсейки целувката му. И когато устните им отново се сляха, склучи ръце около врата му, плъзна езика си в устата му.

Той я целуваше така, сякаш не можеше да ѝ се наслади, и тя му отвръщаше със същата страст. Кой би помислил, че мирисът и вкусът на мента можеха да я възбудят така? Тя притисна тяло в неговото и усети как желанието я изпълва. Той беше твърд и готов, излъчваше топлина.

Беше се отдала изцяло на удоволствието, гърдите ѝ се втвърдиха, бедрата ѝ се залюляха и се притиснаха в твърдината му, после се разтвориха леко в покана, която не можеше да се сбърка с нищо. Движеше бедра, стремеше се към него така, сякаш не бе имала друго такова преживяване през живота си. От цяла вечност си повтаряше, че трябва да забрави за секса и че няма нужда от него. Повтаряше си, че сексът води единствено до проблеми. Но сега ясно усети какво нещо е сексът и това я остави бездиханна, трепереща и разтопила се от удоволствие.

— Искам... — О, Господи, думите излизаха като дихание от устните ѝ. Поне ѝ бе останал достатъчно здрав разум да млъкне, преди да е казала *те*.

Но го желаше. Толкова силно, че ѝ се виеше свят.

— Сам — прошепна той, откъснал за малко устни от нейните.

Името ѝ си проби път през мъглата на страстта, обвила мозъка ѝ, през пламъка на желанието. Тя вдигна клепачи за секунда и някаква

студена и рационална част от мозъка ѝ се опита да ѝ каже, че той въобще не е това, което тя иска.

Прекалено късно. Изгубена кауза.

Разумът ѝ може би знаеше по-добре, но тялото ѝ не признаваше доводите му. Беше така възбудена, че бе готова да прояви глупост. Дори може би разбираше, че постъпва глупаво, но не даваше и пет пари.

Устните му се откъснаха от нейните, за да оставят гореща и влажна следа по шията ѝ.

— Красива си — прошепна той. — Толкова си секси. Толкова си сладка.

Съблечи ме. Беше ѝ останал достатъчно здрав разум да не произнесе думите на глас. Но отново залюля бедра и го целуна страстно. И не възрази, когато ръката му се плъзна под халата ѝ и обхвана гърдата ѝ през тънката материя на тениската.

Изви тяло към неговото. Дланта му беше едра, пръстите — топли и силни, ласката му беше точно това, което искаше. Като го видя да обхваща гърдата ѝ, през тялото ѝ преминаха тръпки. Гледката се запечата завинаги в съзнанието ѝ.

Сам беше върната към реалността от приглушен вик. Той проби през пелената на страстта и я принуди да откъсне устни от неговите, да отвори очи и мълчаливо да помоли той да я освободи от прегръдката си.

— Тайлър! — каза с тревога.

Марко я пусна, тя се загърна плътно в халата и се изправи на крака и в този миг отново чуха сърцераздирателен вик.

— Исусе! — Марко я следваше по слабо осветения коридор, докато тя тичаше към Тайлър. Отвореният му халат разкриваше достатъчно и сега тя знаеше колко широки и мускулести са гърдите му, как косъмчетата му преминават в тясна пътечка, която се скрива надолу в боксерките. Имаше тесните хълбоци на атлет. Бедрата му бяха дълги и силни, коленете му имаха съвършена форма, прасците му бяха изтъкани от мускули.

Чу Гроувс да вика нещо. После Тайлър извика отново — дълъг и пронизителен вик, който накара косъмчетата по тила ѝ да настръхнат. В спалнята беше тъмно, но не толкова, че да не види Тайлър веднага. Сам се спусна към него, а сърцето ѝ блъскаше тежко в гърдите. Синът

й стоеше прав в средата на огромното двойно легло, опънал ръце край тялото си. Очите му бяха затворени, а от устата му отново излезе ужасяващ вик. В този миг тя съвсем забрави за Марко и за целувките му. Забрави дори за ситуацията, в която се намираха. Цялото й внимание бе посветено на сина й.

— Тайлър. — Качи се върху леглото и запълзя към него. Краят на халата се оказа под коленете й и й пречеше. Тя рязко го издърпа. Точно преди да стигне до сина си той отвори очи. Страхът и объркването, изписани на лицето му, веднага преминаха в облекчение, защото я видя.

— Мамо. — Протегна ръце. Тя го прегърна и той се притисна в нея. Усещаше как тялото му трепери. — Забрави да използваш спрея против чудовища.

Очевидно бе сънувал кошмар. Но беше ли чудно?

— Знам. Съжалявам. Утре няма да забравя.

— Имаше чудовища. Опитвах се да ме изядат.

— Всичко е наред, миличък, тук съм. — Залюля го напред-назад, застанала на колене, с коса, разпиляна и върху двамата.

— Не можех да избягам. Краката ми не искаха да помръднат. — Тайлър се притисна още по-силно в нея.

— Знаеш, че е било само лош сън.

На прага застана Марко, а секунда по-късно там застана и Гроувс. И двамата бяха втренчили погледи в нея и Тайлър. Никой не каза и дума.

— Искам да си отида у дома. — Гласът на Тайлър трепереше.

— И аз искам. Скоро ще си бъдем у дома.

Не виждаше лицата на мъжете, защото единствената светлина идваше от банята, в която бе заварила Марко, а тя беше зад гърбовете им. Но като си спомни как от същото това положение бе видяла ясно Тайлър, разбра, че те също я виждат добре. Смръщи вежди, защото този миг трябваше да е специален и двамата с Тайлър трябваше да са сами. Макар че се бе отпуснал върху патериците, Марко пак бе малко по-висок от Гроувс. Раменете му бяха така широки, че почти изпълваха рамката на вратата. Сега халатът му обгръщаше плътно тялото му и бе здраво пристегнат в кръста. Тъй като Тайлър бе в безопасност в прегръдката й, споменът за целувките му отново възкреси всичко — горещината, страстта, всяка най-малка подробност.

— Какво има? Ударил ли се е? — Гласът на Марко беше тих и тя разбра, че той се старая да не разтревожи още по-силно Тайлър.

Поклати глава.

— Има кошмари — отговори също толкова тихо. Продължаваше да прегръща Тайлър. Беше опряла буза в косата му.

Марко не каза нищо. После заговори през рамо на Гроувс, но толкова тихо, че Сам не чуваше нищо. Дватама се отдалечиха — първо тръгна Гроувс, а след него и Марко — и се скриха от погледа ѝ. Чуваше ги да разговарят, докато вървят по коридора, но не долавяше думите, а и не я интересуваше особено. Отдаде дължимото на Марко, че е проявил достатъчно такт да я остави насаме с Тайлър, а после от ума ѝ изчезна всичко, освен загрижеността за сина ѝ.

Той ѝ разказа кошмара си. Когато свърши, отново лежеше под завивките, отпуснал глава на възглавницата, а Сам го бе прегърнала през раменете и правеше подходящите забележки, които се очакваха от нея, утешаваше го дори само с присъствието си и го чакаше да заспи.

Истината беше, че на нея също много, много ѝ се спеше.

Щеше да затвори очи за малко, съвсем за малко...

Дани се бе спрял в началото на стълбите, защото при дадените обстоятелства не искаше да бъде никъде другаде, освен на втория етаж, и защото беше рисковано да слезе по стъпалата с патериците. Като гледаше как Гроувс пъргаво слиза надолу, Дани разбра, че беше направил сериозна грешка. Прекалено късно, защото не можеше нищо да промени. Добре, трябваше да признае, че желае жената, с чиято закрила се беше натоварил.

Вече я беше целунал.

ГЛАВА 15

— *Е, Марко, ако бях на твое място, щях да запомня какво съм казал току-що.* — Гроувс подхвърли думите, като стигна в подножието на стълбите и погледна нагоре към него. Отнасяха се за края на разговора, който двамата бяха водили. Според Дани трябваше да дадат на двамата по-голямо лично пространство и да се върнат долу, но Гроувс бе казал, че само си върши работата. Дани бе казал, че оценява усилията му, но Гроувс може би бе открил някакъв сарказъм в думите му и бе изръмжал, че ако зависело от него, той никога не би рискувал живота си за предател, заслужаващ да прекара остатъка от живота си в затвора. Или дори нещо по-лошо.

Дани едва се бе спрял да не отговори нещо рязко. Работата беше там, че Марко би си замълчал. Затова в отговор бе пратил Гроувс по дяволите. И така бе предизвикал недотам приятелския му отговор.

Това, което прави нещата трудни, размишляваше Дани докато вървеше по коридора, е, че наистина оценявам усилията на Гроувс. Рик Марко беше опетнил честта на федерален агент, бе извършил престъпления също толкова отвратителни като на търговците на наркотици, които преследваха, беше отговорен за смъртта на агенти и цивилни, а после, когато го бяха заловили, беше сключил сделка и беше започнал да пее като жълто канарче.

Марко заслужаваше лошите чувства на Гроувс.

Но това само усложняваше положението на Дани, представящ се за Марко.

Нямаше търпение всичко това да свърши по много причини, една от които беше, че вече няма да се тревожи, че може да бъде измъчван и убит — поне докато не му възложеха следващата задача. Той бе от онези, които Бюрото изпращаше на най-опасните мисии под прикритие. Заради сигурността, никой от тях не знаеше кои са другите. Критендън бе техният шеф. Познаваше ги всичките. Вероятно ги познаваха и по-висшестоящите, както и групата агенти от екипа на

Критендън. Единствено той знаеше и всички подробности по поверените им задачи.

Помагаше му фактът, че отново бе въоръжен — Критендън му бе осигурил оръжие. След като снощи бяха пристигнали в тази къща и беше огледал внимателно патериците, Дани бе открил, че под извивката за рамото на едната патерица бе закрепен номерът 342, който бе секретен — номерът на Критендън. Само неговите хора го знаеха. Да види номера, бе все едно да види подписа на Критендън. След като настоя да получи патериците, а не инвалидната количка, и успя да изкачи стълбите — упражнение, което включваше болка, опасност и известно разочарование — той се бе скрил в спалнята си, бе заключил вратата и се бе заел да разглоби патериците.

Деветмилиметров Глок 26, известен в бизнеса като джобен Глок заради малките си размери, беше скрит в лявата патерица, замаскиран в триъгълника, който трябваше да поддържа мишницата му. Дългата част, която се простираше от този триъгълник до пода, беше куха и съдържаше два пълнителя. На същото място в дясната патерица беше открил мобилен телефон, какъвто не можеше да бъде проследен, а лесно можеше да бъде захвърлен. Само за да бъде по-сигурен, той беше отстранил батерията.

По дяволите, отново съм в бизнеса, беше си помислил. След внимателен размисъл, Дани беше решил отново да скрие телефона и пистолета в патериците. Защото в противен случай Сандърс и компания можеха да ги открият. И да му ги отнемат, защото като на федерален агент, превърнал се в предател, на Рик Марко не бяха позволени нито мобилен телефон, нито оръжие. А след като му ги отнемеха, щяха да започнат да задават въпроси. Като например, откъде, по дяволите, ги имаше.

Тъй като не можеше да им каже истината, Дани реши в никакъв случай да не се издава.

Дори да се наложеше да разглоби патериците, когато станеше нужно, пак щеше да е много по-добре, отколкото да остане невъоръжен, както бе последния път, когато бе изпаднал в затруднение. Оптимистът би повярвал, че няма да има втори път, но Дани се смяташе за реалист.

Реалността беше, че *Зета* преследваха него, а не истинския Марко. А това нямаше да има смисъл, ако той не им оставяше следи.

Когато имаше следа, *Зета* рано или късно щяха да я последват. Защото Марко знаеше къде бяха заровени всички тела. И те нямаха търпение да го накарат да замълчи, преди да е изпял всичко.

Очакваха го опасни ситуации, но Дани приел спокойно риска да го открият отново, ако трябваше да се тревожи единствено за себе си. Но сега с него бяха Сам и Тайлър.

Те го караха да изпитва съвсем нова загриженост.

Детето си беше дете. Дори само заради това, че беше дете, Дани нямаше да позволи да го наранят или убият.

А Сам... Е, също нямаше да позволи да я наранят или убият.

Поради много причини...

Трябваше да признае, че му бе влязла под кожата.

Не трябваше да я целува.

Дани би се проклел, че е позволил да се случи, само че това би било съвсем безполезно. Трябваше да се учи от грешките си и да не ги повтаря.

Не трябваше да я целува, защото работеше под прикритие и можеше да се дистанцира от нищо неподозиращата цивилна, която бе попаднала случайно в разследването и сега, в резултат, бе под негова закрила.

За всичко обвиняваше проклетите болкоуспокояващи. Те го бяха накарали да изгуби самоконтрол.

Решението беше лесно, макар да не му се искаше да го приеме — никакви лекарства повече. Когато болката се върнеше — а тя щеше да се върне — трябваше да я понесе. И да продължи да я понася, докато раната заздравее. Ситуацията беше опасна и той трябваше да е с трезв разсъдък. Нищо не трябваше да отвлича вниманието му. Дори момичето.

Тя беше красива, секси, неговият тип с това привлекателно лице, дълга черна коса и огромни сини очи. Харесваше му как му въздейства, възхищаваше се на смелостта ѝ. А в добавка към това, устните ѝ бяха меки, устата — гореща, а тялото — убийствено. Освен това тя го изненадваше още от самото начало, когато бе вдигнал поглед, заклещен в багажника, и я бе видял да мръщи вежди, загледана в него. И оттогава непрекъснато го изненадваше. Най-голямата изненада беше силната ѝ възбуда, когато я беше целунал. По негов личен опит, на красивите момичета — последното момиче, с което

спеше помежду различните задачи, също беше красиво — им липсваше страст. Но не и на Сам. Тя бе пламнала бързо като него. Не можеше да не забележи, че буквално вибрираше от нетърпение да бъдат голи и заедно.

Той обичаше горещите жени. Как можеше да устои и да не вземе жена, която очевидно бе обхваната от желание?

Но тук бяха заложени животът му, както и нейният и този на детето ѝ. Сексът въобще не влизаше в това уравнение.

Независимо колко му се искаше нещата да бъдат различни.

Дани отново стоеше на прага на спалнята на Тайлър. В банята зад гърба му все още светеше и той лесно виждаше очертанията на леглото.

Майка и син се бяха прегърнали, обърнати с лице един към друг, главите им почиваха върху една и съща възглавница. Тайлър притискаше към гърдите си плюшено мече и изглеждаше много крехък. А Сам беше... Е, единствената дума, която му идваше наум, беше *прекрасна*. Косата ѝ се беше разстлала по възглавницата, а чертите ѝ, в профил, бяха силни, но все пак деликатни. Беше загърната в дебелия бял хавлиен халат, който му пречеше да види женствените ѝ извивки, накарали го да пламне преди малко.

По дяволите.

Като ругаеше тихо под носа си, Дани се обърна рязко. Закуцука по коридора към стаята си и направи всичко възможно да не мисли за Сам в онова легло.

Когато най-после заспа, сънищата му бяха еротични, което го смути, когато се събуди, и отчасти си ги спомни. Беше вече сутрин. Можеше да познае по светлината, която се процеждаше през завесите, покриващи единствения прозорец. Не се чувстваше добре, защото вместо еротични сънища искаше горещ секс с жената, която бе принудена да се крие като него. Главата го болеше, както и цялото му тяло. Болката в крака беше нечовешка, непоносима.

Какво би могъл да каже? Още един ден. Животът просто бе такъв.

Размърда се предпазливо и едва потисна стенанието си. Отметна завивките встрани.

Трябваше бързо да вземе болкоуспокояващи.

Не. Нямахте да го направи. Отсега нататък щеше да търпи.

Като продължаваше да ругае тихо и да прави гримаси, Дани се опита — според източните вярвания и техники — да потисне мислено болката, да я изолира.

Не се получи.

Стисна зъби, седна в леглото и се приготви да спусне внимателно крака и да се изправи. Огледа се за патериците и забеляза, че е обект на внимание — в него бяха втренчени две големи сини очи.

За щастие или за нещастие, в зависимост от гледната точка, не бяха очите на Сам.

На прага стоеше Тайлър и го наблюдаваше.

ГЛАВА 16

— *Палачинки!* — извика Сам на Тайлър възможно най-весело, извади и последната от тигана и я сложи в чинията при останалите. Ароматът на закуска — палачинки, бекон и кафе — изпълваше въздуха. Той накара стомаха ѝ да закъркори и тя осъзна, че въпреки ситуацията всъщност е много гладна. Като останалата част от къщата, кухнята беше чиста, напълно обзаведена — чак до хавлиите в земни тонове и чиниите. Към нея водеше огромна плъзгаща се врата, която беше само отчасти скрита от вертикални щори с цвят на пясък. Беконът вече беше сервиран в друга чиния и сега тя взе и двете чинии и се обърна, за да ги постави на масата. И тогава видя Марко. Той се бе подпрял на патериците си, застанал на прага, и я наблюдаваше.

О, не. След като цял живот беше правила лош избор, що се касаеше до мъжете, нима продължаваше да е толкова глупава?

Той беше облечен в свободен сив анцуг и бяла тениска — те като че ли му бяха любимите. Плюс маратонки. Тя също носеше една от онези бели тениски, които се намираха в чекмеджетата на къщата, както и прекалено големи за нея къси панталони, които бе намерила в шкафа в голямата спалня. Те стигаха до под коляното ѝ и на кръста ѝ ги крепяха единствено връзките, които бе стегнала здраво. Тъй като разполагаше само с ботушите си, те бяха на краката ѝ. Не беше гримирана — който и да бе обзавеждал къщата, очевидно не беше помислил за грим — косата ѝ беше прибрана в хлабав кок и тя не се чувстваше особено привлекателна. Следователно, видът на Марко, застанал на прага, не я направи по-щастлива.

— Здравей, мамо! — Тайлър застана вдясно от Марко и не беше нужно кой знае какво въображение, за да се досети къде беше изтичал, след като беше изчезнал от кухнята. Какво казваха хората за интуицията? Ако беше разбрала, щеше да го спре. Колкото повече разстояние оставяше между себе си и Марко, толкова по-добре. Но очевидно не се справяше много добре. Дори нещо повече — беше сексуално привлечена от него.

— Ухае невероятно.

Тайлър също беше облечен в бяла тениска. Тя му беше голяма и напълно скриваше късите му пижами. Тъй като не си беше взел обувки, беше бос. Дрехите или по-скоро липсата на такива беше въпрос, който Сам трябваше да отнесе до някого, но засега само го прибави към списъка с неща, които щеше да направи след закуска.

В момента трябваше да се справи с Марко. Дори приведен над патериците, той беше едър — висок и с широки рамене, мускулести ръце, едри длани и тяло на атлет, дълги и силни крака, като стъпалото на единия едва докосваше земята. Черната му коса беше рошава и той се нуждаеше отчаяно от бръснене. Погледът ѝ срещна неговия и за нейно огромно огорчение, между тях веднага прехвъркна електричество. Споменът за последната им среща витаеше във въздуха — дланта му върху гърдата ѝ беше кулминацията — и Сам изпита смущение. За щастие, не беше склонна да се изчервява лесно, защото в противен случай щеше да придобие цвят на узрял домати. Това че хапеше долната си устна, беше единственият външен признак за смущението ѝ, но веднага щом осъзна, че го прави, тя престана.

— Казах на Треј, че закуската е почти готова. — Докато говореше, Тайлър погледна през рамо към Марко. — Той е гладен. Също като нас.

— Само ако има достатъчно. — Усмивката, с която Марко я дари, накара сърцето ѝ да прескочи удар. В резултат тя смръщи вежди. Господи, наистина ли го беше целувала миналата вечер? Какво ли бе мислила?

Очевиден отговор — въобще не беше мислила.

— Той иска да опита палачинките ти. Казах му, че правиш най-хубавите на света.

— Благодаря ти. — Сам се стегна и успя да се усмихне на сина си. Усмивката, с която Тайлър ѝ отговори, докато вървеше към масата, беше така слънчева, че Сам нямаше сърце да каже или направи нещо, което би я помрачило. Беше преживял достатъчно травми през последните трийсет и шест часа и те щяха да му стигнат за цял живот. За нея сега основен приоритет беше да се опита нещата да бъдат нормални. Поне докато можеше. Но каквото и да донесяха идващите дни, не можеше да направи нищо, за да го промени, затова се опита да

потисне разяждащия я страх, който заплашваше да я погълне, откакто се беше събудила и си беше спомнила къде бяха двамата с Тайлър.

— Има много — каза на Марко. Е, тонът може би не беше много мил. Силната тревога, комбинирана с привличането към мъж, от когото въобще не би трябвало да се чувства привлечена, я правеше раздразнителна. Тайлър ѝ хвърли любопитен поглед и тя се опита да компенсира тона си с неискрена усмивка, насочена към Марко, но изфабрикувана изцяло заради Тайлър.

Той не се усмихна в отговор. Остана на мястото си и я загледа внимателно. Тя не се съмняваше, че също си спомня онези целувки и вероятно дори по-добре от нея.

— Хайде, Треј. — Тайлър издърпа един от четирите дървени стола, подредени два по два по дългите страни на правоъгълната маса, седна на съседния стол и потупа подканващо седалката на онзи, който бе издърпал. — Ще изстинат.

Сам свъси вежди, защото използваше същите думи, когато се опитваше да накара Тайлър да зарече играта си и да седне на масата. Погледът на Марко се стрелна от Тайлър към чиниите, които Сам държеше. До този момент тя не разбираше, че е замръзнала на мястото си с по чиния димяща храна във всяка ръка. Нямаше как да откаже закуска на Марко и тя му даде ясно да разбере, че присъствието му я смущава, затова остави чиниите върху масата. След това с помощта на вилцата сервира две палачинки в чинията на Тайлър и добави няколко парченца бекон. Тайлър ентусиазирано протегна ръка към сиропата.

— Сервирай и на Треј — каза Тайлър. Молбата му не беше чак толкова необичайна. Ако Кендра или някоя друга приятелка се отбиеше, докато Сам готвеше, тя слагаше храна и в техните чинии. Но се чувстваше различно по отношение на Марко.

Стиснала леко устни, Сам сервира две палачинки и малко бекон в собствената си чиния и плъзна останалите към Марко.

— Храната ще истине — подхвърли през рамо към Марко и се обърна към хладилника, за да извади кутия мляко и да напълни чашата на Тайлър. Разполагаха с разнообразна храна и в по-голямата си част — такава, каквато би допаднала на Тайлър. Той обожаваше палачинки например и тъй като не можа да изпълни този неделен ритуал в дома им, а бе открила сред провизиите смес за палачинки и бекон, тя реши да приготви любимата му закуска. Това обаче извика мисли за Кендра

и бедната мисис Менайфи, за дома и всичко, което бяха оставили зад себе си, обаче тя се бе заставила да ги прогони от главата си. Ако се тревожеше за неща, които не можеше да промени, със сигурност нямаше да помогне на никого. И нямаше да подобри сегашната ситуация.

— Изглежда страхотно. — Когато се обърна с кутията мляко, видя, че Марко е седнал на стола до Тайлър. Патериците бяха подпрени на стената, където лесно можеше да ги стигне. Той ѝ хвърли бърз поглед, докато тя пълнеше чашата на Тайлър, и тя забеляза в очите му сянка, която я накара да се пита дали не изпитва болка. Когато бе поставила чинията пред себе си, тя беше избутала чашата, която сега беше пред него, а Сам започна да налива с мляко.

— Благодаря — каза той учтиво. Нещо в изражението му, когато ѝ хвърли поредния преценяващ поглед, я накара веднага да си спомни думите му, че не е на четири. А после бързо си спомни всичко, което се беше случило между тях, и побърза да накара образите да изчезнат в небитието — там, откъдето бяха дошли.

Не трябва да желает този мъж.

— Няма защо. — Тонът ѝ не беше дружелюбен. Остави кутията мляко на масата. — Хранете се.

— Крада от закуската ви, нали? — Погледът, който ѝ хвърли, беше неразгадаем.

— Не. — Тя кимна към чиниите, оставени в средата на масата. Имаше още няколко палачинки и парченца бекон. Беше направила повече, в случай че Тайлър е много гладен или тя пожелае повече от обичайната си една палачинка. Обикновено трябваше да внимава колко храна приготвя, за да ѝ стигнат продуктите за по-дълго. И сега ѝ беше приятно да приготви малко повече, отколкото вероятно се нуждаеха.

Това го накара да се усмихне — секси и очарователно — което изискваше от нея да се усмихне в отговор, но тя побърза отново да смръщи вежди.

— Не харесваш ли Трей, мамо? — запита Тайлър и отхапа от палачинката си. Гледаше загрижено ту Марко, ту нея. Сам за пореден път се закле, че ще внимава какво казва и как го казва. И особено сега. Трябваше да се старее нещата да изглеждат нормални заради Тайлър. Ако имаше нещо против Марко, можеха да го изяснят, когато останеха насаме.

— Разбира се, че ме харесва. — Дяволитият поглед, който Марко й хвърли, я накара да пожелае да вземе пълната чаша с мляко и да я запрати в главата му. — Нали, Сам?

Какво можеше да каже?

— Разбира се — каза на Тайлър. Закуската с Марко и сина й не беше нещо, което искаше при дадените обстоятелства, но и по този въпрос не можеше нищо да направи.

— В такъв случай, седни и се храни. — Марко кимна към столовете от другата страна на масата.

Инстинктът й я предупреждаваше, че това би бил лош ход.

Изведнъж се сети как може да развали интимността и уютността на тази закуска. Каза:

— Веднага се връщам. — И излезе от кухнята да търси полицая, който бе дежурен в къщата. Намери го бързо. Току-що избръснат и със сериозно изражение, облечен в същите дрехи от предишния ден, Сандърс седеше в един от двата люлеещи се стола, поставени от двете страни на дивана в голямата дневна, и четеше вестник. Там имаше огромна камина и телевизор с плосък екран на стената над нея. Ведно с обичайните маси и лампи и няколко картини на бялата стена, комбинирани с бежовия мокет, мебелите бяха едновременно удобни и практични. Сам виждаше входната врата вляво, от солидно дърво, боядисана в бяло. От нея се влизаше в коридора, отделен с половин стена от голямата дневна. Право срещу вратата бяха стълбите, водещи към втория етаж. Въпреки че денят навън бе ярък, тежките кафяви завеси в дневната бяха спуснати и не се виждаха нито двата малки прозореца, нито големият, за който Сам предполагаше, че гледа към задния двор. Осветлението в стаята беше достатъчно, но Сам предпочиташе естествената дневна светлина и при други обстоятелства щеше веднага да дръпне завесите встрани. Но причината те да бъдат спуснати в този великолепен слънчев ден беше, че никой не трябва да ги види. Защо? Защото се криеха от банда зловни убийци, които ги търсеха дори в този момент.

При това напомняне за дебнещата ги опасност, по гърба на Сам полазиха ледени тръпки. Защо спуснатите завеси й напомниха за това, не знаеше, но беше факт. Премести поглед от завесите към полицая, който трябваше да се грижи за безопасността им.

Сандърс дори не бе вдигнал поглед при влизането ѝ, нито бе дал някакъв знак, че забелязва присъствието ѝ, макар тя да стоеше само на няколко метра от него. Знаеше, че тя и Тайлър нямат никакво значение за полицията и че Марко е причината да се грижат за защитата им, но другите поне бяха дружелюбни. Сандърс не си правеше труда дори да бъде учтив.

— Направих палачинки — каза, като се опита да придаде весела нотка на гласа си. — Има много, ако искаш, можеш да хапнеш.

Той най-после вдигна поглед към нея и поклати глава.

— Ял съм. — На лицето му нямаше усмивка. Като че ли не я виждаше и това за пореден път припомни на Сам, че двамата с Тайлър са нищо за него.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне победена в кухнята, което и направи. Като влезе, хвърли недоволен поглед към масата, край която седяха синът ѝ и престъпникът, нахлул в живота им. Двамата си бърбеха и ядяха палачинки, сякаш нямаха никакви грижи на света. Което я радваше в случая с Тайлър, но не и в този на Марко. Тя отиде до кухненския плот, като мислеше ядосано за несправедливостта на живота изобщо и лошия обрат на нейния живот в частност, наля си чашка кафе, взе чиста чиния и прибори и накрая се предаде и седна срещу тях.

Само за да види как Марко гледа кафето ѝ с такъв копнеж, че веднага стана и му наля.

— Захар? Сметана? — подхвърли въпросите през рамо. Тонът ѝ отново не беше особено дружелюбен, защото бе ядосана на себе си, че е забелязала копнежа му за кафе. И не само че беше забелязала, но и това като че ли я интересуваше, както и фактът, че щеше да му е трудно да маневрира в тясното пространство с патериците, което означаваше, че нямаше да пие кафе, ако тя не му дадеше.

Каза си, че след като тя самата има такава остра нужда от кафе сутрин, няма право да лишава от него друго човешко същество. Е, ако истината беше малко по-различна, тя нямаше да го признае.

— Черно е добре.

Върна се до масата, остави кафето пред него и седна на мястото си, а Марко каза:

— Благодаря. — И ѝ се усмихна отново.

Тайлър продължаваше да бърби и той посвети вниманието си на него. Слушаше като че ли с искрен интерес как синът ѝ описва нещастните приключения на кученцето на приятеля си. Сам ги гледаше с присвити очи. Последното, от което имаше нужда на този свят, беше любезността на Марко.

Е, може би не беше виновен той, че го беше намерила в онзи багажник. Но ако не беше такъв, какъвто беше, това нямаше да се случи. Кое го правеше виновен за цялата тази каша. И опасен по повече от един начин.

— Защо се мръщиш така на Трей, мамо? Мислех, че го харесваш.
— Тайлър я погледна неочаквано и я свари неподготвена.

Очите на Трей срещнаха нейните над ръба на чашката и премигнаха дяволито.

— Уморена съм — каза Сам, остави чашката с кафе и протегна ръка към парченце бекон. — Изяж си палачинките.

Тайлър послушно отхапа голяма хапка.

— Как се срещнахте вие двамата?

Сам не знаеше защо въпросът я изненада — беше толкова обичаен. Останалото се съдържаше в интереса, с който Тайлър гледаше ту единия, ту другия. Това потвърди каква посока са взели мислите на сина ѝ, точно както се страхуваше, че ще стане. Той ги сравняваше и се чудеше дали са съвместими. Вероятно вече ги събираше заедно. Това само засили тревогата ѝ. Колкото повече порастваше, толкова повече му липсваше бащата. Започваше да я омъжва всеки път, когато я видеше дори да говори с някой поне малко подходящ. Това бе една от причините вече почти да не излиза с мъже и да внимава, ако излезеше с някого, той да не се мярка пред погледа на Тайлър. За нещастие, в момента щеше да ѝ е трудно да го държи далеч от Марко. Както и тя самата да стои далеч от него.

— Не говори с пълна уста — каза му и остави наполовина отхапаното парченце бекон, докато Марко — каква помощ само! — прехвърли палачинка в чинията ѝ, побутна сиропата към нея и отговори на Тайлър:

— Бях в беда и тя ме спаси. Длъжник съм ѝ. Голям длъжник.

Тайлър ококори очи.

— Спасила те е? Като някакъв супергерой?

— Не — отговори Сам сърдито, а Марко кимна и поясни:

— Точно като супергерой. Такъв, който кара стара развалина.
Тайлър се засмя.

— Да, трябва да ти измислим прякор, мамо! И да ти ушим костюм!

Беше така очевидно, че намира идеята за забавна, че Сам нямаше как да не се усмихне, макар че поклати глава.

— Забрави. И си довърши закуската. Не искам да имам прякор. И със сигурност не искам да облека костюм.

— Помисли само колко са тесни костюмите на супергероите. — Марко спря да говори с вилица, поднесена към устата си, и ѝ хвърли поредния дяволит поглед.

— А не мислиш ли, че е прекалено слаба? — запита Тайлър малко тревожно.

Марко поклати глава.

— Въобще не мисля, че е слаба.

Този път Сам не можа да не се изчерви. Въпреки присъствието на Тайлър, хвърли мрачен поглед на Марко. Той ѝ се усмихна. Усмивката му бе така чисто мъжка и така заразителна, че събори някои от преградите, които тя се канеше да издигне около себе си. Смръщи силно вежди в самозащита.

— И в каква беда беше? — запита Тайлър. Сам можеше да каже на Марко, че Тайлър никога нищо не забравя. Щом веднъж споменеш нещо и то го интересува, рано или късно ще се върнете на темата и ще бъдеш принуден да обясниш.

— Помниш ли онези лошите от миналата вечер? — Сам трепна, когато Марко съвсем спокойно повдигна въпроса, за който бе по-добре да не се напомня на сина ѝ. — Първо преследвах мен.

— И мама те спаси? — Тайлър я погледна с нескрита гордост. — Тя спаси и мен.

— В такъв случай, бих казал, че и двамата сме ѝ длъжници, нали?

— Да. — Тайлър я погледна и кимна, после отново посвети цялото си внимание на Марко. — Видя ли пистолета ѝ? Тя стреля в прозореца на спалнята, за да можем да избягаме.

Говореше за оръжието с такъв ентузиазъм, че това никак не се хареса на Сам.

— Видях го.

Погледът, който Сам хвърли на Марко, му забраняваше да се впуска в каквито и да било подробности.

— Оръжията са опасни — каза тя твърдо на Тайлър. Повтаряше това толкова често, че започваше да се чувства като запис. Но като жена, живееща сама с единствения си син в опасен квартал, трябваше да има оръжие, което да използва при нужда. Държеше пистолета заключен и многократно беше предупредила Тайлър да не го докосва дори. Но когато работеше нощем, го вземаше със себе си. — Използвах го, защото се налагаше. А ти не трябва дори да го докосваш.

Не можеше да става и въпрос той да оспори думите ѝ.

— Знам, знам. Казвала си ми го милион пъти. — Беше направил гримаса на нетърпение. После отново погледна Марко. — Но спаси с него и мен, и себе си.

— И мен също. — Погледът на Марко срещна нейния. Очите му бяха сериозни и тъмни, в тях се забелязваше нещо, което не можеше да определи. Каквото и да беше, то накара сърцето ѝ да забие малко по-бързо. Извърна поглед.

Тайлър каза:

— А после ти дойде и спаси и двамата ни.

— Да.

— Няма да им позволиш отново да стигнат до нас, нали? — запита Тайлър така наивно, че в гърдите на Сам се образува буца.

Той се страхува. И после: Но, разбира се, че се страхува. Той е на четири и не е глупав.

— Няма. Няма да им позволя да стигнат до вас.

Обещаваше нещо, което, Сам беше сигурна, не можеше да изпълни, но тя се радваше, че обещава все пак. Тайлър очевидно повярва, защото изглеждаше облекчен. Започна безгрижно да хапва палачинки и да отпива мляко.

— Бързо заспа снощи — каза Марко на Сам под прикритието на възобновената закуска. Забележката звучеше толкова невинно, но бе така заредена с подтекст във връзка със случилото се помежду им, че Сам едва не се задави с кафето си, от което тъкмо беше отпила.

— Винаги заспивам бързо — отговори веднага щом преглътна горещата течност. И се гордееше с това колко спокойно прозвучаха думите ѝ.

— Тревожих се, че... — Паузата я накара да се загледа внимателно в очите му с цвят на кафе и да потърси там скрити послания. — Че може да имаш проблеми със съня. Като се има предвид...

Да, като се имаше предвид как я беше възбудил.

— Нямах — увери го тя.

Погледът му се плъзна по лицето ѝ и се спря само секунда по-дълго на устните ѝ. За нейно огорчение, Сам изпита нужда да ги навлажни. Сърцето ѝ ускори ритъма си.

Целувките му ми харесват. Мисълта изникна неканена в главата ѝ. Ужасена от себе си, тя побърза да я прогони. Но въпреки това изпита желание.

— Какво трябва да правим днес? — намеси се в разговора Тайлър.

Въпросът беше отправен към Сам. Тя едва не подскочи. Радваше се за прекъсването, което ѝ даде възможност да насочи мислите си другаде. Този въпрос Тайлър винаги задаваше сутрин в почивния ден и така ѝ помагаше да направи плановете си. Обичайността му само подчерта абсолютната ненормалност на ситуацията.

Тя отблъсна чинията — палачинки и бекон беше любимата закуска на Тайлър, не нейната, тя предпочиташе сандвич с фъстъчено масло, което беше основната ѝ храна за закуска, обяд и вечеря, докато растеше — погледна сина си и откри, че няма думи. Нямахше представа какви правила ръководят това тяхно ново съществуване и дали можеха да отидат в парка, в плувния басейн или дори да се разходят.

— Можеш да ми помогнеш да почистим къщата — предложи с игрива усмивка, защото у дома едно от нещата, които правеха през уикенда, беше подреждането на къщата. Не че това се харесваше на Тайлър, който не обичаше да бъде част от екипа по почистване Джоунс, както се шегуваше тя.

— Няма начин. Във ваканция сме. А и къщата дори не е наша — възрази Тайлър.

Ваканция? Сам не каза нищо, но погледът ѝ се стрелна към Марко, защото беше сигурна, че идеята за ваканция може да е дошла само от едно място — от него. Той дояждаше последното си парче бекон, когато погледите им се срещнаха, и тя смръщи подозрително вежди. Отговори ѝ с горчива усмивка и свиване на раменете.

В превод — виновен.

— Това си е нещо като ваканция — отговори на въпроса в очите ѝ.

Да, ако се изключеше фактът, че искаха да ги убият. Но Сам не го каза на глас. Само изгледа Марко с присвити очи.

— Ще го направим ваканция — обеща ѝ той и хвърли многозначителен поглед към Тайлър.

Какво можеше да отговори в присъствието на сина си?

— Звучи добре — каза.

— Може ли да отида да надзърна в задния двор, мамо? — Довършил закуската си, запита Тайлър, без да става.

От своето място Сам виждаше, тъй като щорите не бяха спуснати напълно, добре окосената зелена морава и огромно разлистено дърво. Задният двор изглеждаше идеалното място за игра на четиригодишно дете. Беше ограден с висока два метра дървена ограда, но нямаше как да е сигурна, че за Тайлър ще бъде безопасно да играе там.

Автоматично погледна Марко за неговото мнение. Тайлър също погледна към него. Тя бе раздразнена от факта, че като че ли и двамата смятат, че той трябва да реши, да каже *да* или *не*.

— Защо първо не разгледаш останалата част от къщата? — предложи Марко. — Обзалагам се, че има доста кътчета, където не си надзърнал.

— Добре — съгласи се Тайлър и скочи от мястото си. Хвърли бърз поглед на Сам, взе чашата и чинията си и ги занесе до мивката.

Сам му се усмихна, защото това беше нещо, което той винаги правеше. Поздрави се мислено за това, че го бе възпитала добре.

— Благодаря — каза тя.

— Ще се върна бързо — отговори момчето и изтича вън от кухнята.

Останала сама с Марко, Сам се почувства неудобно, но побърза да отблъсне това чувство някъде дълбоко в подсъзнанието си. Отчаяно желаеща да открие нещо, с което може да се заеме, нещо, върху което да може да се фокусира — освен това, че са само двамата около масата — тя започна да събира мръсните чинии и прибори и се приготви да ги занесе до мивката.

Тъкмо протягаше ръка към бутилката със сиропа, когато дланта му покри нейната и сякаш я хвана в капан.

Тя го стрелна с поглед.
— Трябва да поговорим — каза той.

ГЛАВА 17

Сам не гореше от желание да разговарят. По-скоро ѝ се искаше да избегне разговора. Но Марко продължаваше да я държи за ръката и тя се съмняваше, че ще може да се освободи, без да направи рязко движение.

А то би разкрило колко неудобно се чувства от факта, че той я държи за ръката.

Съзнанието ѝ отбеляза колко голяма и силна е дланта му — много по-голяма и силна от нейната — колко мъжествена и топла е. Спомни си целувката му по кокалчетата... После той прокара палец по opakото на дланта ѝ — а тя си спомни ласката му по зърното ѝ! — и вътрешно се разтопи.

Сърцето на Сам препускаше бясно. Дишаше прекалено учестено. Беше така концентрирана в движението на палеца му по кожата си, та дори не осъзнаваше, че е втренчила поглед в съединените им ръце докато той не каза:

— Сам. — Тя вдигна поглед и срещна неговия.

Той я гледаше с горчивина, която я накара да смръщи вежди.

— Какво? — Не го каза много рязко. Това, че я държеше за ръката и се бе навел интимно към нея, както и втренченият му поглед, я изваждаха от равновесие. Отношения с този мъж бе последното, което искаше и от което имаше нужда, но нещо в начина, по който се чувстваше с него, ѝ подсказваше, че се спускат по стръмния склон на връзката. О, не. Нямахте как да се случи. Трябваше да поеме по обратния път. Нямахте да взема повече неудачни решения, когато ставаше въпрос за мъже. Вече бе достатъчно прецакана. Нямахте да го направи отново. Не, нямаше начин.

Макар само това, че я държеше за ръката, да я караше да тръпне от удоволствие.

— За снощи — каза той.

Думите му не бяха изненада — от мига, в който бе взел ръката ѝ, тя имаше доста добра представа за евентуалната тема на разговора им.

Но изражението на лицето му не бе в тон с бясното препускане на сърцето ѝ, нито с топлината, която започваше да се разлива по тялото ѝ. Той не казваше, че е искал да я заведе в леглото. Какво казваше всъщност?

Допускаше, че няма да каже нещо, което ще ѝ се хареса.

— Съжалявам, окей? — Сега си играеше с пръстите ѝ, които бяха дълги и тънки, но не и елегантни — нямаше маникюр. Това бяха ръцете на жена, която работи. — Не трябваше да правя онова, което направих. Беше грешка. Обвинявам болкоуспокояващите за случилото се. Беше права, бях здравата надрусан.

Да, онова между тях снощи беше грешка. И тя бе твърдо решена да не позволява допирът му да ѝ въздейства повече. Не и ако можеше да му повлияе с усилие на волята. Интерпретацията му на случилото се можеше да върви по дяволите. Тя издърпа рязко ръката си.

— Нека изясним. Казваш, че си ме целунал, само защото си бил надрусан?

— Целунахте, защото исках. Но нямаше да го направя, ако съзнанието ми не беше замъглено от болкоуспокояващите.

Почувства се зле. Нека го кажем направо — наранена. Едва се сдържа да не му обърне гръб, да го прати по дяволите и да се отдалечи от масата. Но не го направи, защото — преди всичко — бе твърдо решена да се държи студено и на положение. Но в гласа ѝ все пак се появи рязка нотка, която не успя да сдържи.

— Добре е да го знам. Много ти благодаря, че ми го каза.

Имаше впечатлението, че той едва потиска усмивката си. Ако се беше усмихнал, вероятно щеше да го зашлеви — така се чувстваше.

— Сам. — Отново протегна ръка към нейната. — Забрави. — Тя сви длан в юмрук, после скръсти ръце на гърди и го изгледа гневно. — Виж, красива си. И мила. И дяволски секси. Желая те. Бих дал дясната си ръка да спя с теб, но сме в опасна ситуация. Трябва да ми имаш доверие. И не искам сексът да попречи на това.

Чувстваше се оскърбена и силно ядосана.

— Да ти имам доверие? Вероятно няма да се случи. Да правя секс с теб? Определено няма да се случи. Така че, изглежда, ще изгубиш и на двата фронта.

На лицето му се изписа горчивина.

— Истината е, че не мога да си позволя нещо да отвлича вниманието ми от положението, в което се намираме.

— Говориш така, сякаш е възможно да правим секс. Не е! — Кипеше от възмущение. Надяваше се, че не се забелязва. — Не е!

Ако онова, което започваше да се появява в очите му, бяха весели пламъчета, щеше... Не знаеше какво щеше да направи, но нямаше да е нещо хубаво.

Невъзможно беше да се каже. Но нещо подозрително блестеше в дълбините им, затова тя го изгледа гневно.

— Не прави нещата трудни, окей? Желая те толкова силно... Но се опитвам да постъпя така, както ще е най-добре за всички.

Тя издаде някакъв нечленоразделен звук.

— Знаеш ли какво? Чувал ли си някога за даването на прекалено много информация? Както и да е няма значение.

— Просто се опитвам да обясня...

— Какво?

— Защо се отказвам. Защо няма да правим секс.

Сам изстреля:

— Като че ли въобще е съществувала такава възможност? Чуй, мистър Престъпник под федерална защита, май имаш погрешна представа доколко си привлекателен за жените. Може би трябва да се опиташ да слезеш на земята.

— Хайде, Сам. След случилото се снощи, естествено е да очакваш...

— Естествено е да очаквам? Не очаквам нищо. Снощи малко се понатиснахме. И какво от това? Не е голяма работа. Стана случайно всъщност и няма да отидем по-далеч. Повярвай ми. — И да лъжеше, той нямаше как да го узнае.

Изгледа я спокойно.

— А сега кой трябва да слезе на земята?

Тя настръхна.

— Какво искаш да кажеш?

— Че беше съвсем очевидно накъде отиваха нещата снощи. Ако не ни бяха прекъснали, щяхме да се озовем в леглото. Предположих, че днес ще очакваш да продължим оттам, където бяхме спрели. И исках да разбереш защо това не може да се случи.

Сам не трябваше да се изненадва, че чувствата ѝ бяха така прозрачни за него.

— Разбирам защо няма да се случи, добре. Няма начин да се озова в леглото с теб нито снощи, нито днес, никога няма да има.

— Значи сме на едно и също мнение.

Спокойствието, с което изрече това твърдение, я раздразни.

— Абсолютно на едно и също мнение сме.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Защо си ми ядосана, тогава?

— Какво те кара да мислиш, че съм ти ядосана?

— О, не знам. Може би защото снощи ме целуна така, сякаш умираше да се озовеш в леглото с мен, а когато тази сутрин влязох в кухнята, ме изгледа с огромните си очи и ми се разкрещя.

— Не съм крещяла.

— Напротив. — И продължи много тихо: — И само за протокола, кукло, намирам го за много възбуждащо.

Сам бе така ядосана, че пред очите ѝ бе причерняло.

— Знаеш какво можеш да направиш със забележката си, нали?

— Да. — Имаше нахалството да ѝ се усмихне. — Опитвам се само да се погрижа за безопасността ви, своята и на Тайлър.

— Говориш така, сякаш ти си този, който трябва да го направи. — Сам говореше през стиснатите си здраво зъби. — А ти си причината да бъдем в опасност, помниш ли? Полицайте, които са наоколо, трябва да се погрижат за безопасността ни.

— Сам...

Каквото и да се канеше да каже, то бе забравено, защото в стаята се втурна Тайлър. Марко млъкна. И дори стисна решително устни. А Сам се опита да изтрие всички негативни емоции от лицето си.

За щастие, Тайлър не забелязваше напрежението между двамата. Посочи към плъзгащата се врата и запита:

— Може ли да изляза навън, мамо?

Враждебността отстъпи — и поне от страна на Сам, временно — и тя хвърли на Марко бърз въпросителен поглед.

— Почакай минутка — каза Марко на Тайлър. Отблъсна стола си назад и каза на Сам: — Ще огледам задния двор.

— Не трябва ли да помолим Сандърс да го стори? — Е, в гласа ѝ все пак се забелязваха хапливи нотки.

Дори да я беше чул, Марко не обърна внимание на думите ѝ. Изправи се, като се подпря на масата и на облегалката на стола. От гримасата, която направи, Сам разбра, че изпитва силна болка, и откри, че кисело се пита колко ли хапчета ще трябва да изпие, за да я контролира. Достатъчно, че да го направят отново невъздържан? Дори мисълта за това я подразни — и ако трябваше да бъде честна, почувства се унижена: докато тя бе изгаряла от желание в ръцете му, той не е бил на себе си и не е знаел какво прави. Това я подлудяваше.

Желая те толкова силно...

Уф! Почти го чуваше отново.

Няма да мисля за това. Няма да мисля за него. Поне веднъж в глупавия си живот ще бъда умна и няма да позволя на секса да се случи, точно както каза копелето.

— Ето, Трей. — Тайлър се спусна да подаде една по една патериците на Марко, очевидно нетърпелив да помогне, а Сам се обърна с гръб към тях и отиде до плъзгащата се врата, за да погледне навън. Отмести леко щорите и видя, че задният двор не е голям и наистина е обграден от висока два метра дървена ограда — поне доколкото можеше да види. Имаше циментова площадка с два градински стола и грил, а в далечния край — баскетболен кош. Тревата бе подрязана наскоро, беше плътна и зелена. В единия ъгъл се извисяваха слънчогледи. Но най-хубавото от всичко беше люлката, която висеше от огромния разлистен дъб. Щеше много да се хареса на Тайлър. Привлечена от гледката, тя протегна ръка да отвори вратата.

— Сам. Трябва да ме изчакаш. — Предупреждението на Марко бе изказано тихо и почти небрежно. Тя го погледна — той тъкмо наместваше патериците под мишниците си, докато Тайлър му помагаше — и изражението му ѝ подсказа, че предупреждението е сериозно, макар да се стараяше да не тревожи Тайлър.

Тя веднага си представи снайперисти на покрива, убийци, криещи се зад дървото, убийци на всякакви възможни позиции, готови да стрелят по първия, който се появи, и сърцето ѝ се сви. Побърза да се отдръпне от вратата. Онова зад щорите беше само правоъгълник трева, все пак.

— Не трябва ли да изчакаме Сандърс? Като се има предвид всичко, не е ли глупаво ти да излезеш пръв? — Искаше да каже, че убийците все пак търсеха него, макар да не искаше да бъде толкова

точна, защото Тайлър слушаше. Не можеше обаче да не го предупреди, независимо колко му бе ядосана в момента. Не искаше той да умре. Щеше да е доволна и ако му се случеше по-малко преমেждие: например някоя от патериците му да се подхлъзне и той да падне на пода.

— О, добре. — Нещо в тона му ѝ се стори странно, като че ли му трябваше известно време да си спомни, че той бе първоначалната цел на убийците. Но после забрави за всичко, защото очите им се срещнаха. И веднага я заля горещината на страстта. О, Боже, това нежелано от нея привличане между тях! Запита се дали — по дяволите — не беше нещо сбъркана, че се чувстваше все привлечена от неудачници. Бащата на Тайлър и този мъж тук бяха достатъчен пример за това.

Преди да е имала време да стигне до очевидното заключение, той се обърна към Тайлър:

— Запуши си ушите! — Тайлър се подчини, без да задава въпроси, а той извика силно: — Хей, Сандърс, трябваш ни в кухнята! Веднага! — След това се отдалечи внимателно от масата, подпрян на патериците.

Тайлър махна дланите си от ушите и се спусна да отмести един стол от пътя му.

— Викаш наистина силно.

Като гледаше как Марко се усмихва на момчето ѝ, Сам усети как сърцето ѝ отново се свива. Очевидно двамата с Марко трябваше пак да си поговорят, но този път тя щеше да говори. Не искаше той да се сприятели с детето ѝ. Защото се надяваше, че скоро вече няма да бъде част от живота им. Че наистина ще се махне от живота им, ще влезе в затвора или нещо подобно. А Тайлър щеше да бъде наранен, че е изгубил приятел. Сам се закле, че ако може да го предотврати, това просто няма да се случи.

Изражението на Марко, докато прекосяваше кухнята, ѝ подсказа, че болката наистина е силна. Този път не изпита съжаление към него. Пренебрегна нервността си, че отвън може би ги дебне опасност, и го последва до вратата, след което надникна през широкото му рамо. Навън цареше спокойствие.

— Какъв е проблемът? — Сандърс влезе забързано в кухнята, обувките му тракаха силно по плочките, ръката му беше под сакото,

където беше кобурът с пистолета му. И тримата го изгледаха остро при влизането му.

Сам му отговори първа. Беше ѝ омръзнало да ѝ казват какво да прави и упорито отказваше да приеме едрия полицай — или някой друг мъж — за висшестоящ и заплашителен.

— Тайлър иска да играе в задния двор. Някой трябва да провери дали е безопасно, преди да му разреша.

Сандърс издърпа ръката си изпод сакото и погледна Марко с отвращение.

— Затова ли викаш?

Марко сви рамене, очевидно необезпокоен от отношението на Сандърс.

— Стори ми се, че ще е по-умно да проверим. И, както отбеляза дамата, вероятно не трябва да го правя аз.

— Страхуваш се да не получиш куршум в главата? — В тона на Сандърс се долавяше присмехулна нотка. Сам стисна устни, докато наблюдаваше как Тайлър хвърля бърз поглед към Марко. Сандърс очевидно не притежаваше чувствителност. — И защо детето трябва да излезе?

— Не трябва. — Тайлър, който изглеждаше уплашен, се приближи леко до Марко.

— Разбира се, че трябва — сведе поглед към него Марко. — Денят е прекрасен. Аз също искам да изляза. Няма смисъл да стоим заключени в къщата. — Погледна Сандърс. — Ще провериш ли безопасността на задния двор, или да го направя аз? — Каза го малко по-твърдо и тонът му бе забелязан. Той подсказа на Сам, че някога е бил федерален агент — някога, преди да предаде всички, които са му имали доверие. Осъзна, че е привлечена към това негово предишно аз. Както и да бе, засега тя и Марко бяха на една и съща страна.

— Трябва да ни пазиш, нали? — Погледът на Сам предизвикваше Сандърс и той не се развика, както възнамеряваше — или поне видът му подсказваше, че се *кани* да го направи. Нали Марко беше лошият, а Сандърс — добрият. Но макар да не искаше да признае истината, тя харесваше повече Марко. — Така че, пази ни. Погрижи се задният двор да бъде безопасен.

— На твое място не бих се държал така — каза Сандърс, стиснал устни. — Ако зависеше от мен, вие нямаше да сте тук.

Но вече отиваше към вратата, за да изпълни молбата ѝ, затова Сам не отговори. Сандърс отключи, дръпна я встрани, огледа се, отиде бързо вляво — при което се скри от погледите им — и се върна.

— Няма опасност — каза, след като влезе отново в кухнята. — Но останете в двора и не отключвайте портата.

— Да! Хайде, мамо! — Тайлър заобиколи Сандърс, а Сам беше само на няколко крачки зад него.

Като мина покрай Сандърс, който сега беше най-близо до вратата, Сандърс каза на Марко:

— Тук сме, за да пазим живота ти, а не да играем ролята на бавачки на тази жена и детето ѝ.

Сам настръхна, а Марко отговори:

— Сега детето е част от сделката. Както и жената. Край на дискусиата.

— Майната му! — каза Сандърс с нескрита горчивина. След това вратата се затвори след Сам и тя нямаше как да чуе нещо повече.

След няколко минути вратата отново се отвори и навън излезе Марко.

След първия поглед, при отварянето на вратата, Сам не го погледна повече. Виждаше го обаче с периферното си зрение — нещо, което не можеше да предотврати. На ярката дневна светлина забеляза, че отокът по лицето му е спаднал забележимо. Носът му имаше почти нормални размери. Каза си ожесточено, че трябва да изхвърли образа на този мъж от мислите си и да посвети вниманието си на сина си. Тайлър вече се качваше на люлката. Въпреки всичко, очевидната му радост, съчетана с хубавото време, я развесели. И изведнъж се почувства може би малко по-уверена, че ще се измъкнат от това. Сетила се за опасността, тя се огледа наоколо в търсене на, както предположи, места, където убийците биха могли да се скрият. Вторият етаж на съседната къща, който полицаите бяха превърнали в своя база, гледаше към задния двор. Виждаха се покривите на още две къщи, които ѝ се струваха свързани със съседната. В другия край на двора се виждаше покривът на едноетажна къща. Тъй като очевидно и от двете им страни не живееха съседи, Сам заключи, че къщата, в която бяха сега, трябва да е последна в редицата. Тъй като не видя снайперисти на нито един от покривите, нито по прозорците, си позволи да се отпусне и да се наслади на гледката. Погледът ѝ бе привлечен от редицата

планини в далечината, покрити със сняг. Небето над главите им бе синьо и безоблачно. Температурата бе около двайсет и пет градуса и бе много приятна, сравнена с трийсет и осемте градуса горещина в Източен Сейнт Луис, която едва понасяха. Сам си пое дълбоко дъх и се наслади на мириса на прясно окосена трева.

— Като слушах Сандърс, добих впечатлението, че ако нещата загрубят, двамата с Тайлър ще трябва да се оправяме сами — каза Сам, без да погледне към Марко, който спря до нея. Усещаше връзката между тях, чувстваше физическото привличане така осезателно, сякаш я дърпаха с въже. Скръсти ръце на гърди и реши, че няма да му обръща внимание.

— Не се тревожи. — Марко се облегна на патериците. Гледаше я, докато тя държеше погледа си твърдо устремен към Тайлър. Но пак забеляза леката усмивка, повдигнала крайчеца на устните му. — Имаш мен.

При тези думи, Сам го стрелна с поглед. Тук, навън, на ярката слънчева светлина, лесно забеляза напрежението около устата му и сянката на болката в очите му. Лекарствата очевидно не помагаха много срещу болката. Не че ѝ пукаше. Ни най-малко.

— Като че ли наистина ще разчитам на теб — срязва го тя и отиде да люлее Тайлър.

ГЛАВА 18

По-късно, след като Сам бе почистила кухнята и двамата с Тайлър бяха хапнали сандвичи с фъстъчено масло — всички останали можеха да се справят и сами, както тя каза на Тайлър, когато той предложи да направи няколко и на Трей — тя прие предложението на Марко и даде на Сандърс списък с всичките си плащания, които трябваше да направи. Докато Сандърс го преглеждаше, стиснал устни и смръщил вежди, тя обяви, че трябва да отиде до *Уолмарт*, покрай който бяха минали на идване, и добави, че тъй като не може да използва кредитна карта (*нямаше такава, но не им го каза*), ѝ трябват пари за покупките. Не беше поканила Марко да участва в разговора, но той се измъкна от скривалището си, откъдето бе дочул последните реплики, и ѝ каза, че полицаите разполагат с достатъчно средства и лесно могат да ѝ осигурят парите, от които има нужда. Щом веднъж Сандърс бе накаран да разбере, че полицаите също могат да излязат, намерят и купят дрехите и другите лични вещи, от които тя и Тайлър се нуждаеха, той престана да настоява, че отиването до *Уолмарт* е грешка. Каза на Марко, че няма нужда повече да обсъждат този въпрос, и се съгласи — понеже той в никакъв случай не искаше да я придружи — да позволи на Сам да убеди Гроувс да отиде с нея. Марко не се противопостави на последното му предложение. Сам не искаше да се раздели дори за миг с Тайлър, но тъй като нямаше обувки и беше по пижама, а всички дрехи в къщата бяха прекалено големи за него, а и той настояваше, че никъде не иска да ходи, тя нямаше голям избор. Въпросът бе толкова важен, че бе готова да го остави сам.

— Аз ще го наглеждам — каза Марко. Това не бе идеалният вариант, но тъй като бе абсолютно сигурна, че ще спази думата си и Тайлър бе щастлив и доволен в неговата компания, тя отстъпи пред необходимостта. Опитите да държи Тайлър далеч от Марко щяха да бъдат отложени за по-късно.

Отговори малко сковано:

— Благодаря ти.

— За мен е удоволствие — отговори той и ѝ се усмихна.

Усмивката я развълнува против волята ѝ, затова се обърна, без да каже и дума повече.

Къщата беше снабдена с пералня и сушилня, скрити в помещение до кухнята — нямаше мазе — и Сам вече беше изпрала дрехите, с които бяха пристигнали. Беше се страхувала, че петната от кръвта на Марко няма да се изперат, но можеше отново да носи потничето си, както и дънките и бельото. Сплете косата си на дълга плетка и беше готова. Просто още една млада жена, тръгнала да пазарува. Не се отличаваеше с нищо от другите.

— Няма да се бавя — обеща на Тайлър, който седеше на дивана в голямата дневна и гледаше телевизия. Бърз поглед я увери, че гледа канала на Дисни, и веднага разбра защо е така погълнат от ставащото на екрана. У дома нямаха кабелна телевизия, защото не можеше да си я позволи.

— Довиждане. — Синът ѝ махна с ръка, очевидно незагрижен, че тя ще отсъства известно време. Марко седна на стола, заеман порано от Сандърс, взе вестник и я изгледа саркастично.

— Можеш да се отпуснеш. Той ще е все още тук, когато се върнеш — каза.

Сам беше вече на прага, когато осъзна, че въобще не се тревожи, задето ще остави Тайлър сам. Когато разбра защо не иска да тръгне — причината беше висока около метър осемдесет и шест и вървеше с помощта на патерици — смръщи силно вежди. Но беше прекалено късно. Беше вече в колата и нямаше кой да види реакцията ѝ:

— Слънцето ли е прекалено ярко? — запита загрижено Гроувс и спусна сенника, за да спре слънчевите лъчи, които тя дори не беше забелязала. Караха *Тойота Корола-та*, която бяха намерили в гаража. Беше синя, имаше четири врати и нямаше никакви отличителни белези. С други думи, беше свършена.

— Благодаря — каза Сам, седнала на предната седалка до него, без да обясни, че мръщенето ѝ няма нищо общо със заслепяващото лятно слънце. Отпусна вежди и хвърли кос поглед на Гроувс. Сандърс беше разговорлив колкото и една стена, а тя нямаше особено желание да разговаря с Марко. Но Гроувс беше дружелюбен. Харесваше го. С него можеше да разговаря. И може би беше добре да научи нещо.

— Откъде се взе тази кола?

Гроувс сви рамене.

— Беше в гаража.

— Значи, като тениските и останалите дрехи, тя върви заедно с къщата?

— Да.

— И кой е осигурил всичко това?

Гроувс отново сви рамене.

— Не знам. Къщата ни се дава напълно обзаведена. Какво мога да ти кажа?

На Сам изведнъж ѝ стана студено. Щом бе така, то броят на хората, които евентуално знаеха къде са, бе по-голям, отколкото бе мислила. Та нали имаше нещо като поговорка, че трима души могат да запазят тайна само ако двама от тях са мъртви... А бюрокрацията, която движеше всичко това? Изведнъж вече не се чувстваше в безопасност в тихия квартал. Бяха оставили улицата с еднаквите тихи къщи зад себе си и сега минаваха през предградие, застроено със семейни къщи. На алеите бяха паркирани автомобили последни модели, деца караха велосипедите си по тротоарите, докато възрастните се занимаваха с неща като косенето на моравите и поливането на цветята. Сам бе готова да даде всичко, за да може да отгледа Тайлър в място като това, но макар че къщите не изглеждаха особено скъпи, за нея бяха недостижими като луната. Техният дом не бе така спокоен и живописен, но беше дом. Сам изведнъж закопня за обикновения свят, на който този квартал беше олицетворение. И силата на този копнеж я изненада. Искаше обратно живота си, дома си, работата си, всекидневието си.

Вместо как да плати сметките си — най-силната ѝ тревога преди появяването на Марко — сега трябваше да се тревожи как да запази живота си и този на сина си.

— Нали никой не трябваше да знае къде отиваме, когато напуснахме Сейнт Луис? — възрази тя тихо. — И как така къщата е приготвена предварително?

— Тя не е приготвена специално за вас. Има и други такива на различни места в страната. Двойката, която трябваше да бъде подслонена тук, беше пренасочена в последната минута. И от нея се възползвахте вие.

— Грег и Лора Джоунс? И синът им Тайлър? — Още откакто бе чула имената, й се бе сторило странно, че и двете момчета се казват Тайлър.

Гроувс поклати глава.

— Това са самоличности, които използвате, докато сте под прикритие. Грег и Лора са имената, които другата двойка също щеше да използва, ако беше дошла тук. Те нямаха дете, затова не бе измислено име за детето. Решиха да запазят името му, защото така е по-лесно.

— Кой реши?

Гроувс сви рамене. Изречението му ясно подсказваше, че няма да й отговори, дори да знае отговора.

— Добрата новина е, че никой не си направи труда да промени документите, които другата двойка щеше да използва, така че няма да успеят да ви намерят. Дори да има къртица. Поне не и с ровене сред документите.

На Сам изведнъж й стана трудно да диша.

— Къртица?

Гроувс я погледна.

— Някой предаде адреса, на който пазехме Марко в Сейнт Луис. Как? Трябва да приемем, че има къртица. В момента се води разследване, а междувременно правим всичко възможно да опазим в тайна това местонахождение.

Стомахът на Сам се сви.

— Щом са го намерили в Сейнт Луис... — Гласът й заглъхна. Направи й впечатление, че Гроувс прекалено често поглежда в огледалата. Сега разбра защо — тревожеше се да не би да ги следват.

— Както казах, няма документи за нас. — Тонът му трябваше да я окуражи.

Тъй като навлизаха в паркинга пред магазина, Сам изостави темата. Но страхът остана в нея и я направи напрегната и нервна, каквато не беше преди.

Не беше трудно да убеди Гроувс да я чака на входа. Трябваше само да спомене, че първо ще спре на щанда за дамско бельо, и сделката бе сключена. Вместо това, щом изгуби Гроувс от погледа си, тя се втурна към щанда за ловни принадлежности. Сега най-важно беше да има оръжие. Не беше готова да разчита за защита изцяло от

полицаите и Марко. След като се посъветва набързо с продавача, купи защитен лютив спрей, за който той твърдеше, че може да спре гризли на два метра от нея. Купи още сгъваем нож, който се побираше в джоба ѝ, но бе достатъчно смъртоносен и хвърли изпълнен със съжаление поглед на огнестрелните оръжия — проверката, която трябваше да се извърши и вероятно щеше да отнеме три дни и да привлече внимание, както и цената им не ѝ позволяваше да купи такава — и забърза да направи останалите си покупки.

В магазина не бе кой знае колко оживено в този неделен следобед, но това само правеше всеки отделен индивид по-лесно забележим. Сам откри, че хвърля тайни погледи на другите купувачи — в случай, че някой от тях не бе клиент, а убиец от *Зета Фактът*, че се тревожеше да не бъде убита насред *Уолмарт*, ясно показваше какъв обрат бе взел животът ѝ. А най-отвратителното беше, че тревогата ѝ не бе измислена. Единственото невероятно нещо тук беше, че убиецът едва ли щеше да влезе в магазина. Той — или те — беше по-вероятно да я проследи до къщата и да се опита да избие всички.

Като стигна до Гроувс на входа, бе така напрегната, че буквално подскочи, когато край тях изтрака една количка за пазаруване. Охранителните камери също не ѝ даваха спокойствие — ами какво щеше да стане, ако хората, които ги преследваха, добиеха контрол над тях? Ако успеяха да измъкнат информация от управителя на магазина, охраната или...

Престани!, заповяда си сама. *Така само ще се докараш до лудост.* Но изпита облекчение, когато излезе от магазина. Нито тя, нито Гроувс говориха много по обратния път, но и двамата гледаха често-често в огледалата.

— Изкупи ли целия магазин? — запита Сандърс, когато тя влезе и към кухнята, носеща две големи торби с дрехите, от които двамата с Тайлър имаха нужда, детска книжка, в която се разказваше историята на прилеп, колички за Тайлър, сешоар за нея и няколко козметични и абсолютно задължителни продукта. Плюс оръжията ѝ. — Какво си направила с Гроувс?

Гроувс бе паркирал колата в гаража, вратата на който водеше в кухнята, и се грижеше всичките му други врати да бъдат заключени, когато Сам го беше оставила там.

— Отървах се от него.

— Радвай се, че не ти вярвам. — Той седеше до масата и ядеше сандвич, а очите му — малки и сини — я гледаха подозрително. Като че ли се чудеше дали наистина не бе успяла някак си да се отърве от Гроувс. Тя тъкмо реши, че той може би дори ще стане да провери, когато Гроувс влезе в кухнята.

— Някакви проблеми? — запита Сандърс.

— Не.

Сандърс изсумтя и продължи да хапва от сандвича си.

Гроувс отвори хладилника и започна да рови из него, а Сам остави рестото от парите, които Сандърс ѝ беше дал, на масата пред него. Пет долара и няколко цента Сандърс ги изгледа със силно присвити устни.

— Касова бележка? — запита с пълна уста.

— В някоя от торбите е. — Тя продължи с торбите в ръце да крачи към голямата стая.

— Ще имам нужда от нея! — извика той след нея.

Сам не отговори. Истината беше, че нарочно бе изхвърлила касовата бележка, защото нямаше намерение да позволи на никого да я види. Поставянето на петте долара пред Сандърс бе действие, което внимателно беше планирала. Вместо да не му върне ресто въобще, му бе дала тази малка сума, за да не заподозре той, че е задържала цялото ресто. Сандърс ѝ беше дал двеста долара, което бяха много пари. След като цял живот бе броила центовете, тя знаеше как да купи много неща за малко пари. Дори след като бе върнала на Сандърс част от рестото, в задния джоб на дънките ѝ бяха останали деветдесет долара. Тъй като бе поставила ножа в предния си джоб, за парите оставаше задният. На Сам се струваше, че ножът и внимателно сгънатите банкноти издуват джобовете ѝ, но Сандърс като че ли не забеляза нищо. Задържането на парите я караше да се чувства като крадец, но при дадените обстоятелства беше решила, че трябва да постъпи именно така.

Ако нещо се объркаше, ако се наложеше да вземе Тайлър и да побегне, щеше да има нужда от пари. Макар и малка, сумата можеше да се окаже огромна помощ в спешна нужда. Като купуването на спрея и ножа, задържането на парите беше нещо като застраховка.

Сам влезе в голямата стая и гледката, която се разкри пред очите ѝ, я накара да се закове на място.

Телевизорът работеше. Тайлър и Марко бяха така погълнати от предаването, че седнали един до друг на дивана, дори не вдигнаха погледи при влизането ѝ. Бяха се настанили удобно, ако раненият крак на Марко бе изпънат сковано пред него. Но седяха някак си нащрек, сякаш ставащото на екрана бе от жизненоважно значение за тях. Сам се спря за миг и премигна, като че ли не разбираше образите, които виждаше. Анимационни герои, войници, карабини, огън.

— Улучи го! — извика екзалтирано Марко, когато един от войниците падна и на гърба му се разля червено петно. — Добра работа, Тайлър!

— Има още един, Трей!

— Застреляй го!

Бум! Бум! Звукът от изстрелите изпълни въздуха и още войници бяха съборени, а Сам видя джойстиците в ръцете им и разбра, че това е видеоигра. Кървава и пълна с насилие игра, абсолютно неподходяща за четиригодишно дете.

— Какво правите, за Бога? — Пусна чантите на земята, отиде до дивана и загледа гневно Марко, който със сигурност беше виновникът за това. Не и Тайлър, който познаваше само образователните видеоигри от детската градина.

— Здравей, мамо! — подхвърли Тайлър, като едва хвърли поглед в нейната посока. И веднага се фокусира отново върху екрана на телевизора. И дори заподскача от вълнение. — Стреляй, Трей, стреляй!

Но само след един поглед към лицето на Сам, Марко очевидно възвърна здравия си разум и чувството си за самосъхранение.

— Време е да си починем — каза на Тайлър и натисна бутона за паузата.

— Мамо, прекъсваш играта! — извика Тайлър и вече наистина я погледна.

— Донесох ти колички. — Един от принципите ѝ на майка беше, че отвличането на вниманието винаги успява. Ето как бе преживяла ужасните му две години, проблемните три и почти целите страховити четири — петият рожден ден на Тайлър бе след три седмици. Клекна, затършува из чантите и извади обещаните играчки. Като нея, Тайлър бе запален по колите и когато тя се изправи с пакета в ръце и каза:

— Тук вътре има *Мустанг Кобра* и *Додж Чарджър* — той се затича да ги вземе от нея. За миг остана на мястото си, за да погледа с

възхищение количките.

После вдигна поглед към нея.

— Благодаря, мамо.

— Няма защо. — Тя му се усмихна. Не трябваше много, за да е щастлив, защото беше такава добро дете. Истината беше, че заслужаваше повече от това, което тя можеше да му даде.

— Защо не ги занесеш в стаята си? — Беше странно, че говореше за стаята, в която той спеше тук, по същия начин като за стаята му у дома.

— Добре. — Погледна Марко. — Искаш ли да дойдеш и да ги разгледаш?

— Благодаря, но мисля, че трябва да поговоря с майка ти. — Марко, който не беше глупак, сигурно разпознаваше сигналите, които тя изпращаше.

— Добре. — Като държеше пакета така, че да може да разглежда количките през опаковката, Тайлър тръгна към стълбите.

Като гледаше убийствено Марко, Сам изчака синът ѝ да се скрие от погледите им. Марко изключи телевизора, после остави дистанционното върху масичката за кафе. *Като че ли е виновно дете, опитващо се да скрие доказателствата за вината си*, помисли си Сам.

— Играта е абсолютно неподходяща за четиригодишно дете. Какво си мислил? — каза, когато бе сигурна, че Тайлър не може да ги чуе.

Марко се бе облегал на възглавничките и леко се бе обърнал, за да може да я вижда.

— Хайде, Сам. Тази е една от най-интересните видеоигри от една от най-сполучливите серии. Класическа. Непрекъснато я играя с племенниците си.

— На колко години са те?

Той доби леко смутен вид.

— Единайсет, дванайсет и четиринайсет.

Сам запомни, че той има племенници на единайсет, дванайсет и четиринайсет, в случай че ѝ се наложи да използва информацията по-късно.

— И те са прекалено малки за тази игра, ако искаш мнението ми, но все пак възрастта им е много по-подходяща.

— Моите сестри нямат нищо против, че децата им играят на нея. Всичките им приятели също играят. И на Тайлър му харесва.

Сестри? Имаше сестри? Нещо, над което да помисли по-късно. Не че имаше намерение да прекара много време в мисли за него. Имаше и по-важни неща.

— Разбира се, че му харесва. Обожава оръжията, непрекъснато се преструва, че стреля по разни неща, играе си на армии и други такива. Кое то не означава, че това е добре за него. — Сам присви толкова силно устни от гняв, че те образуваха много тънка линия. — Той също така би ял сладко на закуска. Ако му позволя.

— Беше изключително добър в играта за такова малко дете.

— Не ме интересува! Не искам да играе игри, в които има насилие.

Марко подигравателно вдигна и двете си ръце в жест, че се предава.

— Добре, грешката е моя. Ще прибера играта обратно в шкафа, където я намерих.

— Добре. — Тя отново го изгледа строго и се наведе да вдигне чантите.

— Сам.

Тя се изправи с чантите в ръце и го погледна.

— Той е момче, все пак. Момчетата обичат оръжията, да стрелят по разни неща. Нормално е. — При погледа, който тя му хвърли, побърза да добави: — Просто казвам.

— Имаш ли деца?

— Не. — В очите му се появи нещо, което подозрително приличаше на весели пламъчета. Тя все още го гледаше внимателно, опитвайки се да реши какво е, когато той добави: — Нямам и съпруга, ако се каниш да запиташ.

Какво?

— Знаеш, че нямаше да питам това — добави тя сърдито. — Исках да кажа, че щом нямаш деца, не знаеш нищо за тях, затова ще съм ти благодарна, ако ме оставиш да отглеждам своето, както реша и както мога.

— Да, мадам. — Сега вече открито ѝ се подиграваше.

Сам се обърна с гръб към него и тръгна към стълбите. Може би беше плод на въображението ѝ — всъщност не мислеше така — но

усещаше погледа му в гърба си. Мисълта не ѝ достави удоволствие, само я накара да закричи по-бързо. Пулсът ѝ запрепуска.

Кое то също не ѝ достави удоволствие.

— Сам. — Чу, че се опитва да стане, че изгърва патерицата, а после го чу да изругава тихо. — Чакай минутка. Оу!

Възклицанието свърши работа. Обърна се и го погледна. Балансираше върху едната патерица и здравия си крак, а другата лежеше на пода до дивана. Стъпалото на ранения му крак едва докосваше пода. Правеше гримаси, които ѝ подсказваха, че изпитва силна болка.

Нямаше да се разтревожи: За нищо на света!

— Какво, да не би онези глупави хапчета да са престанали да действат? — запита остро.

В очите му отново заблестяха весели пламъчета, когато поклати отрицателно глава.

— Престанях да ги вземам. Вкарват ме в бели.

Тя отказа дори да засегне тази тема.

— Това означава, че ще те боли.

— Идеята ми се струва добра.

Сам откри, че не ѝ харесва, дето той изпитва болка, а после се намрази за това. Сети се — и никак не бе щастлива — че двамата с Тайлър може да имат нужда от него. Ако например се наложи да отиде в болница, за да оперират крака му, те щяха да останат сами с полицаите. Или не. Защото всеки един от тях бе дал ясно да се разбере, че задачата им е да защитават Марко, а тя и Тайлър са само нежелано бреме. Сам бе сигурна, че може да разчита на тях само докато и Марко е наоколо.

Още една причина за застраховката, която беше взела.

— Смени ли превръзката на крака си? — Звучеше раздражено, защото беше гневна. Непрекъснатото потискане на страха не ѝ се отразяваше добре.

— Още не.

— По-добре е да го направиш.

— Онова, от което имам нужда, е горе, а няма да се кача, докато не стане време за сън. Никак не е лесно да се качвам и слизам по тези стълби с помощта на патериците.

Наведе се и направи безуспешен опит да вдигне патерицата. Сам го гледаше със свити устни как накрая успява, и в същото време се питаше дали да му предложи помощта си за смяната на превръзката. Представяше си мястото на раната и близостта, която трябваше да осъществи с него, без да споменаваме, че щеше да се наложи да го докосва — нещо, което вече бе направила веднъж. После си спомни случилото се предната вечер и тази сутрин. И реши, че няма начин да му помогне, в мига, в който той намести патерицата под мишницата си. Сам се обърна и се качи горе, без да каже нито дума повече и без да обърне внимание на това, че я викаше по име. Не беше в настроение да го слуша, независимо какво искаше да ѝ каже.

В единайсет часа вечерта все още не си бяха разменили и дума, а тя беше вече много уморена. Беше извъртяла няколко перални — дрехите на Тайлър и нейните, чаршафите им — защото не знаеше дали някой не е спал в тях преди пристигането им. Беше почистила собствената си стая, както и тази на Тайлър, минала с прахосмукачката и бе избърсала праха в цялата къща.

Беше играла с Тайлър на колички, на криеница, правила гараж от кутия за обувки и бе изпекла курабийки, защото Тайлър ги обичаше, а имаше продукти в килера. Така поне беше заета, което отвличаше мислите ѝ от опасността, а под прикритието на чистенето беше разгледала внимателно цялата къща и бе отбелязала местоположението на всяка врата и прозорец. Разбра къде държаха резервните ключове — на гвоздей в един шкаф, където имаше още един подобен ключ, за който тя предположи, че е за съседната къща. Смяната на Сандърс свърши и той бе заменен от Абрамович. А тя научи какъв е кодът за алармената инсталация, защото наблюдаваше Сандърс да го набира, застанал до кухненската врата. За вечеря приготвиха хамбургери, Абрамович седеше на шезлонг на моравата и пазеше, Марко бе изпекъл хамбургерите, Сам бе приготвила салатата, а Тайлър бе изпълнен с радостна възбуда от излизането навън и отваряше безалкохолното. Докато бяха навън и всички бяха заети, тя се бе възползвала от възможността да огледа задната порта и да провери накъде се отваря. Направи всички тези проверки просто за всеки случай. Всъщност щеше да има нужда добре да познава обстановката,

ако убийците ги намереха или ако решише да вземе Тайлър и да побегне сама. Да, за всеки случай.

Нагледа Тайлър, докато той се къпеше, после му чете от новата книжка и остана при него, докато заспи. Накрая излезе, прозявайки се, в коридора. Беше боса, но все още в дънките и потничето, които бе носила през целия ден, а косата ѝ бе сплетена на плитка. Това, което искаше да направи сега и за което силно копнееше, беше да вземе гореща вана и да си легне.

Трябваше да използва втората баня, защото тази до голямата спалня имаше само душ.

Разбира се, Марко излезе от банята точно в мига, в който тя излезе от спалнята на Тайлър. Така загърнат в белия халат, изглеждаше много по-привлекателен, отколкото можеше да понесе нейното присъствие на духа. Видът му я накара да си представи хиляди еротични сцени, които побърза да изблъска някъде дълбоко в подсъзнанието си.

Смръщи вежди и щеше да мине покрай него, без да каже и дума — макар да ѝ беше малко трудно, защото така, на патерици, заемаше по-голямата част от коридора — но той я хвана за ръката и я спря.

Погледите им се срещнаха. Той се усмихна. Тя нямаше доверие на усмивката му.

— Имаш ли минутка? — запита.

ГЛАВА 19

Правилният отговор бе отрицателен. Хиляди пъти не. Но вместо това се сопна:

— *Защо?*

— *Има ли нещо, което трябва да знам?*

— *Не знам за какво говориш. — Сериозно. Не знаеше. Но знаеше за какво не иска да говори с него. И особено не сега, когато очевидно бе току-що взел душ, а тя не можеше да овладее тялото си да не потръпва от възбуда, и то само при спомена за неговата близост. Кой би помислил, че мирисът на сапун и зъбна паста биха могли да я възбудят така? Е, поне когато ги свързваше с него.*

Тя се опита да освободи ръката си, а той се наведе към нея и я притисна до стената. Гърдите му докосваха нейните. Слабините му също докосваха нейните. Усещаше тялото му по цялата му дължина, то я държеше в капан и тя знаеше, че го прави нарочно. Топлината му я обгръщаше и я караше да гори. Изведнъж откри, че ѝ е трудно да диша. Виждаше наболата му брада. Очите му бяха тъмни и прорязани от червени жилки. Косата му бе влажна, по кожата му все още имаше ситни капчици.

Сам не можеше да овладее вълнението си.

— *Искаш ли нещо? — Демонстрираше спокойствие, каквото не изпитваше. Говореше тихо, за да не събуди Тайлър. А Марко — отново нарочно — я притисна с тялото си плътно до стената.*

— *О, да.*

Лицата им бяха толкова близо едно до друго, че дъхът му галеше бузата ѝ. Той изгърва едната патерица, тя се плъзна по стената, и падна на килима. Другата остана подпряна на стената до нея, но той вече не я използваше. Стоеше на крака, и ѝ пречеше да се изплъзне само с едрото си тяло и мъжката си сила. Едната му ръка се плъзна зад гърба ѝ и я притисна. Тя сложи и двете си длани на гърдите му и се опита да го отблъсне, но не успя да го помръдне дори на сантиметър. Беше много по-силен от нея.

Лошата новина беше, че ѝ харесваше да е притисната в него. Харесваха ѝ ласките му. Даже твърде много. Тялото ѝ потръпваше от удоволствие. *Мили Боже, не мога да му позволя да го узнае.*

— Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? — изръмжа тя в нещо като самозащита. Едва когато думите излязоха от устата ѝ, осъзна, че вече не го отблъсква. Сега стискаше реверите на халата му така, сякаш животът ѝ зависеше от това.

— А ти какво мислиш, че правя? — Сърцето ѝ биеше тежко и бързо. Дишаше учестено. Отметна предизвикателно глава назад и го изгледа гневно, докато се наслаждаваше на усещането за едрото му мъжествено тяло. — Очевидно е, нали? Опипвам те.

Беше грешка, че го погледна. Устните му бяха близо до нейните, извивката им беше много секси.

— Мисля след малко ръката ми да се озове в бикините ти.

Думите му накараха коленете ѝ да омекнат. Представяше си всичко така живо, сякаш ръката му беше вече в дънките ѝ и галеше голата ѝ кожа.

Дори само мисълта за това я караше да потръпва.

— А може би това ти е достатъчно. — Не звучеше убедително. Всъщност не знаеше абсолютно нищо за Марко. В нито едно отношение.

— Така ли мислиш? — Гласът му бе тих и леко дрезгав.

— Не знам.

— Направи ново предположение, кукло. — Той разпери пръсти и я дръпна към себе си, с което накара дъха ѝ да спре. Зърната ѝ реагираха веднага на допира до гърдите му. Устата ѝ пресъхна, когато неочаквано по гърба ѝ полазиха тръпки на удоволствие. Харесваше ѝ силата на ръцете му, усещаше се слаба и женствена — истинска жена всъщност. Разделяха ги само дрехите. Усещаше твърдината на възела на халата му. А под него — твърдите му мускули.

— Пусни ме! — Започна да извива тяло в опити да се освободи. — Да не би отново да вземаш онези глупави хапчета?

— Не.

Дланта му отново се плъзна по гърба ѝ. Инстинктивната и бърза реакция на тялото ѝ не подпомагаше с нищо намерението ѝ да изхвърли секса от живота си. Желанието, което изпита, бе така силно, че я шокира. Устните ѝ се полуотвориха, дишането ѝ стана накъсано.

Усещаше как тялото ѝ тръгне в очакване. Усещаше и неговата твърдина.

— Какво ти става, тогава, Марко? — Думите ѝ може би щяха да бъдат доста по-убедителни, ако не бяха прозвучали така задъхано. Опитите ѝ да се изплъзне нямаха никакъв успех. Ако той беше някой друг, вероятно щеше да забие коляно в слабините му. През годините бе научила, как да се грижи за себе си. Ако наистина искаше да се освободи, със сигурност можеше.

Но не, тялото ѝ отвръщаше на ласките му и тя трябваше да си признае, че ѝ харесва.

— Наистина ли мислеше, че няма да забележа? — запита той.

Това бе толкова неочаквано, че Сам смръщи вежди. После осъзна, че той вече не я опипва, а я потупва. Още докато говореше, пръстите му се плъзнаха в задния джоб на дънките ѝ и той извади парите.

— Това само доказва, че доста време си гледал втренчено задника ми! — В гласа ѝ се усещаше неподправено възмущение. Когато ѝ показа деветдесетте долара, тя срещна предизвикателно погледа му.

— Искаш ли да ми обясниш? — Погледът му щеше да бъде суров, ако дълбоко в зениците му не блестеше мъжкото желание.

Той също беше възбуден. Като разбра това, изведнъж ѝ се прииска да се съблече. После се сети, че бяха решили сексът да не бъде част от играта — за което имаше особено основателни причини — и тя концентрира погледа си в парите, които той размахваше пред лицето ѝ.

— Мои са. Върни ми ги.

— Да. Не. Имаш нещо скрито и в предния си джоб. Чувствам го притиснато в мен. Ще ми покажеш ли какво е, или трябва да те опипам цялата?

Верният отговор на този въпрос не би бил в неин интерес. Ако я опипаше цялата, щеше напълно да сломи съпротивата ѝ. Щеше да бъде дори още по-силно възбудена, а това нямаше да е добре.

Затова тя го изгледа гневно, бръкна в джоба си и извади ножа.

— Сега щастлив ли си? — запита.

Той взе ножа и впи поглед в цепката между гърдите ѝ.

— Това ли е?

Само мисълта, че може да започне да я претърсва, накара сърцето ѝ да запрепуска бясно. *Забрави. Няма да се случи.*

— Да.

Той отново я изгледа.

— Даваш ли ми честната си дума?

— Можеш да ме претърсиш, ако желаш. — В думите ѝ се съдържаше лека агресия, но това вероятно бе най-добрият начин да го убеди. Защото сега виждаше, че желанието в очите му не е единственият признак. Червенина бе покрила високите му скули, клепачите му се бяха спуснали тежко над очите, дишането му се бе учестило. И тези признаци ѝ бяха повече от ясни — той я желаше силно.

Дори само от мисълта за желанието му можеше да ѝ се завърти главата. Затова реши да отхвърли всякакви такива мисли. Усмихна му се иронично.

Той стисна устни. Както и беше предположила, не започна да я претърсва. Вместо това, с парите и ножа в ръка, отдели тяло от нейното, протегна ръка към подпряната на стената патерица, сложи я под мишница и се отпусна върху нея. В резултат сега между тях имаше няколко сантиметра разстояние и тя се опита да си внуши, че това я радва. Остана на мястото си, подпряна на стената.

Нарочно държеше дланите си прилепени към хладната стена, за да не се подчини на желанието си и да протегне ръце към него.

Той я изгледа мрачно.

— За ножа разбирам. Искаш да имаш нещо за самозащита. Кое то е обяснимо при дадените обстоятелства. Но парите... Това ме тревожи. Особено след като цял следобед проверява вратите и прозорците, ключовете за колите и къщата. Видях те дори да запомняш кода за алармената инсталация. Решила си да вземеш Тайлър и да побегнеш, нали?

Сам се замисли дали да не го излъже. Не беше очаквала да е толкова наблюдателен, но нищо не му убягваше. Също така, беше се досетил за ножа и парите. Фактът, че току-що я беше претърсил, започна бавно да достига до съзнанието ѝ и тя реши, че трябва да му е поне малко ядосана. Нещата се усложняваха още повече от спомена за това, как я беше накарал да се почувства от допира на дланите му. Дори само споменът бе достатъчен да се възбуди отново.

Трябва най-после да правиш секс, каза си тя твърдо. За Бога, само не с този мъж!

Но беше прекалено късно. Веднага си представи двамата голи в леглото и стисна зъби, защото сърцето ѝ запрепуска бясно, а стомахът ѝ се сви в болезнен копнеж. Мускулчето под окото ѝ започна отново да трепери, което я подразни. Притисна пръст към него, за да го успокои, и изгледа гневно Марко, изоставила всякакви опити да се преструва.

— И какво, ако е така?

Той присви очи.

— Това ще бъде най-голямата глупост, която можеш да извършиш.

Тя изсумтя.

— Кой го казва? Мъжът, който е прецакал живота си така жестоко, че го търси цяла армия убийци. И ако всички около него не бъдат избити, ще прекара около двайсет години в затвора.

Марко не каза нищо известно време, само я гледаше. Тя осъзна, че думите, които бе захвърлила в лицето му, го предизвикваха да отрече, ако смее. Но той каза:

— Кой е разговарял с теб? Не е Сандърс, готов съм да се обзаложа. Някой от останалите трима е.

— Какво значение има? Вярно е, нали? — Макар да му даваше един последен шанс, тя не очакваше от него да отрече. И той не го направи. Погледна я, без да каже нищо, после бавно кимна. Да. Е, сега поне беше сигурна, защото го бе научила направо от източника. — Работата е там, че трябва сама да преценя някои неща.

— Опазих те досега, нали? И теб, и Тайлър. Ще се погрижа за вас, обещавам.

— Чакай малко. Какво стана с онова *ако мога*?

Лекото припламване в очите му ѝ подсказа, че си е спомнил за обещанието, което ѝ бе дал: *Ще се погрижа да останеш жива. Ако мога.*

Сам не се съмняваше, че той казва истината. Щеше да направи всичко възможно. Тревожеше я онова *ако*.

— Имай малко вяра в мен, Сам. — Каза го много тихо. Очите му бяха съвсем тъмни. Изражението на лицето му се бе променило леко, по някакъв начин, който не можеше точно да определи, но сега имаше вид на твърд човек, на когото абсолютно може да се довери.

О, Господи, как ѝ се искаше да има вяра в него. Но беше научила, че може да разчита единствено на себе си.

— Трябва да мисля за Тайлър — каза. — Той има само мен.

— Аз също мисля за Тайлър. Ако сте само двамата, ще бъдете лесна мишена. — Погледът му я обхождаше, после, когато очите им се срещнаха, неговите станаха твърди като стомана. — Виж, можем да го направим по един от двата начина. Мога да следя всяко твое действие, докато опасността премине. Ще спя на пода пред вратата на спалнята ти, ще ям от храната ти и ще стоя пред банята, докато си в нея... — Млъкна и се усмихна дяволито. — Или можеш да ме убедиш, че няма да вземеш Тайлър и да побегнеш, защото нещо те е изплашило?

Тя го изгледа гневно.

— Казваш го така, сякаш не мога да преценявам нещата и да вземам правилни решения. Мога, повярвай ми. И за какво ти е всичко това?

— Аз те забърках. И трябва да те измъкна. Ти можеш да преценяваш правилно и да вземаш верните решения, но ситуацията не ти е напълно ясна.

— Какво не разбирам?

Той сви рамене.

— Например не знаеш колко безмилостни са *Зета*.

— Значи трябва да вярвам на това, което ми кажеш ти.

Лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните му.

— Точно така.

Тя стисна устни и го изгледа.

— Има нещо, което ти не разбираш. Сандърс и хората му нямат интерес да защитават мен и Тайлър. Ако отидеш в болница, да кажем, за да лекуват крака ти...

— Няма да се случи — прекъсна я той. — Той се подобрява. Боли, но оздравява. Малко мехлем и лепенки и ще бъде като нов.

Тя смръщи вежди със съмнение.

— Мехлем и лепенки?

— Мехлем и лепенки — повтори той, след което отметна халата, за да може тя да види крака му. И наистина, вместо пластовете бинт, сега върху раната му, там, където бе влязъл куршумът, имаше само една лепенка.

— Виждаш ли?

Но от коляното нагоре, та чак до ръба на боксерките му, бедрото му беше синьо-черно и все още леко подуто.

— Да, изглежда по-добре — призна.

— Заздравява бързо. — Сега той смръщи вежди. — Ще ми дадеш ли думата си, че няма да избягаш? Или че първо ще ме предупредиш.

— Ти ще ме спреш — възрази тя.

Пламъчето в очите му ѝ подсказа, че е на прав път. Но той не призна.

— По дяволите, вероятно ще дойда с теб. Защото предполагам, че няма да побегнеш, без да имаш основателна причина. А ако се наложи да вземеш Тайлър и да побегнеш, това ще означава, че аз също трябва да се омитам отгук.

— Говориш глупости.

Той едва сдържа усмивката си. Отново.

— Може би. — Погледът му задържа нейния. — Хайде, Сам. Наистина ли ще ме принудиш да спя на пода пред спалнята ти?

— Изкушавам се. — Погледна го замислено. — Добре, давам ти думата си — каза и дори не беше сигурна дали го лъже или не.

Беше невъзможно да разгадае изражението му. Той каза само:

— Добре. — После ѝ върна парите и ножа.

— Благодаря ти — каза тя, като се опита изненадата да не проличи в гласа ѝ, и ги прибра в предния си джоб.

Нещо в дълбините на очите му отново накара сърцето ѝ да препуска бясно.

— И не се опитвай да ме изиграеш, Сам — каза той тихо. После — докато тя мръщеше вежди — сложи пръст под брадичката ѝ, повдигна главата ѝ и я целуна.

ГЛАВА 20

И това нямаше нищо общо с проклетите хапчета. Тази вечер той не бе замаян от тях, а сексуалното напрежение помежду им отново беше високо. Тази мисъл мина бързо през главата на Дани при първия трепет на устните на Сам под неговите. У него се разгоря силно желание още щом се поддаде на глупавия порив да я целуне. После тя издаде някакъв тих нечленоразделен звук и устните ѝ се отвориха.

Устата ѝ беше топла и влажна, сладка и съблазнителна. Езикът ѝ посрещна неговия с нетърпение, което засили желанието му. Целуваше я страстно и усети как ръцете ѝ се плъзват около врата му.

И тогава, за секунда, му просветна.

За секунда, но беше достатъчно.

Отвори очи, застави ума си да работи, закали волята си.

Хвана ръцете ѝ, преди да са се склучили около врата му, отдръпна устните си от нейните и вдигна глава. И откри, че гледа розовите ѝ пълни устни, все още влажни от целувките му, деликатния нос и дългите тъмни мигли. С черните кичури коса, които обрамчваха лицето ѝ, беше толкова красива, че дъхът му спря.

Тя изглеждаше толкова уязвима, така нежна и сладка. И сега плащаше цената — желаше я така отчаяно, че изпитваше болка.

Ти, идиот такъв.

— Сам.

Тя бе отворила очи, когато бе хванал ръцете ѝ. Дани откри, че може да се удави в синевата на погледа ѝ. Страстта, която видя в тях, го накара да се разгори.

Обещанието за горещ, див секс се носеше във въздуха. Щеше да бъде толкова лесно, така дяволски лесно да ѝ даде това, което очевидно искаше, и в същото време да възнагради себе си, да я заведе в леглото и да разлюлее света ѝ, да направи и своя свят малко по-ярък.

За миг, докато се гледаха втренчено, въпросът висеше във въздуха. Дани беше така възбуден, че въпреки твърдото му решение, не беше сигурен дали ще има желязната воля да се откаже.

После тя смръщи вежди.

— Забрави, Марко. — Гласът ѝ бе леко дрезгав, дишането ѝ — бързо, но твърдостта на гласа ѝ — ясно доловима. Усещаше бързото вдигане и спускане на гърдите ѝ. Топлината и нежността ѝ, сладкият аромат на тялото ѝ — всичко го караше да гори, подлудяваше го. Тя издърпа ръцете си и направи крачка назад. Той я остави да се отдръпне.

Като го бе нарекла Марко, бе възвърнала донякъде здравия му разум. Опасността не беше преминала. Все още трябваше да бъде с ясен и трезв разсъдък. Все още не можеше да си позволи нещо да отвлича вниманието му от задачата.

Но я желаше. Господи, как я желаше!

Сам каза:

— Няма да го направя. Няма начин.

Слава Богу, че тя имаше здравия разум да спре, защото точно в този момент той имаше проблеми с това. Буквално стискаше зъби, за да не протегне отново ръка към нея.

Тя каза:

— Лягам си. Лека нощ.

Той не каза нищо. Тя се обърна и се отдалечи боса, с високо изправена глава. Беше стройна, дрехите подчертаваха съвършените форми на тялото ѝ и дългите ѝ крака, бе така красива, че дъхът му спираше. Ако не бе така завладян от желание, вероятно щеше да се засмее на решителността, с която се отдалечаваше от него.

Това момиче имаше кураж. Беше го изненадала отново, като бе спряла това, което желаше отчаяно *като* него. Господи, беше готов да ходи бос по жарава, за да открие каква ще бъде в леглото. Дали щеше да бъде нежна? Или дива?

Само при мисълта за секс с нея, желанието му се върна отново.

Но независимо колко чувствена можеше да се окаже, той нямаше право да я отведе в леглото си. Трябваше да се концентрира върху безопасността ѝ, както и върху тази на Тайлър. Да.

Дайте ми само две секунди.

Дани остана на мястото си около минута, заставящ се с усилие на волята да се овладее. После се обърна и закрачи към спалнята си. Дори когато спеше, оставяше вратата си отворена, за да държи под око Сам и Тайлър. Сам също оставяше отворена вратата на спалнята си, защото

се слушваше за Тайлър, и това му бе добре известно. Вратата на спалнята на Тайлър също се оставяше отворена — в случай, че има кошмари и вика през нощта.

Но само преди малко Сам решително бе затворила вратата на спалнята си, което, той предполагаше, бе преднамерено и трябваше да му покаже, че определени неща нямаше да се случат. И я бе заключила. И беше включила радиото, което също ѝ служеше за будилник.

Неговата спалня бе най-малката от трите и бе съвсем семпла — бели стени, бежов килим, двойно легло и над него пейзаж. Обикновени дъбови дъски на пода, нощно шкафче също от дъбово дърво, а върху него лампа и радио, гардероб също от дъбово дърво, кувертюра, която имитираше индианско одеяло, и кресло в единия ъгъл.

Седна в креслото, което бе тапицирано с плюш, и започна да разглобява дясната си патерица. Няколкото хапчета, които бе взел преди час, бяха притъпили болката. Просто бе започнал да не ѝ обръща внимание. Нараняванията му бяха започнали да заздравяват и вече едва ги забелязваше. Не бяха кой знае какво. Най-лошият му проблем в момента беше, че бе ужасно възбуден, а трябваше да остане далеч от жената, която желаше така силно.

Остави разглобената патерица на пода до креслото, сложи батерията в мобилния телефон и го включи. Той оживя след секунда. Набра номера, който много малко хора знаеха, и зачака.

— Пантеро — представи се на мъжа, който отговори на позвъняването. Беше опасно да използва собственото си име — и правеше всичко възможно дори да го забрави, когато беше под прикритие — но ситуацията бе излязла от контрол и правилата вече не бяха от значение. Освен това, нямаше кой да го чуе, освен ако къщата не се подслушваше, разбира се. А ако Вайт или *Зета* знаеха къде е къщата, те нямаше да поставят подслушвателни устройства. Следователно бе достатъчно безопасно да се обади.

— Дани. — Помощник-директорът Кайд Мейхю не беше особено радостен, че го чува. Което бе разбираемо. Последният път, когато бяха разговаряли, беше преди около шест месеца, когато Дани тъкмо бе завършил операция под прикритие. Беше внедрен в група, която осигуряваше проститутки за членове на Конгреса и други висшестоящи служители, а после ги записваше и ги изнудваше. Задачата не беше от приятните и офисът на директора бе пострадал

малко в последвалия шум около случая. За щастие, двамата с Мейхю се познаваха отдавна, още откакто Мейхю го беше наел веднага след като бе завършил колежа. — Какви лоши новини имаш за мен сега?

— Никакви. — Дани едва не се усмихна на примирения тон на стареца. — Изпълнявам задача. И имам нужда от услуга.

— Казвай.

Дани му описа набързо ситуацията.

— Основното е, че искам да изведе двамата цивилни, за да не пострадат.

— И какво очакваш от мен?

— Изпрати екип, на който имаш доверие, да ги изведе отгук. Да ги заведат във Вашингтон и да се грижат за безопасността им, докато приключат.

— Толкова ли са важни за теб?

Дани не бе мислил за тях по този начин, докато думите не излязоха от устата на Мейхю. Но истината беше, че защитата на цивилните се осъществяваше от хора, доста по-нисшестоящи от Матю, и услугата не беше безплатна. Всъщност Дани искаше огромна лична услуга. И разбра, че Мейхю няма да забрави, а ще му напомня в най-неподходящи моменти от остатъка от професионалния му живот. Дани се замисли за Сам и Тайлър и заключи, че си струва да понесе последствията.

— Да — каза.

— Имаш го. — Мейхю никога не си губеше времето напразно. — Има ли някаква причина, поради която не отнасяш въпроса до прекия си началник?

Прекият му началник беше Критендън. Дани не искаше да отнесе въпроса до него, защото и той като Сандърс не би сметнал, че Сам и Тайлър имат някакво значение.

— Искам цивилните да не бъдат замесени по никакъв начин. Искам ги въвн от това — каза. — И искам наистина да бъдат в безопасност.

— Има ли някакъв начин да се свържа с теб? Не предполагам, че ще искаш отново да ми се обадиш на този номер.

— Така е.

— Ще се погрижа. Операция *Ромео*. Ще се чуем скоро.

И затвори, преди Дани да е успял да му благодари.

Дани отбеляза мислено името, което Мейхю беше избрал за операцията, докато вадеше батерията от мобилния телефон, и то извика горчива усмивка на устните му. Беше сигурен, че не бе избрано случайно. При Мейхю никога нищо не беше случайно. Скри отново телефона в патерицата, сглоби я и се замисли над разговора. Не беше казал кой знае колко за Сам и Тайлър и не му бе ясно как Мейхю се бе досетил, за романтичните му чувства към Сам. Но избраното име ясно подсказваше, че се е досетил и Мейхю му даваше ясно да го разбере. Единственото обяснение беше, че вероятно намерят се е съдържал в тона му. Освен това, Мейхю го познаваше много добре.

Нямаше значение. Важното бе, че когато Мейхю изведеше Сам и Тайлър оттук, той щеше да спи много по-добре.

Времето минаваше. Марко трябваше да пусне някаква мълва, по дирите на която *Зета* да тръгнат. Картелът сигурно вече се бе отчаял и тъй като неговата цел беше да служи за примамка, докато истинският Марко пее като канарче пред правителството, той щеше да се погрижи да го проследят и до тази безопасна къща. Нямаше да е лесно да го намерят, но щяха да се справят. Трябваше само да е на крачка пред Вайт и другите картели, докато Марко не приключи с разкриването на сведения и не влезе в програмата за защита на свидетелите, а той, Дани, не приключи с поредната задача. В Сейнт Луис не беше успял да остане на крачка пред убийците на Вайт и колкото повече мислеше за това, то толкова повече го безпокоеше. Трябваше да се измъкне жив, а се бе отървал едва на косъм. Или някой му бе попречил, или... Или — какво? Не знаеше. Знаеше само, че започва да става неспокоен и тук, въпреки че полицаите осигуряваха двайсет и четири часова защита, а Критендън и хората му трябваше да са наблизо и да държат всичко под око.

Беше на тази работа достатъчно отдавна, за да знае, че може да има доверие на интуицията си, а тя му казваше, че нещо не е наред.

Първата му задача бе да изведе оттук Сам и Тайлър.

Втората? Е, това щеше да зависи от събитията.

Вече сглобил патерицата, Дани размишляваше над различните възможности, когато чу приглушен вик. В началото не можа да се досети откъде идва. После разбра — Тайлър.

Дани скочи на крака и пазейки равновесие върху здравия си крак, протегна ръка към патерицата. Тайлър имаше кошмари, трябваше да се

успокои.

Кошмар. Това бе всичко.

Но все пак забърза към стаята на момчето, за да се увери.

Тъкмо когато стигна до вратата, чу вик, от който косата му настръхна. В стаята беше тъмно, но Дани успя да види Тайлър, който седеше в леглото със затворени очи и крещеше, а Сам не се виждаше никъде.

Исусе.

— Тайлър. — Дани тръгна към леглото. — Тайлър...

После, тъй като не знаеше какво друго да направи, седна в края на леглото. Тайлър отвори очи, когато усети матрака да хлътва, и за миг остана загледан в Дани, сякаш не беше сигурен кого вижда.

— Всичко е наред, Тайлър, аз съм — побърза да каже Дани и зачака поредния кошмарен вик.

— Трей. — Тайлър се хвърли към него, прегърнато и отпусна глава на гърдите му. Дани усещаше малкото му телце да трепери. — Лошите бяха тук, Трей. Преследваха ме.

— Но сега си с мен. Онова е било само кошмар. — Малко непохватно, Дани го потупа по гърба, после, когато детето се сгуши по-плътено в него, го прегърна здраво. — Чуваш ли ме, Тайлър? Било е само кошмар. Тук съм и с мен ти си в безопасност.

— Тайлър! — Все още по дънки и потниче, Сам се втурна през вратата и се закова на място, когато видя Дани. Но това трая само миг. Хвърли на Дани неразгадаем поглед, спусна се към леглото и седна до Дани.

— Тук съм, скъпи.

— Мамо. — Тайлър се отскубна от прегръдката на Дани и се сгуши в протегнатите ръце на майка си. — Отново сънувах кошмар.

— Знам — каза Сам, за да го успокои, и го залюля леко. — Знам.

— Използвахме спрея против чудовища, но той не помогна. Отново сънувах лошите мъже.

— О, Тайлър. — Сам го целуна по главата. — Всичко ще бъде наред.

Дани погледна чистите изящни линии на профила ѝ. Беше положила буза върху черната разчорлена коса на сина си. Наистина беше все още сплетена на плитка, а тялото ѝ... Е, нямаше нужда да поглежда към тялото ѝ, за да си спомни колко е секси.

Погледите им се срещнаха.

Дани се почувства така, сякаш земята пропадеше под краката му.

— Не можеш ли да спиш тук, мамо? — запита Тайлър.

Вниманието на Сам веднага бе привлечено изцяло от сина й.

— Разбира се, скъпи — отговори.

Дани взе патерицата си от пода и се изправи.

Като продължаваше да люлее нежно Тайлър, Сам го загледа как поставя патерицата под рамото си.

— Имаш ли нужда от мен? — запита той тихо.

Тя поклати глава.

— Извикай ме, ако имаш.

Тя отново поклати глава.

Дани излезе от стаята. Вече в коридора, погледна назад и видя Сам нежно да полага главата на сина си върху възглавницата.

Картината имаше странен ефект върху него. Стегна се, а сърцето го заболя — сякаш току-що бе получил силен удар в корема.

На Дани му трябваше секунда, за да се досети какво става. После осъзна, че чувствата, които изпитва към Сам и детето й, се засилват и изпълват душата му.

ГЛАВА 21

Трей, Трей. Това слушаше по цял ден Сам от сина си. По-рано Тайлър беше гледал очарован как Трей работи в задния двор върху мускулите си. Той започна с няколко набирания върху един клон, което накара загорелите му мускули да изпъкнат, а Сам, след като хвърли поглед, отказа да гледа повече. Последваха други упражнения, които тя бе изненадана да види, че той може да направи въпреки многобройните си наранявания. Спомни си думите му, че трябва бързо да се възстанови, и се досети, че според него това е начинът. Физическите му възможности бяха силно впечатляващи и тя за пореден път се удиви колко е силен. Но най-важното беше, че Тайлър се опитваше да подражава на всичко, което той правеше — това показва на Сам колко много синът ѝ се нуждае от някой, който да изпълнява ролята на баща в живота му. Тъжното беше, че колкото и да желаше Марко, знаеше, че той не е подходящият човек — нито за Тайлър, нито за нея. Опитваше се по всякакъв начин да разруши връзката, която бавно се осъществяваше между тях — викаше Тайлър вътре, за да яде сладки, да играят с количките, да му чете, да гледа детските предавания по телевизията — но Тайлър пак се озоваваше там, където беше Трей. И онова, което правеше нещата още по-тъжни, беше фактът, че Марко се отнасяше безупречно с Тайлър. Докато много мъже — включително бащата на Тайлър — се държаха така, сякаш едно любопитно и разговорливо четиригодишно дете е голяма досада, Марко се отнасяше с него като с интересна и ценна компания. Връзката между тях нямаше бъдеще и Сам го знаеше много добре. Но когато Тайлър се отскубна от нея, за да *види какво прави Трей*, тя се предаде.

Сега, малко след пет часа, Трей и Тайлър отново бяха в задния двор. Тя погледна през кухненската врата и видя, че Трей учи Тайлър как да дриблира с баскетболната топка. Усилията му бяха особено сръчни и успешни, като се имаше предвид, че се подпираше на едната

си патерица. Другата лежеше захвърлена в тревата. Гроувс, с вид на силно отегчен човек, седеше на един стол и ги охраняваше.

Странно бе, като се имаше предвид извънредността на ситуацията, колко нормално протичаше денят. Сам все още беше нервна и разтревожена заради всичко, което се случваше отвъд стените на къщата, затова просто отказваше да мисли — тревогата за нещо, което не можеше да контролира, я изваждаше от релси.

Вместо това, тъй като обичаше да готви, когато имаше време — което ставаше рядко — и имаше необходимите продукти, тя отхвърли предложението да вземат готова храна за вечеря и предложи да приготви нещо. Тъкмо се канеше да сложи лазанята във фурната, когато откри, че наблюдава мъжа и момчето, които играеха в задния двор. Въздъхна примирено.

При дадените обстоятелства се оказваше невъзможно да държи Тайлър настрани от Марко и да пречи на нарастващата им близост. Изминалата нощ бе само поредният пример. Беше в кухнята и си приготвяше чаша мляко с надеждата да успокои разклатените си нерви заради неочакваната среща с Марко в спалнята на детето ѝ. Млякото, плюс горещата вана трябваше да ѝ помогнат да заспи. Ако не станеше така, както тя се надяваше, щеше да лежи будна цяла нощ, защото алтернативата да си легне с Марко, което много искаше да направи, нямаше да се случи. Независимо колко я възбуждаше дори само мисълта за това. Но когато Тайлър бе извикал и тя бе изтичала в стаята, за да завари Марко седнал в края на леглото и прегърнал Тайлър вместо нея, се бе почувствала предадена и силно разгневена. Тайлър не показваше чувствата си към никого, освен към нея. Той не позволяваше на никого да го прегръща и целува. И не прегръщаше и целуваше никого, освен нея. Но като го наблюдаваше в компанията на Марко, тя веднага разбра, че Тайлър го допуска в малкия привилегирован кръг на хората, на които има доверие. Беше ясно като бял ден, че Тайлър се привързва към него. Точно както, страхуваше се Сам, тя започваше да се привързва към този проклет мъж.

Макар да искаше да сложи край на това, нямаше как да го направи. Тримата бяха принудени да бъдат заедно в затвора на тази градска къща. И тя вече знаеше, че няма начин това да завърши добре.

Затова, докато приготвяше лазанята и наблюдаваше играта на мъжа и детето в задния двор, тя изпитваше болка. Но си каза, че ще се

тревожи по-късно за цената, която трябваше да платят заради нахлуването на Марко в живота им — защото знаеше, че всяко нещо си има цена. В момента Тайлър бе навън в слънчевата светлина на късния следобед, смееше се и не изпитваше страх, въпреки ужасните неща, които му се бяха случили, и тя щеше да се концентрира върху това, защото то бе единственото хубаво нещо, а и не можеше да му попречи.

Докато лазанията беше във фурната, приготви салата. После, когато храната беше готова, тя отвори кухненската врата и ги повика.

И това се случи точно в мига, в който синът ѝ хвърли топката и отбеляза кош. Кошът бе доста високо, така че това си бе истинско постижение. И със сигурност бе нещо, което не бе успявал да направи никога досега.

— Две точки! Да! — Тайлър вдигна юмрук, което накара Сам да се усмихне.

— Браво! Добра работа, Тайлър! — окуражи го възторжено Марко.

Двамата се доближиха един до друг и удариха разтворени длани.

— Браво, Тайлър! — извика Сам, после добави: — Вечерята е готова. — На което само Гроувс отговори, като стана от стола.

— Здравей — каза Марко, когато погледът му срещна този на Сам. Тайлър се затича през тревата да вземе топката. Марко се усмихваше широко, очите му блестяха, косата му бе разрошена, лицето — леко потно и изглеждаше странно безгрижен при дадените обстоятелства. Снощи се бе обръснал и на ярката слънчева светлина сега тя видя, че челюстта му е силна, а линията на брадичката — чиста. Носът му се бе възстановил, синьото около окото му започваше да изчезва. Очевидно ѝ бе казал истината с думите, че се възстановява бързо, защото сега вече можеше ясно да види лицето му. Помисли си неохотно, че *привлекателен* е доста слабо казано. Беше великолепен мъжки екземпляр и някоя като Кеendra, например, би го пожелала веднага.

Сам си помисли, че за щастие тя е от по-твърд материал — бе забелязала колко е привлекателен, но нямаше да се поддаде на желанието.

— Здравей, мамо! — извика Тайлър. Топката полетя към нея.

Сам я хвана точно преди да я удари по главата и се усмихна на сина си.

— О, добре хващаш! — Марко също ѝ се усмихна и плесна с ръце, както бе направил и при коша на Тайлър. — Чудя се какви ли други неподозирани таланти криеш.

Горда със себе си, тя го погледна и изведнъж бе привлечена от нещо, което видя в очите му. Изведнъж ѝ стана топло.

Само като го погледнеше, и нещата излизаха извън контрол — започваше да мисли за секс.

— Вечерята е готова — каза спокойно и се върна в кухнята.

Гроувс бе повече от щастлив да се храни с тях. Разговорът се въртеше около спорта и особено баскетбола и предстоящите срещи от баскетболната лига. Понякога, когато погледнеше Марко, на лицето на Гроувс се изписваше враждебност, но поне на повърхността атмосферата бе приятелска. Тайлър слушаше внимателно всичко, което се говореше, и накрая каза:

— Мама е била в баскетболния отбор на гимназията, нали, мамо?

На Сам не се наложи да отговори, защото пристигна Абрамович, за да смени Гроувс, който тъкмо поставяше чинията си в съдомиялната машина и така се смути от появата на Абрамович, че Сам едва сдържа усмивката си.

Докато Гроувс сдържаше ненавистта си към Марко и бе дружелюбен с нея и Тайлър, Абрамович бе рязък с всички тях. След вечеря, тъй като Тайлър бе заел дивана и не оставяше дистанционното за телевизора, той се настани да чете книга. А Сам, след като свърши всичко, за което можа да се сети — което, ако се изключи прането, не беше кой знае какво — призна пред себе си, че бездействието я изнервя. Здравчът навън бавно се сгъстяваше и преминаваше в мрак, вятърът докарваше облаци от запад, а с тях и обещанието за дъжд. Несвикнала със затворничеството, Сам искаше да излезе от къщата и под това нямаше предвид задния двор. Но дори само отиването до *Уолмарт*, я беше изнервило, защото я бе накарало да си спомни прекалено живо за мисис Менайфи и престъпниците, които все още ги преследваха, затова тя се отказа дори само от разходка до края на улицата и обратно. Вместо това отиде в голямата стая с намерението да се присъедини към Тайлър пред телевизора. Вече сигурно бе погълнат от *Бягство в планината на вещиците*, който бе взела от видеотеката преди няколко месеца и се бе харесал и на двамата, и който случайно сега излъчваха и по канала на Дисни. И тя нямаше нищо против да

гледа филма отново. Но когато видя, че на дивана до Тайлър седи Марко, се поколеба и едва не се обърна. Просто нямаше нужда отново да играят на щастливо семейство.

Но Тайлър я видя.

— Гледала ли си някога Брус Лий, мамо? — запита я развълнувано през рамо. Челюстта на Сам увисна, когато осъзна, че образите на екрана не са очакваните от нея. Там се разиграваше битка на бойните изкуства и тя погледна обвинително Марко. — Страхотен е. Искаш ли да гледаш с нас?

Марко отговори на погледа ѝ, като вдигна и двете си ръце и поклати глава, което тя интерпретира като *не обвинявай мен* — впечатление, което той веднага развали, като ѝ се усмихна.

— Какво стана с Планината на вещиците? — Твърдо решена да не преиграва, Сам седна до Тайлър и смръщи вежди.

— Излъчваха и прекалено много реклами. И намерих това. Трей ми каза, че актьорът е Брус Лий. — Тайлър изглеждаше някак разсеян и Сам осъзна, че е така, защото вниманието му е погълнато от ставащото на екрана. От другата страна на Тайлър Трей клатеше глава и оформяше с уста: *Аз нямам нищо общо с това*. Тайлър добави: — Трей каза, че някои от племенниците му вземат уроци по карате. Мислиш ли, че и аз мога, мамо?

Трей сведе глава, засрамен.

— Ще видим. — Обичайният отговор на родителите, последван от мрачен поглед към Марко.

Преди Сам да е решила дали мъжете, които се удрят и ритат, са подходяща гледка за четиригодишно дете, филмът свърши. Започнаха надписите и Тайлър каза:

— Много ми хареса! — После се наведе и прошепна нещо в ухото ѝ. Сам кимна, а той скочи и изтича във вратата.

— Наложих се да отида до тоалетната — обясни Сам в отговор на въпросителния поглед на Марко. После го погледна мрачно. — Брус Лий?

— Вината не беше моя, кълна се. Той вече го гледаше, когато влязох в стаята.

Тя го изглежда подозрително.

— А знаеше ли вече, че племенниците ти вземат уроци по карате?

Той я изгледа малко глупаво.

— Е, възможно е аз да съм му го казал.

— Да — отговори Сам сухо.

Марко я погледна.

— Господи, Сам, той е момче, и му харесват такива неща. Всички сме такива. Да гледат Брус Лий и да играят с топка, са все неща, които момчетата обичат. Попитай баща му.

Въпросът бе болезнен.

— Не бих могла, дори да исках — каза тя.

— О, така ли? — Марко вдигна въпросително вежди, с което я подкани да му отговори.

Сам въздъхна. Не говореше за себе си много често, защото това бяха лични неща и изглеждаше така, сякаш се оплаква. Отрано в живота си бе научила, че когато ти се случи нещо лошо, трябва просто да продължиш напред. Но изведнъж откри, че иска Марко да знае истината.

— Както казах, той не е част от живота ни. Виждала съм го само два пъти след раждането на Тайлър. Сигурна съм, че не би познал Тайлър сред редица момчета, а Тайлър ще го познае само защото има негова снимка в албума му, който той много обича да разглежда. — Всъщност всеки път, когато свареше Тайлър да гледа снимката, сърцето ѝ се късаше, но бе сметнала, че е важно малкото момче да знае, че има баща.

— Какво се случи между двама ви?

Сам сви рамене.

— Бях глупава. Какво друго мога да кажа? Започнах да излизам с него в гимназията. Той бе две години по-голям от мен и много популярен. Е, тогава ми се искаше да се забавлявам. И мислех, че го обичам. Мислех още, че ме обича. После открих, че съм бременна. Беше минал едва месец и половина, откак бях завършила гимназия. Накратко, оказа се, че той не иска и да знае за бременността ми. И все още не иска. Що се отнася до мен, ще бъда щастлива никога вече да не го видя. Но това не е добре за Тайлър.

Погледът, който му хвърли, трябва да е бил зареден с повече чувства, отколкото ѝ се искаше, защото той смръщи вежди и хвана ръката ѝ.

— Той е идиот.

Пръстите им се преплетоха. Неговите бяха топли, силни и мъжествени, помисли си тя, като сведе поглед към ръцете им. Може би трябваше да издърпа своята, но не го направи. Все пак, той само държеше ръката ѝ, но утехата, която този жест ѝ даваше, беше огромна. Работата беше в това, че до този момент не беше осъзнала колко много я огорчава фактът, че бащата на Тайлър ги беше изоставил.

— Да — каза и преглътна, защото в гърлото ѝ беше заседнала буца. — Защото пропуска целия живот на Тайлър.

— Изпуска и теб. — Пръстите му стиснаха нейните и за миг ѝ се стори, че ще заплаче. Тя никога не плачеше — друго, което бе разбрала: плачът не помага, а само оставя очите ти зачервени — но за миг ѝ се стори, че сълзите ще потекат, когато той продължи: — Ти си нещо специално.

Онова, което видя в очите му, накара буцата, заседнала в гърлото ѝ, да се разтопи като снежна топка на слънцето. Осъзна, че бе минало много време, откакто мъж я бе гледал така. Не със страст, а с нежност. И може би с малко уважение, примесено с нежността. Каквото и да бе, то даваше криле. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Усети как душата ѝ се стопля.

— Сам... — Сега гласът на Марко бе по-дълбок и ѝ се стори, че се наведе леко към нея. После чуха скърцането на краката на стола по пода в трапезарията, той погледна нататък и спря напред движението. Сам също чу шума и издърпа ръката си от неговата. Идеята, че Абрамович или някой друг от полицаите може да ги види да се държат за ръце, никак не ѝ допадна. Нямахше да бъде особено умно, макар да не можеше да каже защо.

— Значи си играла баскетбол в гимназията? А в коя гимназия си учила? — Тонът на Марко се беше променил. Беше някак по-весел ѝ, странно, примесен с горчивина. Беше се отместил в своя край на дивана — така, както тя седеше в своя.

— *Сейнт Клеър Каунти Олтърнатив Скуул*. Сам, която нямаше нищо против дистанцията между тях, направи гримаса. — Само шест момичета искаха да играят баскетбол, така че ние образувахме екипа. Училището беше за деца, които имаха проблеми със системата, така че децата там не бяха чак толкова много.

Той я гледаше с интерес.

— Какви проблеми?

— Често бягах от часове. Бях бунтарка. — Сви рамене. — Когато завърших, бях живяла в шест различни приемни семейства. Ходенето на училище не беше сред приоритетите ми. Хей, бях дете. Какво мога да кажа?

— А къде бяха родителите ти?

— Баща ми беше като този на Тайлър — никога не си беше у дома. И майка ми... Тя се омъжи повторно, когато бях в четвърти клас. Новият ми баща не се интересуваше от мен. Тя избяга с него, преместиха се във Флорида. Живях с баба си и леля си известно време, но баба умря, а леля получи удар. Никой не ме искаше, затова влязох в системата на приемните родители. Бях в осми клас.

— Това е гадно. — Каза го спокойно, но погледът му бе мрачен.

Сам кимна.

— Да. Предполагам, че не бях съвсем лошо дете, само малко диво. Много исках да се забавлявам и бягах от училище. Когато срещнах Джъстин — бащата на Тайлър — мислех, че всичко ще се промени. — Усмихна се горчиво. — Което и стана. Сдобих се с Тайлър. — Погледна го и каза с особена настойчивост. — Тайлър е най-хубавото в живота ми.

Марко ѝ се усмихна.

— Той е страхотно дете.

— Да. Промени и мен. След като се роди разбрах, че сме само ние двамата срещу света, и бързо пораснах. — Изведнъж се смути, че се разкри толкова много, и отново го погледна. Когато заговори, гласът ѝ бе дрезгав: — Ето, това е историята на моя живот. Ако имаш въпроси сега, ще им отговоря.

— Имам един. — Очите му блестяха. — Кой е Карл?

Каквото и да бе очаквала Сам, не беше това.

— Карл? — Погледна го озадачено. — Карл работи във фирмата, за която работя. Откъде си чувал за него?

— Когато Тайлър се обади на телефона ти и отговорих, Тайлър ме попита дали съм Карл.

— О! — Почти незабележима пауза. — Карл ми се обажда напоследък, опитва се да ме накара да изляза с него. — На въпросителния поглед, който Марко ѝ хвърли, Сам отговори с поклащане на главата. — Което няма да стане. Сега, когато имам

Тайлър, много внимавам какви мъже допускам в живота си. — Което, *като* се имаше предвид предходният разговор, беше добро пояснение. — Всъщност искам да те помоля да не се сближаваш прекалено с него. Той много те харесва и...

Предупредителният звън на алармената инсталация в кухнята прекъсна разговора им. И двамата замръзнаха и погледнаха към вратата. Секунда по-късно, очевидно привлечен от същото, от трапезарията излезе Абрамович. За миг и тримата чакаха и гледаха към кухнята. После чува набирането на кода и напрежението се стопи. Стъпки прекосиха кухнята и после на прага се появи Сандърс. Беше облечен, както винаги, в тъмен костюм и носеше вратовръзка, изражението на лицето му, както обикновено, бе недоволено. Тъй като отговаряше за операцията, не бе нещо необичайно да се появява и извън смяната си, но нещо в поведението му, някакво напрежение, подсказа на Сам, че нещо не е в ред.

Разтревожи я това, че гледаше нея.

— Обадиха ми се само преди минути — каза Сандърс без никакво предисловие, спрял на прага и кръстосал ръце на гърди.

Охо, помисли си Сам.

— За какво? — Марко се наведе напред и впи поглед в Сандърс.

— За нея — отговори Сандърс. Сам си знаеше. Усети как стомахът ѝ се свива. — Ще я местят оттук. Детето също. Утре, в осем. Ще я прехвърлят под опеката на друг екип. Отговорен ще бъде помощник-началникът Джон Ромео.

Сам не можа да се сдържи. Погледна Марко в очакване да каже нещо, но той мълчеше. Само погледна замислено Сандърс.

— Чакай минутка. — Щом се налагаше, щеше сама да се погрижи за интересите си. Та нима не го правеше през целия си живот? — Аз нямам ли думата?

— Не — отговори Сандърс рязко.

— Не възразявай, Сам — каза Марко тихо, с което я принуди да го погледне. — Аз няма да... — Срещна погледа ѝ. — Това е нещо добро. Двамата с Тайлър трябва да отидете.

— Какво? — Беше поразена да осъзнае, че не иска да се раздели с него. — Нима не твърдеше, че с теб сме в безопасност?

Сандърс изсумтя присмехулно, но Сам не му обърна никакво внимание. За нея като че ли съществуваше само Марко. Дланите ѝ бяха

свити в юмруци, очевидно беше готова за битка. Но също така бе уплашена. И може би малко наранена.

— Това вече не е вярно. — Марко я гледаше спокойно. — Вайт успя да открие къщата в Сейнт Луис. Колкото по-дълго останем тук, толкова повече нараства вероятността да открие и тази. Вече не е умно да стоите тук.

— Защо тогава не се преместим всички? — запита Сам, сякаш обвиняваше Сандърс, който сви рамене.

— Нямам заповеди да се преместим. Но имам заповеди да те предам в други ръце. И това ще направя. Бъдете готови утре точно в осем. — Като че ли за да сложи край на по-нататъшни разговори, Сандърс се обърна и излезе.

— Няма начин... — Сам се канеше да тръгне след него, но Марко я хвана за ръката. Този път я държеше здраво и беше ясно, че няма да я пусне.

— Чакай. Чуй. Изслушай ме, Сам. Това е за добро — каза Марко. — Помниш ли, когато каза, че преследват мен? Беше права. По-добре е двамата с Тайлър да сте другаде.

— Не мислеше така преди! — Чува отново вкарването на кода в алармената инсталация, което им подсказа, че Сандърс вече е излязъл. Сам отчаяно искаше да му се противопостави, затова се опита да издърпа ръката си. Марко я държеше здраво.

— Ситуацията се промени. — Изражението му беше мрачно.

С крайчеца на окото си, Сам видя Абрамович да ги оглежда от главата до петите. Очевидно не бе пропуснал факта, че Марко я държеше за ръка. Като че ли осъзнал, че тя го наблюдава, Абрамович шумно прочисти гърлото си и каза:

— Имаш ли нужда от помощ?

Сам разбра, че има предвид факта, че Марко я държеше за ръката. Предлагаше ѝ защита. Щеше да оцени жеста му, ако не бе така разгневена.

— Не — каза рязко. Абрамович сви рамене и се върна в трапезарията. След като се скри от погледите им, Марко продължи да говори тихо и настоятелно: — Виж, познавам Джон Ромео, окей? Той е добър човек. Двамата с Тайлър ще бъдете в безопасност с него.

— Не. — Сам поклати глава. Мисълта да бъде разделена с Марко я караше да се чувства странно. Беше готова да изпадне в паника и

твърдо решена да не позволи това да стане. Не беше реално да мисли, че свързва безопасността си с него. — Няма да отида. Няма да отидем.

— Не мисля, че можеш да откажеш. — Ръката на Марко беше топла и силна. Сам не се съмняваше вече, че не би могла да се освободи, докато той не я пусне. — Виж, Сам...

Млъкна, защото Тайлър извика отгоре:

— Мамо? Можеш ли да дойдеш? Имам нужда от помощ.

Сам не откъсваше поглед от Марко, макар да повиши глас, за да отговори на Тайлър:

— Ще дойда веднага.

Марко каза:

— Всичко ще бъде наред, обещавам. Трябва да ми имаш доверие.

Погледът на Сам обхождаше лицето му. Това, което видя там, извика студени тръпки по гърба ѝ.

— Значи наистина искаш да отидем?

— Да.

— Чудесно — каза Сам и освободи ръката си, защото момчето отново извика: — Мамо?

Без да се обърне назад, усещайки погледа на Марко в гърба си, тя тръгна нагоре по стълбите. Осъзна, че е много ядосана, но отказа дори да се опита да анализира защо.

През следващите два часа беше заета. Сложи Тайлър да си легне, без да му каже какво ще стане на сутринта. Знаеше, че той ще се разтревожи и няма да иска да се раздели с Трей, и в момента не искаше да се бори с последиците от новината, една от които щеше да бъде невъзможността на Тайлър да заспи. В нейните собствени чувства също цареше буря. След като Тайлър най-после заспа, тя приготви дрехите, които щяха да облекат утре, после прибра останалите в плик. Никой не ѝ бе казал, че ще могат да вземат вещите си, но това нямаше значение, защото тя бе твърдо решена да ги вземе. После откри, че е неспокойна и едва ли ще може да заспи, затова взе дълга гореща вана. Когато излезе от банята, зачервена и с все още леко влажна кожа, загърната в белия халат и с прибрана на хлабав кок коса, хвърли бърз поглед по коридора към спалнята на Марко. Когато влезе в банята, лампата светеше, а сега бе изгасена.

Беше си легнал. Без дори да се опита да говори с нея, да изясни отношенията им, без дори да се сбогува. Може би се надяваше

сбогуването да бъде кратко и лишено от емоции и така да им спести бързането и суетнята на сутринта. Но Сам разбра, че има нужда от нещо повече от това.

Отново бе завладяна от гняв. И докато стоеше в тъмния коридор и гледаше гневно вратата на спалнята му, се досети за причината, поради която му бе така ядосана.

Щом веднъж двамата с Тайлър напуснеха тази къща, вероятно никога нямаше да го видят отново.

При тази мисъл сърцето ѝ се сви. А той като че ли пет пари не даваше.

Сам не издържаше вече. Нямаше начин да тръгне така. Между тях бяха останали доста неизказани неща.

И никога вече нямаше да има тази възможност.

Стегна колана на халата около кръста си, поклати глава, за да падне косата ѝ по раменете, обърна се, прекоси коридора и влезе през отворената врата на спалнята на Марко.

ГЛАВА 22

На Сам ѝ трябваше секунда, за да свикнат очите ѝ с мрака, но когато това стана, лесно забеляза очертанията на тялото му под завивките в леглото. Ако бе чула похъркване, вероятно щеше да го убие на място, но за негово щастие, не чу. Огледа се, забеляза ключа за осветлението, натисна го и премигна от внезапната ярка светлина на единствената лампа на нощното шкафче. Видя, че той лежи по гръб, подложил едната си ръка под главата. Докато се наслаждаваше на сексапилното му тяло, забеляза, че очите му са отворени. Беше буден и я гледаше. Едва тогава през главата ѝ мина мисълта, че идването в спалнята му може би беше грешка — добре де, че определено беше грешка — но беше прекалено ядосана и не даваше и пет пари.

— Случило ли се е нещо? — Той седна в леглото и протегна ръка към патериците.

— О, да — смръщи вежди Сам. После, спомнила си за Тайлър, когото не искаше да събуди, както и присъствието на Абрамович долу, който може би ги чуваше, тя затвори вратата. И я заключи, защото онова, което имаше да каже, беше лично. Когато стигна до леглото, Марко се беше отказал от опитите си да стане и отново лежеше, скръстил ръце на гърди и вперил очи в нея. Тя постави юмруци на хълбоци, изгледа го гневно и каза: — Утре ще се сбогуваш с Тайлър, преди да тръгнем. Направи всичко възможно да те хареса и той няма да иска да се раздели с теб. Ще го излъжеш нещо, чуваш ли? Ще го излъжеш и ще му кажеш, че ще се свържеш с него веднага щом това приключи.

Известно време Марко я гледа, без да каже нищо. Беше невъзможно да разбере какво мисли. Не можеше да разгадае нищо по изражението му.

— Наистина ли мислиш, че е добре да го излъжа? — запита тихо.

— При дадените обстоятелства, да. — Сам не беше нито спокойна, нито говореше тихо. Беше напрегната и ядосана. — Той няма представа, че вероятно никога вече няма да те види. Това би

съкрушило сърцето му, ако го знаеше. — За неин ужас, гласът ѝ потрепери при последната дума.

— Сам. — Той хвана ръката ѝ. — Правя най-доброто за теб и Тайлър, повярвай ми.

Тя отдръпна рязко ръката си, сякаш топлината на кожата му я изгаряше.

— Знаеш ли какво? Не ми пука. Просто не искам Тайлър да страда. — Отново го изгледа гневно. — Затова ще го излъжеш, а после, когато започне да пита за теб, ще намирам някакви извинения за отсъствието ти, докато накрая не забрави за теб. Кое то и ще стане, макар че ще му е трудно.

— Нямахте да ви оставя да тръгнете, без да се сбогувам с вас. И наистина ще се обадя веднага щом мога.

Все още говореше спокойно и неговото спокойствие я убиваше. Всъщност причиняваше ѝ сърдечна болка. Защото това означаваше, че не дава и пет пари дали ще ги види отново. За разлика от Тайлър. И от нея.

— За какво говорим? За писма от затвора? О, точно така, Гроувс каза, че си сключил сделка с правителството и ще бъдеш в програмата за свидетели до края на живота си. Да не би да искаш да кажеш, че ще ни се обадиш под новата си самоличност? Слез на земята, няма да го направиш. — Страхуваше се, че разкрива болката си, затова млъкна рязко и подхвърли останалото през рамо: — Искам само да излъжеш Тайлър утре. Аз ще се погрижа за останалото.

— Сам, чакай. Върни се. По дяволите! — Тя тръгна към вратата, но той се хвърли след нея, сграбчи полите на халата ѝ и я дръпна. Изненадана, Сам се препъна и седна рязко на леглото. Ръката му веднага я обгърна през кръста и я притисна към него. Гърбът ѝ опираше плътно в гърдите му. Усещаше ясно голотата му и това караше сърцето ѝ да препуска лудо. Тялото му бе топло и здраво, мъжествено. Мирисът му — на сапун, паста за зъби и мъж — ѝ бе познат. Дланите ѝ се сключиха около ръката му, сякаш се канеше да забие пръсти в стегнатата плът, но не го направи. Гордостта я караше да стои сковано в хватката му, но тя не направи опит да се освободи.

— Какво? — Обърна глава и го изгледа гневно. Лицето му бе само на сантиметри от нейното. Тъмните му очи бяха толкова близо, че виждаше отражението си в тях. Широките му рамене бяха като стена и

спираха дъха ѝ. Виждаше леката жълтевина на вече заздравяващите наранявания, бръчиците около очите му и всяко наболо косъмче по брадичката му.

Бе така красив, че само като го гледаше, примираше. Погледите им се срещнаха и във въздуха се усети напрежение. *Химия*, помисли си тя, подвластна на сексуалното привличане помежду им. Но не беше само това. За краткото време на тяхното познанство той бе станал невероятно важен за нея, човек, на когото можеше да се довери, от когото можеше да потърси съвет и на когото можеше да разчита. Приятел.

Повече от приятел.

Каза си, че би трябвало да знае по-добре и че не трябва да изпитва болка заради това, че няма никога вече да го види. Но не, болката сега бе хиляди пъти по-силна. Запита се колко ли трябваше да страда, за да разбере най-после, че може да разчита единствено на себе си.

Той я гледаше. Очите му бяха тъмни и замислени. Устата му — но защо ли, за Бога, гледаше устата му? — беше прекалено близо до нейната.

— Имай малко вяра в мен — каза, както вече бе направил веднъж. Вдигна ръка и плъзна длан по брадичката ѝ. Обърна лицето ѝ към своето. После, макар че тя го гледаше гневно, той се наведе и я целуна. Нежно, всепоглъщащо и съкрушително. Сърцето ѝ заби тежко. Тялото ѝ се стегна и запулсира. За миг, само за миг, тя позволи на устните му да покрият нейните, но не отговори. Знаеше, че най-мъдро би било да сложи край на целувката, да скочи и да излезе от стаята. И да го изхвърли завинаги от мислите си. Но не го направи. Не можеше. Беше слаба, когато ставаше въпрос за него. Кръвта ѝ се сгорещи и тя се поддаде на изкушението, на жаждата, която той извикваше в нея и на която не можеше повече да устоява. Бавно, много бавно, затвори очи, плъзна ръка зад тила му и го целуна в отговор. В мига, в който тя се предаде, той задълбочи целувката. Сякаш електричество премина през нея, накара я да трепери, да гори. Едва тогава разбра, че беше влязла в спалнята му за това: бе пуснала косата си да пада свободно, бе заключила вратата и беше гола под халата. Това търсеше, искаше, за това копнееше.

Влюбена съм в него. Мисълта беше ужасяваща. В мига, в който мина през главата ѝ, щеше да се отдръпне, ако можеше. Но беше прекалено късно, беше невъзможно, защото се бе изгубила в сладките му целувки, в допира на ръцете му, в собствената си страст.

Когато дланта му намери голата ѝ гръд, покри я и започна да я гали, твърда и топла и неимоверно нежна, я обзе такава възбуда, че ѝ се зави свят.

Паниката запърха в гърдите ѝ като криле на пеперуда. Знаеше, че трябва да сложи край веднага, защото ще страда. Знаеше го с абсолютна сигурност, но тя не успяваше да охлади тази възбуда. Тъжната истина беше, че копнееше за ласките му. Желаше го прекалено силно.

Щеше да го има, а последиците можеха да вървят по дяволите.

— Добре ли си? — Сигурно бе усетил тревогата ѝ, защото ѝ даде шанс, трябваше да му го признае. Прекъсна целувката, дланта му застина върху гръдта ѝ и зададе въпроса с дрезгав глас, който, странно, само засили възбудата ѝ. Отвори очи и го погледна. Ето я възможността, все още можеше да спре, да стане и да излезе от стаята. Но очите, които срещнаха нейните, бяха потъмнели от страст, лицето му бе като изсечено от камък заради обзелото го желание, тя усещаше неравномерното му дишане. Вместо да отблъсне ръцете му и да извърне лице, тя кимна в отговор. И тогава разбра — щеше да го направи, защото, ако не го направеше, щеше да съжалява във всеки един миг от живота си.

Защото това бе единствената възможност, която щяха да имат.

— Люби ме. — Думите излязоха сами от устата ѝ. Но не би си ги взела обратно за нищо на света.

— Сам. — Очите му горяха, но тя долови някакво колебание у него. Усещаше повдигането и спускането на гърдите му. Като че ли се бореше с нещо, като че ли нещо му пречеше да продължи. Беше сигурна, че иска да я люби, така сигурна, че нямаше никакво място за съмнение.

Беше толкова хубаво да го целуне. И ѝ се струваше правилно. И тя го целуна.

Хареса ѝ вкусът на устата му, усещането за устните му върху нейните, нахлуването на езика му. Харесваше ѝ гладката му кожа под дланите ѝ. Харесваха ѝ ласките му, нежни и опитни.

Харесваше ѝ как тялото ѝ отговаря с желание.

Той подложи едната си ръка под коленете ѝ, повдигна я, сложи я на леглото, разтвори халата ѝ и остана за миг така, загледан в нея. Устата му намери гърдата ѝ и засмука зърното ѝ, дари го с ласките си и след това се премести върху другото, а тя трепереше и извиваше тяло, заравяше пръсти в гъстата му черна коса.

Пръстите му се плъзнаха между краката ѝ и тя нададе стон.

— Ти си най-красивата жена, която съм виждал в живота си. — Целуваше шията ѝ, гърдите ѝ, плъзгаше пръсти по най-чувствителните места на тялото ѝ, *караше я* да се задъхва, да извива бедра към него. Пръстите му бяха в нея, плъзгаха се навътре и навън, възбуждаха я, докато накрая тя не се притисна в него и започна да моли — да, да моли — за още.

Тя, която никога в живота си не се бе молила за нищо.

Отвори очи за миг и видя, че той я гледа със страст, която я накара да се разтопи. Косата му бе рошава, челюстта му — здраво стисната, а погледът му я изгаряше. Смущаваше я това, че той гледа как тя реагира на ласките му. Но също така я възбуждаше.

— Моля те — прошепна тя и отново затвори очи. Започна да движи тяло срещу ръката му, така възбудена, че започваше да губи контрол. Молеше го да влезе в нея и да се любят, преди да е свършила, изгоряла от желание. — Моля те, Марко.

— Трей. — Гласът му бе нисък и дрезгав.

— Трей — повтори тя послушно, а после сърцето ѝ подскочи в гърдите, защото, вместо да ѝ даде това, за което го молеше, той я покри с целувки, устата му се спусна надолу и замени пръстите му.

След това сякаш подивя и изгуби задръжки. Беше готова да му даде всичко и да приеме всичко. Когато най-после влезе в нея, тя бе цялата в огън за него. Беше безпомощна пред удоволствието, целуваше и обвиваше крака около тялото му, движеше се в такт с него, докато той я вземаше с увереност, която я караше да извива тяло и да стене.

Когато стигна до края, то бе с разтърсваща сила.

А когато той стигна до края, прегърнал я здраво и заровил лице в шията ѝ, потръпна и извика името ѝ.

Дълго време след това никой от двамата не помръдна. Тя просто лежеше в прегръдките му, разтопена от удоволствие.

Когато той започна да ѝ тежи, тя се отмести леко и отвори очи. И осъзна няколко неща.

Лампата бе светила през цялото време. Леглото бе окъпано в мека златиста светлина, която не оставяше абсолютно нищо на въображението. Завивките се бяха смъкнали на пода, така че и двамата бяха голи. Главата ѝ почиваше върху ръката му и така виждаше по-голямата част от тялото му. Изглеждаше дори още по-добре без дрехи, целият само изваяни мускули. Тялото му бе загоряло от слънцето.

Той беше разлюлял света ѝ.

Лошата новина беше, че не беше само сексът.

Макар да изглеждаше невъзможно, беше се влюбила лудо и безразсъдно. В мъж, когото вероятно никога вече нямаше да види.

За нейно огромно огорчение, мисълта извика сълзи в очите ѝ.

— Сам?

О, мили Боже! Очите му бяха отворени, той я гледаше. Тя побърза да затвори своите и се опита с усилие на волята да спре сълзите.

— Сам, отвори очи. Погледни ме.

Не искаше, страхуваше се какво може да прочете в неговите. Последното, което искаше, бе той да се досети как се чувства. Не би могла да го понесе.

— Сам?

Добре, той като че ли нямаше да се откаже. И тъй като сълзите бяха спрели и защото беше силна и можеше да се справи, тя отвори очи и срещна предизвикателно погледа му.

Тя бе все още по гръб, а той лежеше на една страна и я гледаше. Едната му ръка и крак бяха все още праметнати собственически през тялото ѝ. Беше извадил възглавница отнякъде и я бе подложил под главата си. Откри, че като извърне глава, гледа право в очите му. В началото неговите бяха с натежали клепачи и сънени, издаваха същото задоволство, което тя изпитваше, но когато обходиха тялото ѝ, тя видя страстта отново да се събира в тях и да започва да гори. Когато срещнаха нейните за втори път, в тях отново се четеше единствено желание.

— Сексът бе страхотен — каза тя спокойно и небрежно.

— Какво има, кукло? — Той отметна кичур коса от лицето ѝ.

Нежността му бе последната капка. Никой никога не беше проявявал нежност към нея. Не беше готова.

— Не ме наричай *кукло* — сопна му се тя, а после шокира и себе си, като избухна в сълзи.

— Сам. — Гласът му, както и изражението му, издаваше изненада. Притисна я към себе си, залюля я, приглади косата ѝ и продължи да я гали, а тя го прегърна през врата и открито заплака.

— Не плачи, сладката ми. Говори ми.

Но тя нямаше какво да каже. Поне не искаше нищо да каже. Да му признае, че го обича, и да го помоли това да не е краят, щеше да означава да се унижи. И което бе още по-лошо, това нищо нямаше да промени. Затова поклати глава. А когато той престана да целува мокрите ѝ от сълзите страни и я целуна по устата, тя му отвърна.

Този път той я люби бавно и нежно.

А когато свърши, тя заспа в прегръдките му.

Само за да се събуди от вика на Тайлър:

— Мамо?

Сам се изтръгна от прегръдката му, отметна одеялото и скочи от леглото. В стаята беше тъмно. Трей — Господи, струваше ѝ се странно да го нарича така — очевидно бе изгасил лампата, след като тя бе заспала.

— Сам? — Той се размърда, докато тя трескаво търсеше халата си по пода до леглото. — Какво има?

Трябваше да включи лампата. Не можеше да намери халата си. Внезапната ярка светлина я накара да премигне. Той се подпря на лакът и въпреки всичко, което бяха правили заедно, тя се смути, че я гледа така, както беше гола.

— Тайлър — каза, като че ли това обясняваше всичко, което поне за нея беше така. Беше леко изненадана, че Тайлър не беше извикал втори път. Дали не си беше въобразила? Защото той обикновено не я викаше през нощта, освен ако нямаше кошмар. Но нямаше значение, защото и бездруго трябваше да стане от леглото на Марко. Малката им сексуална интерлюдия бе приключила. Време беше за реалността.

— Искаш ли аз да проверя как е? — Той премигваше сънено. Мисълта, че вероятно го вижда за последен път, извика силна болка в сърцето ѝ.

Не, каквото и да ставаше, нямаше да заплаче. Нямаше да плаче за него, нямаше да плаче за нито един мъж, никога вече.

— Не, благодаря. Ще се справя. — Отказа се да търси халата и облече първото, което ѝ попадна — долнище на анцуг и тениска, оставени върху стола в ъгъла. Дрехите му за утре? Вероятно. Но той можеше да намери и други.

Облече ги, стегна шнура на анцуга, защото в противен случай щеше просто да се свлече до глезените ѝ, направи няколкото крачки до лампата и видя халата, който бе почти под леглото. *Прекалено късно*, помисли си, направи гримаса и включи лампата. Последното, което искаше, бе ярка светлина да залее коридора и да издаде, че излиза от стаята на Марко.

— Хей. — Той я хвана за ръката. Сега седеше в края на леглото. Дръпна я към себе си, зарови длан в косата ѝ, приближи лицето ѝ до своето и я целуна — бърза, но страстна целувка, която я накара да потръпне.

— Трябва да вървя. — Тя освободи ръката си, обърна му гръб и тръгна към вратата.

— Сам — каза той, когато я отвори.

Тя поклати глава, а после се сети, че той вероятно не може да види жеста. Затова каза:

— Тихо. — После подхвърли през рамо: — Лека нощ.

— Излезе от стаята му с високо вдигната глава и с болка в сърцето, защото знаеше, че първата ѝ любов бе свършила толкова бързо, колкото и внезапно се бе зародила.

Трябваше да внимава. Да бъде по-предпазлива. Но, о, Господи, просто беше забравила каква болка може да предизвика любовта към неподходящ мъж.

Когато влезе в стаята на Тайлър, видя, че него го няма. Провери бързо във втората баня, в нейните спалня и баня, викаше го тихо и включваше осветлението във всяка стая, за да е абсолютно сигурна, а после отново го изключваше, за да привлече вниманието на Абрамович към втория етаж. Не откри Тайлър никъде. Дали не бе слязъл долу?

Сам забърза по тъмния коридор и стигна почти до върха на стълбите, когато видя сина си. Той стоеше на второто стъпало от горе на долу, почти невидим в мрака, притиснал тяло до стената.

Тъкмо се канеше да извика името му, когато нещо в поведението му я спря. Сърцето ѝ вече беше тежко, когато стигна върха на стълбите и погледна надолу. А онова, което видя в подножието им, спря дъха ѝ — Абрамович лежеше по очи на прага на голямата стая. На слабата светлина, която струеше от кухнята, където осветлението очевидно бе все още включено, тя видя огромната зееща рана във врата му и кръвта, просмукваща се в килима.

ГЛАВА 23

На Сам ѝ се искаше да се разкреши силно, но не издаде нито звук. Когато погледът на сина ѝ се спря върху нея, тя сложи пръст на устните си, стигна до него и го хвана за ръката.

А пръстите му бяха студени като лед. Стиснаха здраво нейните, сякаш никога нямаше да ги пуснат. Възможно най-тихо, тя го дръпна към себе си. Щом се озова до нея, прошепна:

— Тихо — в ухото му и двамата закрачиха бързо по коридора.

Слава Богу, че беше покрит с килим! Той заглушаваше стъпките им, докато едва ли не тичаха към стаята на Марко. Влязоха през вратата, която тя бе оставила незаключена само преди малко. Осветлението все още бе изгасено, но Сам го виждаше — беше станал и стоеше до гардероба. Беше облякъл долнище на анцуг и тениска, подобни на онези, които носеше и тя. Очевидно изненадан от внезапното им нахълтване, Марко се обърна с лице към тях.

— Тихо — предупреди го Сам едва чуто, но настоятелно, преди да е успял да каже нещо. Беше така уплашена, че кожата ѝ бе настръхнала.

— Те са тук! Лошите мъже са тук — прошепна Тайлър и се втурна към Марко.

— Убили са Абрамович! Той е долу, на пода до голямата стая! — Сам осъзна, че също като Тайлър се е втурнала към Марко, когато забеляза, че го е прегърнала през кръста, докато Тайлър го прегръщаше през средата на бедрата. Марко използваше само едната си патерица за опора. Стоеше здраво на краката си, защото дори не трепна, когато те го прегърнаха здраво. Притисна Сам към себе си.

— Абрамович е мъртъв? Как така? — Шепотът на Марко беше рязък. Нямаше време за безполезни въпроси.

— Мъртъв е. — Не искаше да се впуска в неприятни подробности, защото Тайлър чуваше всяка тяхна дума. — Лежи в подножието на стълбите. Мисля, че убиецът или убийците са в къщата! — Сам се опитваше да запази спокойствие, но опитите ѝ безславно се

проваляха. Очакваше всеки миг непознати мъже да изкачат стълбите и да се спуснат по коридора към тях. Паниката я заливаше на студени вълни.

— Трей, побързай! Трябва да изчезваме оттук! — В шепота на Тайлър също се долавяше ужас. Вдигна поглед към Сам и тя видя, че очите му са разширени, огромни. Все още прегърнала Марко, тя пристъпваше от крак на крак от тревога. Сам го прегърна през раменете.

— Не се тревожи. Имам това. — Шепотът на Марко трябваше да ги окуражи. Тайлър очевидно му имаше доверие, защото наистина се успокои. Сам също се успокои малко, макар да имаше по-ясна представа от сина си срещу какво са изправени. Въпреки всичко, което знаеше за Марко, сърцето ѝ пак го идентифицираше като човек, на когото двамата с Тайлър могат да разчитат. В смъртна опасност. Като тази.

— Тайлър е прав. Трябва да изчезваме оттук. — Страхът, лепкав и студен, се издигаше в нея и я стягаше за гърлото. Сам преглътна мъчително и си спомни, че бе проверила всички възможни изходи за бягство. И разбра, че знае точното място, откъдето щяха да се измъкнат. — Можем да излезем през прозореца на спалнята на Тайлър. Хайде.

Подръпна Марко за ръката.

— Чакай минутка. — Вместо да тръгне с тях, както го подканваха и двамата, Марко я пусна и започна да балансира на един крак, докато в същото време правеше нещо с патерицата. Сам ахна, когато тя се разпадна на две части в ръката му. След секунда той извади отвътре оръжие!

— О! Не знаех, че е скрито там. — Появата на оръжието впечатли Тайлър. Гледаше очарован как Марко го затъква в анцуга си. Марко извади още нещо отвътре, пхна го в джоба си и отново сглоби патерицата. Работеше тихо и бързо — като войник, който разглобява и сглобява пушка.

Сам го гледаше с ококорени очи.

— И е бил у теб през цялото време? — Беше възвърнала дар словото си и му зададе тихо въпроса, докато всички те вървяха към вратата.

— Тихо. Вие двамата стойте зад гърба ми. — С оръжието в ръка, Марко излезе в коридора като истински професионалист, който знае какво трябва да прави в опасни ситуации. Сам си спомни — и изпита благодарност — че не толкова отдавна е бил федерален агент. След миг, закрил ги с тялото си от всяка опасност, която би могла да дойде откъм стълбите, им направи знак да тръгнат към спалнята на Тайлър. Стиснала Тайлър за ръката, движеща се възможно най-тихо, Сам затича по коридора със сина си. Целият втори етаж беше тъмен с изключение на слабата светлина, която идваше откъм стълбите. Сега, като знаеше, че труп лежи в подножието им, Сам потръпваше само като погледнеше нататък.

Още по-плашеща беше мисълта, че може би нямаха много време. Който и да бе убил Абрамович, вероятно търсеше Марко и можеше всяка минута да се появи...

Дори не можа да довърши мисълта си.

Малко преди да влязат в спалнята на Тайлър, Сам видя, че Марко върви към стълбите. Искаше да извика след него, да го помоли да отиде с тях, но тъй като вече не бе близо, не можеше да каже нищо, без да ги чуят. Трябваше да изведе Тайлър в безопасност.

— Къде е Трей? — прошепна Тайлър и се огледа, а Сам се втурна към прозореца. Вместо да остане до нея, той се отскубна от ръката ѝ. С крайчеца на окото си, докато вдигаше възможно най-безшумно щората, тя го загледа как взема Тед от леглото и обува маратонките си.

— Хайде, Тайлър. — Лесно отключи прозореца. Къщата беше нова и прозорецът не бе боядисван втори път. Сам трепна, когато той изскърца леко при отварянето. Нощният въздух бе по-студен, отколкото бе очаквала, и натезжал от обещанието за дъжд. Луната и звездите бяха скрити зад гъстите облаци. В резултат, беше много тъмно. Но светлината от кухнята се процеждаше през плъзгащата се врата, така че виждаше чак до дървото.

Хрумна ѝ, че някой може да ги чака там долу, и потрепери. Сърцето ѝ заби тежко в гърдите.

— Ето, мамо. — Тайлър ѝ подаде маратонките и тя, изненадана от спокойствието му пред лицето на опасността и загрижеността му, ги взе. Беше ги оставила под леглото, когато му беше чела по-рано. Грабна Тед от Тайлър, пхна го под мишница и помогна на Тайлър да

мине през прозореца и да се спусне по стъблото на дъба, който растеше отвън.

— Внимавай — предупреди го. Обу бързо маратонките и хвърли поглед през рамо за последен път, за да види дали Марко идва към тях. Не го видя. Къщата беше тиха и смълчана. Дори не чуваше шумовете от придвижването му. Но знаеше, че тишината и спокойствието са илюзия, опасността е близо и можеше да ги погълне всеки момент.

— Хайде, мамо.

Сам почти бе излязла през прозореца, когато Марко се появи на прага. Едва когато го видя, осъзна колко се е ужасявала, че нещо може да му попречи да се присъедини към тях. Малко се успокои и гърлото ѝ не беше вече така стегнато.

О, Господи, луда съм по него. Нямаха никакво бъдеще заедно и сега нямаше време да размишлява над това, но любовта ѝ беше факт.

— Не мога да разбера защо никой не ни преследва — каза Марко, като стигна до прозореца, но говореше като че ли повече на себе си, отколкото на нея. И добави: — Върви. Не ме чакай. Побързай.

Щом Марко ѝ казваше да побърза, щеше да го направи. Страхът се бе свил на кълбо в стомаха ѝ, когато тя се покатери върху дъба. Както видя с облекчение, поне нямаше защо да се тревожи за катераческите способности на Тайлър. Той бе вече на земята. Марко вероятно щеше да има проблеми обаче, като се имаха предвид раненият му крак и патерицата. Сам хвърли няколко пъти тревожни погледи към него, но не можеше с нищо да му помогне. Можеше само да продължи напред.

Дали убиецът на Абрамович ги наблюдаваше? Сам знаеше, че това е риск, който ще трябва да поемат. Поне доколкото тя виждаше, тази част на двора беше безлюдна. Беше също така много тъмно и ако някой не знаеше със сигурност къде са, едва ли щеше да ги види. Портата бе наблизко. Щом веднъж се озояха на земята, щяха да са им необходими само две минути да стигнат до нея. А после — какво? Дали и другите бяха мъртви като Абрамович? Като осъзна, че няма абсолютно никаква представа какво ги очаква, по гръбнака ѝ ползиха студени тръпки.

Марко бе до прозореца и преди да се спусне по дъба, Сам запита:

— Идваш с нас, нали?

Той кимна.

— Можеш да разчиташ на това.

— В другата къща ли отиваме? Или...

Той поклати глава и я прекъсна:

— Трябва да открием Сандърс, ако можем. Може да имаме нужда от помощ, от допълнителни оръжия. Но първо да се махнем оттук, после ще решим. Хайде, спускай се.

Сам послушно се подчини. Приземи се тихо на земята. Никой не я нападна. Нищо не се случи. Тя се огледа страхливо, не видя нищо отвъд правоъгълника светлина, струящ през плъзгащата се врата на кухнята, отвъд дървото и баскетболния кош. Всичко изглеждаше нормално, съвсем спокойно. И точно това накара космите по тила ѝ да настръхнат.

Убиецът можеше да е навсякъде.

— Мамо.

Погледна Тайлър, застанал до нея, после чу тихо тупване — патерицата, която Марко беше хвърлил. После хвана Тайлър за ръката и двамата затичаха към портата, приведени ниско. Докато се бореше с ключалката, гледаше с крайчеца на окото си тъмната сянка на Марко, спускащ се по дъба. Той се приземи леко на здравия си крак и подскочи един-два пъти, докато възстанови равновесието си. После вдигна патерицата и тръгна след тях.

Портата най-после се отвори. Двамата с Тайлър се промушиха през нея и затичаха през тревата от другата страна на оградата, когато тя се обърна да види дали Марко ги следва.

Следваше ги. Очите ѝ току-що го бяха намерили — завиваше зад ъгъла на оградата, като се движеше доста бързо за човек с патерица. И в този миг къщата зад тях избухна като бомба.

Силата на експлозията запрати Сам по лице на земята. Покрай нея прелетяха останки и започнаха да падат върху тревата. Нощта изведнъж стана ярка като ден, пламъците поглъщаха къщата. Димът изпълни въздуха и се полепи по гърлата им. Изненадана, тя остана да лежи за миг. Ушите ѝ бучаха, бузата ѝ бе притисната към гъстата трева. После се сети за Тайлър и вдигна глава.

ГЛАВА 24

Той лежеше в тревата на няколко метра пред нея, с лице към земята. Сърцето на Сам прескочи удар, но ето, че той седна и я погледна, а после погледът му се премести върху горящата къща. Премигна замаяно и загледа последиците от експлозията. Пламъците осветяваха лицето му, а и всичко около тях, в червено. Сам също погледна назад и видя Марко проснат на тревата. Не помръдваше. Не можеше да каже дали е ранен. А зад него пламъците се издигаха като зловещи оранжеви пръсти към небето. Топлината от пожара се усещаше дори тук.

Ако експлозията се бе случила само няколко минути по-рано, вече щяха да са мъртви.

— Удари ли се, Тайлър? — В гласа ѝ се четеше загриженост.

— Не... — Той млъкна и кимна рязко наляво. — Мамо, внимавай! — В гласа му имаше страх.

Сам, която тъкмо се изправяше хвърли поглед тъкмо навреме, за да види как някой се втурва към нея от сенките край оградата. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Инстинктът ѝ я предупреждаваше за опасност.

— Бягай, Тайлър! — извика тя и го видя да се изправя и да побягва. Тя самата се канеше да побегне. Спомни си за оръжието в джоба си, но мъжът — едър и силен — стигна бързо до нея и я сграбчи за тениската. Изби ножчето от ръката ѝ, преди да е успяла да го разтвори, и я дръпна към себе си. Сам заби лакът в ребрата му и се канеше да го ритне в слабините, но той рязко я обърна с гръб към себе си и я обгърна с ръка през врата. Натисна гърлото ѝ и задуши вика, който напираше да излезе през устните ѝ. Тя заби нокти в ръката му и продължи да ритне с крака, въпреки натиска върху трахеята ѝ, който я караше да се задушава и да кашля. Загледа с ужас как по тревата към тях се приближава бяла каравана с някакъв надпис от едната страна.

Тя спря само на няколко метра от тях и в същия миг Сам почувства студеното дуло на пистолет да опира в слепоочието ѝ.

Похитителят ѝ извика:

— Остани на място! — После изръмжа в ухото ѝ: — Само да мръднеш, и ще ти пръсна шибаната глава!

Тя не беше глупачка. Дулото, опряно в главата ѝ, я накара да се подчини. Престана да се съпротивлява и застана абсолютно неподвижно. Едва си поемаше въздух, не можеше да говори — ръката, праметната през гърлото ѝ, я стягаше прекалено силно.

— Остани на мястото си, казах!

Предупреждението беше отправено към Марко.

Ужасеният поглед на Сам най-после го забеляза. Стоеше, отпуснал тежестта на тялото си върху здравия си крак, и се целеше в мъжа, който я държеше. Беше може би на петнайсет крачки от тях, държеше пистолета с две ръце, а патерицата лежеше забравена в тревата. Очевидно се бе спуснал да ѝ помогне и бе спрял на място, когато нападателят бе допрял пистолета до главата ѝ. Сега, въпреки оръжието в ръката му, бе така безпомощен, както и тя самата. Когато осъзна това, кръвта ѝ замръзна.

— Пусни я! — Марко като че ли не изпитваше колебания. Погледът му остана прикован в мъжа. Но Сам знаеше — и се страхуваше, че и нападателят знае — че той няма да стреля, докато пистолетът е опрян в главата ѝ.

Вниманието ѝ бе привлечено от отварянето на вратите на караваната. Появиха се двама мъже — единият излезе от отсамната врата, а другият тъкмо заобикаляше превозното средство. Силен шум — отвориха плъзгащата се врата на караваната — я накара отново да погледне нататък. Вътрешността ѝ беше тъмна като пещера.

— Пусни оръжието, Марко. Ние сме повече и сме въоръжени.

Гласът принадлежеше на мъжа, който бе заобиколил караваната. Сам веднага го позна. По гърба ѝ полазиха тръпки на ужас. Беше мъжът, когото беше видяла и у дома си, онзи, който я бе нарекъл по име — нямаше да забрави този глас, докато беше жива. Среден на ръст, както и на тегло, съвсем обикновен на вид. Студена пот я обля на вълни. Той държеше пистолет в ръката си. Целеше се в Марко. Другият също бе насочил оръжието си към него. Вратите на караваната, която беше зад тях, бяха отворени, двигателят ѝ работеше, тя изглеждаше празна. Щяха да принудят Сам да се качи вътре. Ужасът смрази кръвта ѝ. Оранжевото зарево от пожара правеше сцената зловеща,

удължаваше сенките и изкривяваше лицата. А шумът заглушаваше всички други. Саждите се сипеха наоколо като черен сняг.

— Искаш ли да ме изпробваш, Вайт? Дори да стрелям само веднъж, сигурен съм, че куршумът ще пробие мозъка ти. Ако искаш да живееш, пусни момичето. — Гласът на Марко бе твърд. Оръжието му бе насочено към Вайт.

— Ако стреляш, тя е мъртва. И го знаеш. — Вайт кимна рязко с глава, което, ако съдеше по стягането на хватката около врата ѝ, беше сигнал към мъжа, който я държеше. Тя заби пръсти в ръката му и започна да се бори за глътка въздух. Чу в далечината слаб вой на сирени и те ѝ вдъхнаха надежда. Намираха се на безлюдно място в края на улицата, но пожарът и оградата им пречеха да виждат какво става там, както вероятно пречеха и те да бъдат забелязани. Беше сигурна, че хората от близките къщи са наизлезли. Полицията и пожарната сигурно бяха на път. А къде бяха Сандърс, О'Брайън и Гроувс? Господи, дали въобще бяха живи? Сам хвърляше отчаяни погледи във всички посоки, но не виждаше помощ никъде. Търсеше още и Тайлър. И него не виждаше никъде.

Слава Богу, беше избягал.

Вайт каза:

— Ето как ще се развият нещата, Марко. Или ще хвърлиш оръжието и ще дойдеш доброволно с нас, или ще те оставя тук и ще взема момичето. И следващия път, когато някой я види, ще бъде нарязана на толкова много парчета, че ще прилича на примамка за рибите.

— Назад, кучко! — Тихият глас бе придружен от натиска на дулото по слепоочието ѝ.

Мъжът, който я държеше, започна да отстъпва назад. Тя се опита да се съпротивлява, но без успех. Влачеше бавно крака, което доведе до стягането на хватката около врата ѝ. Задъхваше се, не ѝ достигаше въздух. Погледът ѝ се спря отчаяно на Марко. Беше невъзможно да разгадае изражението на лицето му, но стойката на тялото му не се беше променила, оръжието му продължаваше да е насочено във Вайт.

— Пуснете я и ще дойда с вас — каза Марко. Ужасът накара стомаха на Сам да се свие — тя долови отчаянието в гласа му, страха и поражението, защото беше ясно, че не може да излезе победител от тази ситуация. Да разбере всичко това под привидното спокойствие на

Марко бе наистина страшно, защото означаваше, че вероятно и двамата щяха да намерят смъртта си в тази нощ.

— Не. — Думата излезе едва чуто от устата на Сам, която в този момент замъкнаха до отворената врата на караваната.

Протестът ѝ бе инстинктивен и продиктуван от любовта. Не можеше да понесе мисълта, че щеше да се жертва за нея. Може би щеше да му позволи, ако ставаше въпрос за Тайлър, но знаеше, както вероятно го знаеше и Марко, че сделката, която се опитваше да склучи, нямаше да стане. Нямаше да я освободят, независимо какво щеше да направи той, затова най-добре бе да спаси себе си.

— По дяволите, Вайт, пусни я! — Оръжието му следеше неотлъчно Вайт. — Искаш мен, не нея.

— Искам и двамата ви — каза Вайт, потвърждавайки онова, което Сам вече знаеше. — Но ще взема само нея, ако се наложи.

— Влез вътре — каза глас в ухото ѝ, а когато тя отказа, дулото се заби болезнено в слепоочието ѝ, а ръката около гърлото ѝ се стегна така силно, че тя се задави, не ѝ достигна въздух и ѝ се зави свят. После, без дори да отместят дулото на пистолета от слепоочието ѝ, мъжът влезе в караваната и тя трябваше да го последва, ако не искаше да се задуши. С крайчеца на окото си успя да забележи, че превозното средство е оборудвано с две предни седалки, малко товарно отделение в средата, в което се намираха тя и похитителят ѝ, и четири седалки отзад. Подът бе покрит с мокет, имаше три врати и всичките бяха отворени.

Вайт махна с ръка. Той, както и другите, започнаха да отстъпват назад от Марко. Оръжията им все още бяха насочени в него, но те бавно се приближаваха към караваната.

— Идваш ли, Марко? — запита Вайт.

Сам погледна към Марко. Погледите им се срещнаха за част от секундата. После тя загледа, обхваната от ужас, как той вдига рязко и двете си ръце в жест, който от веки веков означава, че се предаваш.

— Идвам — каза той. — Само да си взема патерицата.

— Като държеше оръжието така, че да го виждат, той се наведе да вземе патерицата, постави я под мишницата си и тръгна към караваната.

— Вземи оръжието му — нареди Вайт на другия мъж. Сам бе изтикана отзад и принудена да седне. Секунди по-късно Марко хвърли

патерицата си в караваната, после влезе и той. Завързаха ръцете му на гърба. Сърцето на Сам се бе качило в гърлото ѝ. Разбра на какво е свидетел — мъжът, когото обичаше, поставяше живота си в опасност заради нея.

Можеше да се спаси, можеше да я изостави. Но не, беше тук.

Погледите им отново се срещнаха. Той гледаше твърдо, очите му бяха тъмни и неразгадаеми. Предполагаше, че в нейните се чете страх.

После Вайт, който бе влязъл след Марко, го удари по главата с оръжието си. Ударът бе толкова силен, че Сам усети болка. Марко падна като камък.

Сам извика и понечи да стане, но грубо бе принудена отново да седне.

— Радвам се да те видя отново, Саманта Джоунс — усмихна ѝ се Вайт. Мъжът, който дотогава бе държал дулото на пистолета си до слепоочието ѝ, завърза ръцете ѝ на гърба, после ѝ сложи предпазния колан. Усмивката на Вайт беше зла и вдъхваше ужас. Пулсът на Сам се ускори. Устата ѝ пресъхна. — Жалко, че не взехме и момчето, нали?

И тогава тя изпита толкова силна омраза към него, че за миг надделя над страха ѝ. Погледна в очите му и разбра, че я провокира да му отговори. Искаше да я нарани. Нямаше да му достави това удоволствие. На устните ѝ се спряха гневни думи.

Не каза нищо.

Мъжът отвън затвори вратата със силен шум. След секунди той беше зад кормилото и караваната потегли.

Прекошиха тревната площ и излязоха на улицата. Сам успя да зърне насъбралата се пред къщата тълпа. Искаше да заудря с юмруци по прозореца и да вика за помощ, но не можеше да го направи. Загледа огромните пламъци, устремили се към небето, а после зарея поглед сред тълпата. Дали някой бе забелязал минаващото превозно средство. Пожарът осветяваше околността и беше почти като ден. Видя Гроувс сред тълпата. Не можеше да сбърка с друга русокосата му глава. До него беше Сандърс, който бе клекнал и разговаряше с Тайлър. О, какво облекчение! Видът на сина ѝ се запечата в сърцето ѝ. В този момент ѝ хрумна, че може да не го види отново. Макар мисълта да я съкруши, Сам бе благодарна, че синът ѝ е свободен там, навън.

Той беше в безопасност.

Но ужасната истина беше, че двамата с Марко не бяха. Шофьорът на караваната много внимаваше да не превишава скоростта и край тях профучаваха пожарни и полицейски коли. Сам погледна Марко, който продължаваше да лежи в безсъзнание на пода, после погледна Вайт, който седеше със самодоволна усмивка на лицето и пистолет, насочен в главата на Марко. И се опита да не мисли за това, което този главорез бе причинил на мисис Менайфи.

Но не можеше. Представи си отрязания ѝ пръст и кръвта по пода на кухнята. Когато караваната спря след петнайсет минути, вече ѝ бе призляло от страх.

Не се молеше често, защото отдавна беше разбрала, че ако има Бог, както се кълнеше баба ѝ, единственият отговор, който щеше да получи от него беше отрицателен.

Но сега се молеше усилено, само това ѝ беше останало.

Моля те, Господи, искам само да видя Тайлър отново.

ГЛАВА 25

Страхът не бе нещо, което Дани познаваше добре. Работата му беше такава, че често попадеше в опасни ситуации. Беше пребивавал на толкова места, където ставаше въпрос за живот и смърт, че за него това бе нещо обикновено — просто още един в офиса, така да се каже.

Но сега се страхуваше. И причината за страха му нямаше нищо общо с факта, че може би нямаше да преживее следващия час. Страхуваше се за прекрасното момиче с нежната кожа и нежното сърце, което седеше в караваната с него.

Щом Вайт бе вдигнал къщата във въздуха, без да се страхува, че ще привлече вниманието, значи ги искаше мъртви. Вече не ставаше въпрос за пари. Очакваше ги куршум в главата на някое отдалечено място.

Дани щеше да издаде истинската си самоличност пред Вайт — и да прати задачата си по дяволите — ако мислеше, че така ще помогне. Но истината беше, че като федерален агент под прикритие той нямаше никаква стойност за Вайт и *Зета*. А ако нямаше причина да го иска жив, Вайт щеше да го убие веднага. Както и Сам.

Ако кажеше истината, щеше да подпише смъртните им присъди.

По челото му изби студена пот. В ума му се въртяха все едни и същи мисли, което не бе добре. Непрекъснато имаше чувството, че пропуска нещо, но не можеше да се сети какво дори животът му да зависеше от това. А нямаше никакъв смисъл да се губи време в напразни тревоги. Важно бе да остане с трезв разсъдък и концентриран, макар да му бе трудно.

Заради Сам.

Ако не се беше намесил, Вайт щеше да вземе Сам и да я убие. Дани не се съмняваше в това. Копелето щеше да изпълни заплахата си и това дори щеше да му донесе наслада. Щеше да я измъчва, да й причини Бог знае какво и да остави тялото ѝ някъде, където щяха лесно да го открият. Така работеше Вайт.

Само като си помислеше за това, му се искаше да убие копелето. Това бе последното му и най-силно желание. Надяваше се само да има такава възможност. Щеше да спаси Сам или да умре, докато се опитва.

В този момент бе готов да даде живота си, за да защити Сам. И Тайлър. Те означаваха много за него. Бяха специални. Като се бе предал в ръцете на Вайт, Дани бе постъпил, както трябваше. Беше последвал дявола в дупката му с надеждата да измъкне Сам от лапите му.

Но не бе много вероятно да има такъв успех.

Когато караваната спря, всеки мускул в тялото на Дани се напрегна. Адреналинът изпълни кръвоносната му система. Инстинктите му бяха нащрек. Може би това бе неговата възможност.

Вратата на караваната се отвори. Протегнаха се ръце, които искаха да го издърпат навън.

Онзи, който седеше на задната седалка до Сам, се изправи, разкопча предпазния ѝ колан, притисна отново ръка до гърлото ѝ и доближи дулото на пистолета си до главата ѝ.

Дори в мрака виждаше, че погледът ѝ е впит в него. Очите ѝ бяха широко отворени и уплашени.

Убиваше го мисълта, че не може нищо да направи или да каже, за да я окуражи. Но вниманието му към нея само даваше на Вайт причина да мисли, че може да я използва, за да получи, каквото иска, от него.

— Да вървим — каза Вайт и побутна Дани с крак.

Дани изстена и се остави да го изведат от караваната. Трябваше да се преструва, че все още не се е съвзел от удара по главата. И че страда много от раната в крака. Добре беше да има на своя страна изненадата, ако се наложеше да се бие. Щеше да е още по-добре, ако ръцете му бяха свободни. Не можеше да използва и патерицата, докато беше вързан. Вайт бе взел оръжието му, но телефонът, даден му от Критендън, бе все още в патерицата. Телефонът можеше да бъде проследен и Критендън дори вероятно беше по петите им. Дани се надяваше, че ще бъдат спасени — от Сандърс или от Критендън, макар шансовете за това да не бяха кой знае колко големи.

По време на пътуването, докато се преструваше, че е в безсъзнание, беше измислил план да насочи поне Критендън по дирите им. Дани бе едър и ако не можеше да върви, щеше да се наложи някой да му помогне и може би дори да го носи. Телефонът бе причината да

спре, за да вземе патерицата, преди да влезе в караваната. Тъй като Вайт разполагаше само с двама мъже, нямаше силата да подкрепя Дани, да го държи на мушка и в същото време да се справи със Сам. Най-лесният начин щеше да бъде да освободят ръцете му и да му позволят да използва патерицата.

Ако въобще щяха да ги отведат някъде. Дани имаше лошото чувство, че каквото имаше да се случи, щеше да се случи сега.

Но не, оказа се, че Вайт има нещо различно наум.

Кое то беше добрата новина.

Лошата новина беше, че водеха Сам пред него — за да бъде той покорен, както добре разбираше. Вайт нямаше да поеме никакъв риск — бяха насочили оръжие и към Дани.

Бяха му позволили да използва патерицата, но той нямаше представа къде се намират, макар да бе сигурен какво щеше да се случи.

Дългата и ниска бяла сграда, до която бе спряла *караваната*, приличаше на хангар за самолети. Дани я забеляза, като минаха край нея. Избеляла табела отстрани на сградата потвърди съмненията му. На нея пишеше: *Летище Хейфийлд*. Но ако това бе летище, то бе отдавна изоставено. Мястото беше запустяло. Заради надвисналите облаци, нощта бе тъмна като преизподня. Единствената светлина идваше от лампата зад хангара. Трудно бе да прецени, но му се струваше, че около сградата се шири поле. Вятърът носеше мириса на насаждения и торове.

Малко по-нататък видя *Чероки 6*. Дани разбираше от самолети и го разпозна веднага заради формата. Този бе красавец — с шест места, един двигател. Можеше да прелети вероятно около осемстотин мили с едно зареждане. Кое то идваше да покаже, че от престъпления се печели повече, отколкото от съблюдаване на реда.

Погледът му обходи самолета и Дани закрачи по-бавно. Където и да ги отведеше това сладко малко птиче, той не искаше да отиде. Освен това, ако излетяха, вероятността да ги спасят намаляваше с осемстотин мили, да кажем.

Хрумна му да започне борба, но шансовете им не бяха добри. Вайт и компания имаха поне три пистолета, докато те не разполагаха с нито един — а доколкото познаваше Вайт, той сигурно разполагаше и с неограничен брой муниции. Трябваше да се съобразява и с ранения си

крак, да се тревожи за Сам. Беше съмнително дали щеше да успее да запази своя живот и още по-трудно — да спаси нея.

Защото щяха да я използват, за да го контролират.

Вайт се учеше бързо от грешките си и вече бе разбрал колко добре работят двамата заедно.

По-добре беше да изчака, докато можеше да отведе Сам някъде, където щеше да е в безопасност. Ако Вайт се канеше да ги убие веднага, то това щеше вече да се е случило. Очевидно имаше нещо друго наум — нещо, което изискваше пътуване със самолет. Което означаваше, че все още разполагат с време.

Когато Сам стигна до самолета, светлините му се запалиха и двигателят заръмжа. Пилотът явно бе на борда: самолетът вибрираше, готов да излети веднага щом се качат — вече бяха спуснали стъпалата. Беше очевидно, че Вайт не иска да губи време. Вероятно също се тревожеше, че някой може да ги спаси.

Къде, по дяволите, си, Критендън?

Сам влезе в самолета и Дани я последва след няколко минути, като премигваше заради ярката светлина в кабината, контрастираща силно с мрака отвън. Вътре бе тясно — трябваше да се наведе силно. Седалките бяха две по две. Сам вече бе завързана с предпазния колан за една в средата. Мъжът, който очевидно трябваше да пази нея, отново бе насочил оръжието си в слепоочието ѝ. Дани мислено му обеща да му причини много болка, когато дойде подходящият момент.

Молеше се възможно най-скоро да му се удаде случай.

Когато се приближи до Сам, погледите им се срещнаха. Ако бе очаквал да види паника в очите ѝ, грешеше. Тя изглеждаше изненадващо спокойна. Под очите ѝ имаше сенки и може би се виждаше напрежение около устата ѝ, но макар да бе сигурен, че изпитва ужас, тя не го показваше.

Исусе, колко бе красива. Не, не беше просто красива, а притежаваше спираща дъха красота. Дори ярката светлина в самолета не можеше да направи по-груби деликатните ѝ черти, да намали синевата на очите ѝ, нито да помрачи млечнобялото съвършенство на кожата ѝ. Разкошната ѝ черна коса падаше свободно. Прекалено голямата за нея тениска не прилепваше към тялото ѝ, но тъй като знаеше какво крие, той лесно си представяше закръглените ѝ гърди и твърдите зърна. Преди по-малко от час тя лежеше гола в прегръдките

му и бяха правили най-добрия секс в живота му. Дори сега, ефектът, който тя имаше върху него, бе така силен, че усещаше как въздухът между тях се зарежда с електричество.

Но все още не знаеше защо се бе разплакала в прегръдките му.

Не мислеше, че изражението на лицето му се е променило — всъщност, той притежаваше безстрастното лице на играч на покер — но вероятно бе така, защото тя му се усмихна.

Усмивката ѝ бе лека, едва доловима, но така смела и неочаквана при дадените обстоятелства, че разтопи сърцето му.

Няма да оставя тази жена да си отиде, бе мисълта, оформила се ясно в съзнанието му, макар да не ѝ се усмихна в отговор, защото не искаше копелетата да забележат слабостта му. Не искаше да насочи вниманието им към Сам, макар това да бе вероятно изгубена кауза. Знаеше, че рано или късно ще му се наложи да се бие до смърт с тях, за да се опита да я измъкне жива.

Принуден от Вайт да седне срещу Сам, Дани се остави да завържат ръцете му. Патерицата бе подпряна на седалката до него.

Вратата се затвори и самолетът заподскача по пистата. Вайт седна на седалката пред Сам. Дани виждаше и пилота в малката кабина. Третият от нападателите им бе седнал на мястото за втория пилот и така в тази част на самолета бяха само четирима.

Дани гледаше право напред, но внимателно наблюдаваше Сам с крайчеца на окото си. Тя бе затворила очи и той отново щеше да си помисли, че е напълно спокойна, ако дланите ѝ не бяха свити в юмруци.

Познаваше я достатъчно добре, за да предположи, че мисли за Тайлър. Слава Богу, че детето бе успяло да се измъкне! То бе умно и щеше да се оправи в живота, дори той и Сам да не се върнеха. Макар Дани да възнамеряваше да стори всичко по силите си поне Сам да се върне.

Набраха скорост и самолетът се издигна във въздуха. Заради въздушните потоци издигането не бе плавно и ту подскачаха нагоре-надолу, ту се люлееха наляво-надясно. Дани гледаше през прозореца с надежда да види автомобилни светлини, приближаващи към летището. Но единствените светлини, които виждаше, бяха на пътя и на няколко мили от тях. И пътуваха в друга посока.

След това самолетът влезе в облаците и Дани вече не виждаше пътя.

Когато извърна поглед от прозореца, откри, че Вайт го гледа.

Очите му бяха сини — нещо, което Дани забеляза за първи път. Не красивото и дълбоко синьо на очите на Сам, а бледо и воднисто. В тях се забелязваше заплаха.

— Излъга ме, че парите са у Сантос — каза Вайт. — Не ми харесва да ме лъжат.

Говореше така спокойно, че само някой, който го познаваше, щеше да се страхува. Но Дани го познаваше и стомахът му се сви. И то бе заради Сам, защото Вайт я изгледа многозначително при произнасянето на последните думи. След това се усмихна на Дани. Поне засега, турбуленцията щеше да го държи на мястото му. Но не за дълго.

— Какво те кара да мислиш, че съм те излъгал? — парира Дани. Намекнатата заплаха към Сам бе накарала вените му да се изпълнят с адреналин и го бе накарала да направи дискретен, но пълен анализ на самолета. Тясното пространство можеше да се окаже предимство, но имаше значителни трудности, които трябваше да бъдат преодоленни. Огромен плюс, че само глупак би стрелял в самолет, който е във въздуха. Разбира се, подценяването на глупостта на хората на Вайт можеше да се окаже фатална грешка.

— Питам го. Не е и докосвал деветте милиона долара на Калдерон. Дори не е чувал за тях. Жалко, че не му повярвах, докато не го нарязаха на парчета. Разбира се, тогава беше прекалено късно.

Дани направи усилие да не погледне към Сам. Въпреки това, периферното му зрение отбеляза внезапното напрежение, стегнало лицето ѝ.

— Онези пари са били на Калдерон? — запита внимателно Дани. Хосе Калдерон бе шефът на картела *Зета* и кражбата на пари от него бе равностойна на самоубийство.

— Не се опитвай да ме надхитриш, Марко. Ти си взел парите за последната пратка. И не си ги предал на Калдерон. А той си ги иска. В брой. Затова те водя при него, за да разговаряте лично. Макар че, заради мис Саманта мисля, че ще ми кажеш много преди да стигнем там.

Вайт извади огромна ножица за рязане на кабели от джоба си и я вдигна, за да я видят. Колкото и да се опитваше да запази изражението си спокойно, Сам пребледня. Дани почувства прилив на смъртоносен гняв и направи всичко възможно да го насочи така, че да бъде полезен. Обеща мълчаливо и на Вайт съдбата, която щеше да постигне всеки, навредил на Сам.

Огромният проблем щеше да бъде, че веднага щом борбата започнеше, един от тях щеше да сграбчи Сам. Дани бе сигурен в това. Трябваше да успее да застане между нея и тях и да се задържи така, докато ги обезвреди.

Самолетът подскочи леко, наклони се наляво и Дани откри, че благодари на Бога за турбуленцията.

— Девет милиона са много пари, че да може някой да ги скрие. — Дани все още се опитваше да протака. Какво ли се бе случило в действителност? Дали Марко бе задържал парите? Ако беше така, това поставяше сделката му с правителството в съвсем нова светлина. Това бе нещо, което трябваше да се разследва, макар че ако той не преживееше нощта, никой нямаше да узнае. Много лошо, че не носеше подслушвателно устройство, защото то щеше да реши много проблеми.

— Предполагам, затова не ми повярва, когато ти казах, че са в чекмеджето, където държа чорапите си. И къде мислиш, че съм ги скрил?

— В онзи камион, който дойде да отърве кожата ти. И ще ми кажеш къде точно. Предполагам, не искаш да видиш красивата дама тук с отрязани пръсти на ръцете и краката, нали? — Замахна с ножицата към Сам. Миглите ѝ потрепнаха, мускулчето под окото ѝ заигра. Все пак, тя успя да запази спокойствие.

— Правилно, не искам — съгласи се Дани. Беше намислил нещо, което може би нямаше да реши напълно проблема, но можеше поне да опита. Най-малкото щеше поне да отвлече вниманието на Вайт от Сам. С крайчеца на окото си виждаше, че тя седи съвсем неподвижно. Изражението ѝ беше мрачно и той предположи, че е така, защото не иска да покаже, че се страхува.

Дани продължи:

— Предавам се, окей? Не знаех, че парите сана Калдерон. Сега, след като вече знам, какво ще кажеш просто да те осведомя къде се

намира камионът?

Вайт стисна устни. Очите му гледаха твърдо. Ръката му се стрелна към предпазния колан. Дани се напрегна и се приготви за онова, което щеше да последва, каквото и да беше то.

Тогава самолетът се разтърси. Вайт пусна предпазния колан. По врата му плъзна червенина, която скоро заля и лицето му. Хвърли заплашителен поглед на Сам.

— Какъв срам, че приятелят ти е такъв задник, нали? — После отново насочи вниманието си към Дани. — Когато приключиш разговора си с Калдерон, той ще те остави на мен. Тогава двамата наистина ще се забавляваме. И не само защото те харесвам. Заради бомбата, която постави в къщата тази вечер, загина един от най-добрите ми хора.

На Дани му трябваше секунда, за да осмисли чутото, но когато това стана, по гърба му полазиха студени тръпки. Преди да е измислил отговор или да е направил нещо — страхът го изпълваше, защото не Вайт бе поставил бомбата — се чу силен шум и самолетът се наклони силно вляво.

Това никак не е добре, бе моменталната преценка на Дани. Чу как Сам си пое рязко дъх.

Самолетът продължи да се накланя. И това ги изпълни със съвсем нов страх.

Сам го стрелна с поглед. Погледите им се срещнаха и задържаха. Дани знаеше много за самолетите. Това, което ставаше с този, никак не беше обещаващо. Не можеше да я окуражи. Тя като че ли прочете присъдата в очите му, защото лицето ѝ стана твърдо като стомана. И навлажни устните си.

— Какво, по дяволите...? — Вайт се хвана здраво за страничните облегалки.

— Мистър Вайт. Обявявам спешно положение — чува гласа на пилота по високоговорителите. Говореше спокойно, но си личеше, че е напрегнат. Дани виждаше тъмните очертания на гърба му и долавяше по движенията му, че трескаво натиска педалите и дърпа ръчките. Погледна Сам и видя, че е преbledняла като платно. Държеше ръцете си в скута, свити в юмруци. — Бяхме ударени от нещо и изгубихме част от опашката си. Ще се опитам да върна самолета на летището. Моля ви, не разкопчавайте коланите си и... — Пилотът замлъкна.

Внезапен лъч лунна светлина накара Дани да погледне през прозореца. Самолетът току-що бе излязъл от гъст облак и се носеше по ясното звездно небе. Луната беше сребрист сърп, плаващ над главите им.

— О, мили Боже! — извика пилотът. И тогава Дани видя, че право пред тях се издига планина.

— Стегни се! — извика на Сам, но дори нямаше време самият той да се подготви, преди да се ударят.

Беше преживяла самолетна катастрофа. Тази бе първата ѝ мисъл, когато се надигна от снега. Не знаеше как бе станало. След като Марко ѝ бе извикал, едва беше имала време да заеме правилна позиция на тялото — свити колене и глава, допряна върху тях, а ръцете върху главата — преди да чуе силен удар по корпуса и самолетът да започне да вибрира. Беше видяла клони на дървета да прелитат край тях и беше разбрала, че падат между дърветата. Бам, бам, бам, бам — ударите по корпуса бяха толкова бързи и шумни като изстрели от карабина. После корпусът бе започнал да се — разпада и тя бе извикала високо. Не помнеше дори как са се ударили в земята, когато дойде в съзнание, беше просната в снега.

ГЛАВА 26

Голяма част от корпуса беше пред нея. Лежеше в огромна клисура, която се спускаше стръмно надолу. Разбра, че вижда кабината за пътниците или поне по-голямата част от нея. Беше се отворила като консерва и през назъбените краища се виждаше вътрешността ѝ. От мястото си виждаше останките и пътеката, която бяха издълбали в земята и която приличаше на отворена рана. Огледа се наоколо и видя пречупени дървета и нападали клони, отбелязващи пътя на самолета през гората.

Марко. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Дали беше все още в корпуса? Запрепъва се към останките, изненадана, че всичко е наред и тялото ѝ се движи. Едва тогава осъзна, че ръцете ѝ вече не са завързани, и извика:

— Марко!

— Сам! — отвърна той някъде иззад нея. Обърна се и видя, че той върви към нея, излязъл от гората, иззад стената от борове, маркираща нейния край. Едва сега долови силния мирис на борово дърво, който изпълваше въздуха, както и този на гориво. Марко се движеше бързо, използвайки тояга за бастун. Неговите ръце бяха свободни.

Като го видя, я заля приятна топлина, въпреки че нощта беше студена. Падаха едри снежинки, пърхаха край тях като пух.

— Наранена ли си? — Погледът му я обхождаше.

— Не, не мисля. — Спусна се в прегръдките му, чувствайки, че мястото ѝ е там. — А ти?

— Добре съм. — Прегърна я и каза: — Толкова се радвам да те видя. — Беше вярно. Тя също го прегърна и вдигна глава към него. Той я целуна и мъглата, която я обгръщаше, се вдигна.

— Хайде — каза той и я освободи от прегръдката си. — Трябва да намеря оръжие, а после да изчезваме оттук.

И тогава се върна страхът — може би двамата с Марко не бяха единствените оцелели. Вайт и хората му може би бяха наблизко.

Сърцето ѝ заби тежко. Хвърли страхлив поглед наоколо и забърза заедно с Марко към останките.

Но още преди да са стигнали до тях, той се наведе и вдигна нещо от снега, като издаде звук на задоволство. Беше пистолет и след като провери пълнителя, той каза:

— Сега вече е по-добре.

Сам се обърна и щеше да се отдалечи, но той видя и друго оръжие в снега, още по-близо до останките, и отиде да го вземе. Провери го и ѝ го подаде с предупреждението:

— Само не ме застрелвай. — А тя намери думите му за леко оскърбителни и смръщи вежди.

Той не я гледаше. С готово за стрелба оръжие, изненадващо пъргав, макар да имаше само тоягата за опора, той вече вървеше към разкъсания корпус. След миг само бе пъхнал главата и раменете си в огромния отвор и оглеждаше вътрешността.

Сам отиде при него. Нощта бе красива и спокойна, нямаше и следа от другите.

— Не искаш да влезеш вътре — каза той и я дръпна назад. Тя разбра, че той се кани да влезе вътре, което и направи. Повярвала на думите му, тя остана отвън и продължи да се оглежда нервно.

Мисълта, че Вайт може да е някъде наоколо, я плашеше.

Марко се появи отново с цял арсенал от оръжия и муниции, които бързаше да напъха в колана и джобовете си. Това я накара да се почувства малко по-добре. Въпреки всичко, откри, че все още му има доверие и вярва, че ще я измъкне жива оттук.

— Там има ли още някой? — запита, когато той отново стъпи на снега. Беше взел патерицата си, която тя забеляза, когато той ѝ подаде някакво одеяло.

— Пилотът и онзи, който беше в пилотската кабина. И двамата са мъртви. — Каза го спокойно. Е, тя също не изпитваше мъка. — Вайт и другият не са тук. Предполагам, че са изпаднали от корпуса като нас.

Тя потрепери.

— Да се махаме оттук.

Той кимна и тя започна да слиза надолу по склона, стиснала здраво пистолета и загърнала раменете си с одеялото, защото нощта беше студена. Осъзнала, че той е само по тениска, посочи одеялото и запита:

— А ти?

— За мен ли се тревожиш, кукло? — Усмихна ѝ се. Първата усмивка, с която я даряваше, откакто бе напуснала леглото му, което ѝ се струваше преди цяла вечност. И тя разбра, че едно не се е променило — усмивката му все още имаше странен ефект върху нея. — Недей. Не усещам студа.

— Мислиш ли, че ще изпратят екип да ни спаси? Дали въобще някой знае, че самолетът се е разбил?

— Самолетът трябва да има преподавател — каза той. — Което означава, че рано или късно някой ще дойде за нас. А междуременно можем да слезем по-надолу, където има по-голям шанс да срещнем хора. Катерачи, туристи — все трябва да има някой в планината. Особено когато се съмне.

Сам тъкмо си мислеше, че нещо се е променило у него, когато чу стон. Беше подобен на ниско ръмжене, което накара космите по тила ѝ да настръхнат. Идваше иззад покритата със сняг огромна скала малко по-надолу по склона и вляво. Поглед към Марко ѝ подсказа, че той също го е чул.

Сякаш по взаимно съгласие, и двамата тръгнаха към скалата.

— Стой зад мен — прошепна той, като стигнаха до нея. Скалата бе дори по-висока от него. Сам нямаше нищо против да остане отзад с готово за стрелба оръжие. Марко заобиколи скалата.

Сам не знаеше какво е видял, но долови реакцията му. Гледаше как широкият му гръб първо замръзна и се скова, а после той насочи пистолета към онова, което лежеше на земята. После слаб глас каза:

— Помогни ми. — И Сам го разпозна като гласа на Вайт. Тогава също заобиколи скалата и застана до Марко.

Вайт лежеше по гръб в снега и се подаваше от кръста нагоре. Беше затиснат от останки от самолета. Назъбен метал обграждаше горната половина на тялото му като жица. Снегът около него беше тъмен. Сам осъзна, че това е от кръвта му.

— Пази ми гърба — каза Марко тихо на Сам, после клекна до главата на Вайт. — Изглежда, здравата си загазил.

— Измъкни ме оттук — отговори Вайт. Гласът му беше слаб. Погледна първо Марко, после Сам. Тя стоеше близо до Марко и се слушваше за стъпки, оглеждаше се, за да не пропусне приближаващата опасност. Отбеляза колко силно пребледняло е

лицето на Вайт, колко тъмни са очите му. Въпреки всичко, изпита съжаление към него. Както би изпитала за всяко живо същество.

Сам не чу отговора на Марко, но нещо — изражението му или някакъв жест, който не бе забелязала — трябва да бе подсказал на Вайт, че няма намерение да влезе в ролята на добрия самарянин.

— Мога да ти помогна. — В гласа на Вайт се долавяше отчаяние. — Имаш нужда от човек като мен на твоя страна.

— Ще си помисля. И докато мисля, предлагам да ми кажеш какво се случи тази вечер в къщата.

Вайт направи гримаса.

— Какво да ти кажа? Тъкмо пристигнахме, и тя се вдигна във въздуха.

— И не я вдигнахте вие?

— Защо да го правим? Калдерон си иска обратно проклетите пари. Ако те убия, преди да разбере къде са парите, ще ми подпали задника. — Вайт се размърда. Очевидно изпитваше болка. — Мислиш ли, че можеш да махнеш тези боклуци от мен?

Марко поклати отрицателно глава.

— Продължавай да говориш. Защо, след като сте били там, не сте взривили къщата?

— Нещо в цялата тази работа не ми изглеждаше добре, затова изпратих човек вътре. А останалите обикаляхме наоколо с караваната. Трябваше да ни изпрати съобщение, за да разберем дали сте вътре, преди да ударим. Малко след като той бе влязъл, видяхме как сградата се взривява. — Дишаше тежко. — Ако не си го направил ти, значи си загазил повече и от мен.

— Може би. — Марко се замисли. — Какво искаш да кажеш с това, че нещо не ти изглеждало добре?

— Подказаха ни къде си. Един от обичайните ни информатори. Но беше прекалено лесно. Просто не ми изглеждаше както трябва. — Навлажни устни. — Ако си в бизнеса достатъчно дълго, развиваш нюх за тези неща.

— Онзи, когото си изпратил вътре? Каза ли нещо за убийството на дежурния полицаи?

Вайт поклати глава.

— Нямаше време. Нямаше време за нищо. Веднага щом влезе в сградата, тя избухна. Предполагам, бомбата е трябвало да избухне

минути след отварянето на вратата. За такава работа трябва истински професионалист, но не бях аз.

— Да. — Каза го подчертано. Марко се изправи и погледна замислено Вайт.

— Хей! — Вайт изглеждаше разтревожен. — Не си тръгваш, нали? Махни това нещо от мен и ще ти кажа още.

— Кажи ми го, а аз ще си помисля дали да махна това от теб.

— Добре. Добре. — Вайт посочи с ръка куп останки. — Виждаш ли онова там? Това е част от опашката. Аз съм военен, познавам признаците. Лежах тук и гледах това. Виждаш ли следите от изгорено? И назъбения край? Не сме се ударили в нещо. Били сме свалени.

— Не се приближавай — каза тихо Марко на Сам, после отиде до парчето от опашката и започна да го разглежда.

Сам гледаше Вайт. Очите му блестяха в тъмното.

— Съжалявам, че те заплаших — каза Вайт смирено. — Нищо лично, разбираш, нали? Просто си върших работата.

Сам се замисли за мисис Менайфи, за Марко в багажника и за многобройните непознати, без съмнение убити от Вайт. И не си направи труда да отговори. След миг Марко застанало нея и също загледа Вайт.

— Виждаш ли? Не бях ли прав? — запита Вайт.

— Така изглежда. — Като чу потвърждението от устата на Марко, Сам смръщи вежди. Били са свалени? От кого? Но Вайт бе започнал отново да говори и тя остави въпросите за по-късно.

— Виждаш ли, имаш повече врагове от мен. Може би мога да ти помогна. Може би дори сме на една и съща страна. Врагът на моя враг и мой приятел, нали така?

Марко го гледаше замислено. Поклати глава.

— Не. Врагът на моя враг все пак е мой враг — каза и погледна Сам. — Тръгни надолу по склона. Ще те настигна след минута.

Сам остана за миг на мястото си, загледана в него. После се обърна и заслиза надолу.

След няколко минути го чу — един-единствен изстрел. Знаеше какво е. Не изпита никаква жал. Докато Вайт беше жив, никога нямаше да се чувства в безопасност.

Нито тя, нито Тайлър, нито Марко щяха да са в безопасност.

Спря, за да изчака Марко. Когато той я настигна, запита:

— А другият? — Думите ѝ му казваха, че знае какво е направил.

— Няма да ни безпокои сега, когато Вайт го няма. Ако е жив, ще избяга и ще се скрие някъде.

Заслизаха по заснежения склон в мълчание. Нито един от двамата не спомена Вайт. Накрая мълчанието стана непоносимо, тя го погледна и каза:

— Марко?

Вместо отговора, който очакваше, той я погледна, въздъхна и каза:

— А по този въпрос...

ГЛАВА 27

Бяха вече далеч от самолета, от едната им страна беше гората, а от другата се простираше планината. Беше студено. Бяха толкова високо, че мракът избледняваше под сиянието на луната и звездите. Снегът не бе много дълбок, но покриваше плътно земята. Във въздуха се носеха снежинки.

Изражението на Марко бе мрачно. А когато я погледна, тя видя и горчивина, изписана на лицето му. Беше висок и с толкова широки рамене, че закриваше гледката, мургав, силен и красив — мъж, на когото можеш да се осланяш. Тази мисъл накара гърлото ѝ да се свие, защото след тази вечер може би никога нямаше да го види.

— Обичаш ли ме? — запита той.

— Какво щеше да ми кажеш? — Сам смръщи вежди и го погледна въпросително.

Марко я хвана за ръката и я принуди да спре. Сам отвори широко очи. Погледът ѝ обходи лицето му и сърцето ѝ запрепуска бясно. Той премигна.

— Да?

Не на този отговор се бе надявала тя. Смръщи вежди.

— Нима въпросът бе риторичен? — Тонът ѝ бе враждебен.

Той стискаше здраво ръката ѝ.

— Не — побърза да каже. После на устните му изгря лека усмивка. — Може би. Но знаеш ли какво, кукло? Аз също те обичам.

Сърцето ѝ прескочи удар. Изведнъж се почувства уязвима. Гола. Това не ѝ харесваше. С него не можеше да се справи. Освен ако... Той не казваше истината.

— Така ли? — Гледаше го подозрително. Може би в погледа ѝ имаше и несигурност, защото се чувстваше несигурна.

— Да. Наистина. — Погали я нежно по бузата. Вече не се усмихваше. После наведе глава и я целуна. Целувката бе страдна, тя затвори очи и го целуна в отговор. С цялото си същество. Ръцете ѝ

бяха все още около врата му, когато той изправи гръб, вдигна глава и я погледна. Тя отвори очи и му се усмихна.

— Обичам те, Сам. Цялото това фиаско бе като дяволски кошмар. Единственото хубаво нещо бе, че намерих теб.

Тя не чу почти нищо след признанието, че я обича. Стоеше там и ѝ се усмихваше глупаво, а тя се разтапяше от нежност. Накрая той въздъхна и добави:

— Не го забравяй, моля те. Защото трябва да ти кажа нещо.

Това не звучеше никак обещаващо, но бе прекалено замаяна и този път не смръщи вежди.

— Какво?

— Да вървим, докато разговаряме, какво ще кажеш?

Не се страхуваше от онова, което щеше да ѝ признае — вече знаеше най-лошото за него и въпреки това го обичаше лудо. Отдръпна ръцете си и закрачи до него надолу по склона.

— Е, хайде, кажи ми — подкани го.

Той отново въздъхна и каза:

— Не съм Рик Марко. Казвам се Даниел Пантеро. Дани.

— Какво? — Сам бе леко шокирана. Погледът ѝ се стрелна към лицето му. Спря на място, но той я хвана за ръката и я принуди да продължи да върви.

— Федерален агент съм. Това беше операция под прикритие. Преструвах се на Марко — защото Марко наистина съществува и е извършил всичките лоши неща, в които обвиняваше мен. Той е в ръцете на правителството и издава всички тайни на *Зета*, включително каналите за разпространение на наркотици и агентите сред полицаите и федералните, които работят за картела.

— О, мили Боже! — възкликна тя. Хрумна ѝ, че щом не е Марко, той няма да отиде в затвора, нито ще бъде част от програмата за свидетели. Нямахме да бъдат разделени от обстоятелствата. Само ако... — Всичко това е било просто една голяма лъжа?

Той я погледна и поклати глава.

— Не всичко. Не и онова, което засяга теб, мен и Тайлър. Между нас всичко бе истинско.

Сам смръщи вежди, внезапно спомнила си.

— Ти ме накара да плача. А аз никога не плача. Но мислех, че никога вече няма да те видя.

— Знам. — Изглеждаше леко разкаян. — Не съм искал това да се случи. Исках да те заведа в леглото си, но трябваше да чакам, докато операцията приключи, за да мога да ти кажа истината за себе си. Но снощи ти дойде при мен и изгубих разсъдъка си. Беше така секси, че не можах да устоя.

Тя се изпълни с възмущение.

— Аз съм дошла при теб?

— О, да. — Усмихна ѝ се.

— Доколкото си спомням, инициативата беше твоя. През цялото време.

— Е — каза той. — Това е.

Сам продължаваше да мръщи вежди, той ѝ се усмихна и изведнъж тя осъзна, че може да го има, ако го иска. Истинска връзка. И че нищо не можеше да ѝ го отнеме. При тази мисъл главата ѝ се замая — отдавна бе научила, че щастливият край не съществува.

— И сега — какво? — запита тя и въпросът прозвуча малко недоволно. Бяха изминали вече доста път и на източния хоризонт изгряваха първите розови лъчи на зората.

— Едно по едно. Първо трябва да слезем от планината.

Тя направи гримаса.

— А после. Знаеш какво имам предвид.

— Е, ще видим. Вероятно искаш първо да открием Тайлър, а след това... — Млъкна рязко, защото въздухът се изпълни с тих пулсиращ звук. И двамата се огледаха. Сам се зарадва да види хеликоптера, който се носеше над върховете на дърветата към тях. Беше голям и черен и тя развълнувано сграбчи ръката на Марко — не, на Дани, трябваше да свикне с новото му име.

— Спасени сме — каза щастливо.

— Да, така мислиш. — Изведнъж стана мрачен. — Искам да се отдалечиш и да се скриеш в гората. Веднага.

— Какво? — Тя го погледна объркана.

— Сам — каза той. — Направи каквото казах. Моля те.

Тя хвърли само един поглед към лицето му и се подчини. Обърна се, закри и се скри в гората, а хеликоптерът закръжа над клисурата, която тя току-що бе напуснала.

Дани наблюдаваше как хеликоптерът каца. Надяваше се да не греши, но знаеше, че е прав. Още когато Вайт бе казал, че не той е

вдигнал къщата във въздуха, Дани бе разбрал кой е истинският му враг.

И бе направил плановете си. Беше ги привел в действие още там, когато бе отстранил завинаги Вайт от живота си.

Когато хеликоптерът се приземи и Критендън скочи на земята, Дани му махна с ръка и закрачи към него така, сякаш очакваше да бъде спасен.

Критендън бе олицетворение на федералния агент.

— Тъмен костюм, бяла риза, тъмна вратовръзка. Косата му се развяваше на вятъра, причинен от перките на хеликоптера.

— Къде е момичето? — поздрави го Критендън. Изглеждаше напрегнат.

Дани посочи рязко с глава към гората.

— Ще се забави малко.

Като погледна мъжа, слязъл от другата страна на хеликоптера, Дани бе силно изненадан. Критендън беше довел със себе си Рик Марко. Дани бе виждал снимката му, беше прочел досието му и веднага го позна. Всъщност познаваше го като стар приятел.

От онези, които обожаваш да ненавиждаш.

Двамата мъже го наближиха едновременно. Очевидно поне що се отнасяше до Критендън, играта беше приключила. Той дори не се преструваше вече.

Дани дори не посегна към оръжието си.

— Девет милиона долара... Струваше ли си, Критендън? — запита той шефа си.

— Четири милиона и половина — поправи го Критендън след едва доловима пауза. — Двамата с Марко ще си ги разделим. Как разбра?

— Едно птиченце ми каза. — Дани погледна мъжа, за когото беше работил през последните четири години, със смесица от тъга и гняв. — Ти изпрати Вайт по петите ми. Ти вдигна във въздуха къщата, в която ме криеха. И снощи стреля по самолета, в който бях.

— Не беше нищо лично. — Критендън го каза така, сякаш се извиняваше. — Просто ти беше най-подходящ да замениш Марко. Когато го залових и той ми каза за парите, възможността ми се стори добра. Девет милиона долара в брой! Не всеки ден ти се открива такава възможност! Знаех, че единственият начин да ги задържим, е *Зета* да помислят, че Марко ги е скрил някъде, а после той да бъде

убит. И така, скрих Марко и парите и в играта се появи ти. Трябваше да използвам теб, защото бе един от моите и никой нищо нямаше да узнае. Трябваше ми човек, който да докладва на мен. И никой друг. Избрах теб, а не някой друг от екипа, не защото не те харесвам и ти го знаеш. А защото приличаш на него — кимна към Марко, който стоеше мълчаливо на мястото си с насочен към Дани пистолет. — Кое то само улесняваше нещата. И така, включих те в програмата за свидетели, пузнах на улицата слуха, че Марко сее разпял за вътрешните дела на картела, и зачаках да го убият. Тоест, да убият теб. Само дето все не успявах.

— Съжалявам за лошия ти късмет — каза Дани.

— Ти винаги си бил късметлия. — Критендън го гледаше едва ли не с обич. — И така, как се досети, че съм аз?

— Разбрах, че нещо не е наред, когато къщата бе взривена. Вайт нямаше да ме убие, преди да му кажа къде са парите. Той не би вдигнал къщата във въздуха.

— И аз реших, че това действие е малко крайно — призна Критендън. — Но започнах малко да се изнервям. Разтревожих се, когато започна да ти говори за парите. И си казах: Защо пък да не му издам местонахождението, да изчакам да убие Дани и после да убия и него? Освен това, започнах да мисля, че ще бъде по-добре тялото ти да бъде неразпознаваемо. Ако разбираш какво искам да кажа.

— Да, разбирам. — Тонът на Дани беше сух. — Издаде те стрелбата по самолета. Спомних си военното ти досие. Правил си това в Афганистан. Трябвало е да се досетиш, че ще разбере.

— Трябваше да го направя. Проклетият Вайт щеше да те заведе при Хосе Калдерон. А той щеше да разбере, че не си Марко, в минутата, когато те видеше. А и без друго трябваше да си мъртъв.

— Отново казвам, че съжалявам за лошия ти късмет.

Критендън погледна към гората.

— Къде, по дяволите, е това момиче?

— Мисля, че я виждам да приближава — каза Дани и вдигна ръка.

Почти веднага цяла армия федерални агенти в черни облекла излязоха от гората с насочени към Критендън и Марко оръжия. Водеше ги Мейхю.

— Хвърлете оръжията! — извика той. — Вдигнете ръце!

— Изненада — каза Дани.

Критендън и Марко хвърлиха оръжията и вдигнаха ръце.

— Как, по дяволите, успя да ги доведеш дотук? — изръмжа Критендън.

Дани бръкна в джоба си и извади мобилния телефон, който самият Критендън му беше дал.

— Обадих се — каза.

Няколко дни по-късно Тайлър буквално висеше от прозореца на апартамента на Кеңдра, който се намираще на втория етаж. Като го гледаше, Сам изпита толкова силно чувство на благодарност, че едва не се разплака. След като я взеха от планината — Дани беше останал да свърши това, което вършеха федералните агенти — тя бе помолила да я заведат при Тайлър. Той беше със Сандърс, Гроувс и О'Брайън в офиса на ФБР в Покатело. Когато тя влезе, той извика:

— Мамо! — и се спусна в прегръдките ѝ.

Тя го прегърна така, сякаш никога нямаше да го пусне, и си помисли колко лесно можеше да го изгуби, да не го види никога вече. И отпрати молитва на благодарност към небесата.

Понякога Бог все пак отговаряше на молитвите.

ГЛАВА 28

— Търсихме го — каза й Сандърс и тя му се усмихна, когато най-после пусна Тайлър. — Той е много умно дете. Дойде право при нас и ни каза какво се е случило. Ако не беше го направил, вероятно щяхме да умрем, опитвайки се да ви измъкнем от горящата къща.

— Съжалявам за Абрамович — каза тя и той кимна.

— Беше добър човек. — Огледа се и сниши глас. — Проклетите ФБР. Радвам се, че тази каша е тяхна, а не наша.

— Знаехте, че не охранявате истинския Рик Марко, нали? Той се казва Дани Пантеро и е федерален агент.

— Току-що научихме. — Тонът на Сандърс бе горчив. — Не ми харесва фактът, че бяхме прецакани. Но той поне е извън мръсотията.

— Трей ли е сега твоят приятел, мамо? — намеси се в разговора Тайлър и я погледна с надежда.

Сам си каза, че малките деца чуват и разбират всичко. Въздъхна и му обясни кой всъщност е Дани, като му предаде силно редактирана версия на случилото се.

Когато след няколко часа Дани се присъедини към тях в хотелския апартамент, който бе под засилена охрана, Тайлър се спусна в прегръдките му така, както бе направил и със Сам.

— Донесох ти нещо — каза Дани, когато момчето най-после се отдръпна, бръкна в джоба си и извади нещо. Плюшеното мече на Тайлър. Вероятно Дани го бе открил в планината и го бе взел със себе си.

— Тед! — Тайлър грабна мечето и го прегърна, после се усмихна лъчезарно на Дани. Да донесе мечето от планината, бе дребен жест, но показваше, че той знае какво означава то за сина й.

— Обичам те. — Оформил думите с устни над главата на Тайлър.

— Аз също те обичам — отговори той.

По-късно, когато Сам и Тайлър бяха отново в Сейнт Луис, откриха, че жилището им все още е сцена на местопрестъпление и Кендра ги покани да отседнат у нея. Което зарадва Сам, защото бе

сигурна, че няма да може да прекара и нощ в онова жилище. Беше открила това в мига, в който го бе видяла. Спомените бяха все още прекалено пресни и все още навяваха ужас. Е, имаха и други интересни възможности и тя бе решила да ги провери. Защото човек живее само веднъж, нали така?

Сега бе 18:00 часът в събота и Тайлър очакваше специален гост. Сам също и се беше облякла според случая — тъмносиня копринена рокля, която бе взела назаем от Кендра. Бяха на една и съща възраст, с еднакъв ръст и тегло. Единствената разлика беше, че Кендра имаше лешникови очи и руса коса, която падаше права до раменете ѝ. Но колкото до размяната на дрехи — е, можеха да ги разменят по всяко време.

Когато колата спря до тротоара от другата страна на улицата, Тайлър все още беше на прозореца. И извика:

— Трей! — след което започна да маха диво с ръце.

Сам и Кендра, които чакаха, макар и да се надяваха, че нетърпението им не е така очевидно като това на Тайлър, също погледнаха през прозореца.

Дани прекосяваше улицата, облечен в тъмен костюм и с вратовръзка, защото щяха да вечерят в скъпо заведение от другата страна на реката, и бе толкова красив, че дъхът на Сам заседна в гърлото. Махаше на Тайлър, а когато видя Сам и Кендра, им се усмихна.

— О, Господи! — възкликна Кендра, впечатлена.

Тайлър вече бе изтичал вън от апартамента. Сам знаеше, че трябва да прояви малко достойнство, но не можа. Изтича след Тайлър надолу по стълбите.

Дани вече беше прегърнал Тайлър с една ръка, когато се срещнаха при входа. Той я огледа — типично по мъжки — от главата до петите и се усмихна.

— Изглеждаш великолепно.

Подаде ѝ другата си ръка, а когато тя я пое, я дръпна към себе си и я целуна. Целувката за посрещане, каквато трябваше да бъде, се задълбочи и стана страстна, но тя си спомни за присъствието на Тайлър и Кендра и се отскубна.

Разбра, че бузите ѝ са порозовели, заради усмивката, която се появи по устните на Дани.

— Готови сте значи? — запита Дани и ги придружи вътре.

Следващата седмица щяха да се местят във Вашингтон. Дватама се обичаха, а Тайлър беше във възторг от връзката им и Сам бе решила да опита. Щеше да продаде камиона и да използва парите, за да завърши по-бързо курсовете. Когато към това се прибавеше и стипендията, която приятелят на Дани, Мейхю, ѝ бе отпуснал заради заслугите ѝ към ФБР, тя нямаше да зависи финансово от Дани и той нямаше да е натоварен изцяло с отговорността за нея и Тайлър.

Тя се вълнуваше и малко се страхуваше, разбрала, че единственото, което ги свързваше, бе любовта. Той я беше помолил да се омъжи за него и тя мислеше по въпроса.

Може би щеше да го направи в някой от тези дни. Защото, макар и трудно, може би започваше да вярва в щастливия край.

Издание:

Карън Робъртс. Страх

Американска. Първо издание

ИК Калпазанов, София, 2013

ISBN: 978-954-17-0284-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.